

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 13/2015 - 86 pàgines
Sessió ordinària del dia 8 d'octubre del 2015

El dia 8 d'octubre del 2015, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall, (nou hemicicle), el M. I. Consell General, en sessió ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 38/2015, que és el següent:

Punt únic: Debat sobre l'orientació política global del Govern.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Mònica Bonell Tuset, Síndic General i Subsíndica General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Miquel Aleix Areny
M. I. Sr. Gerard Alís Eroles
M. I. Sr. Marc Ballestà Alias
M. I. Sr. Josep Anton Bardina Pau
M. I. Sr. Ladislau Baró Solà
M. I. Sra. Mònica Bonell Tuset
M. I. Sra. Sílvia Eloisa Bonet Perot
M. I. Sr. Joan Carles Camp Areny
M. I. Sr. Ferran Costa Marimon
M. I. Sr. Carles Enseñat Reig
M. I. Sr. Antoni Fillet Adellach
M. I. Sr. Jordi Gallardo Fernández
M. I. Sra. Sofia Garrallà Tomàs
M. I. Sra. Rosa Gili Casals
M. I. Sr. Carles Jordana Madero
M. I. Sr. Pere López Agràs
M. I. Sr. Josep Majoral Obiols
M. I. Sra. Conxita Marsol Riart
M. I. Sra. Maria Martisella González
M. I. Sra. Meritxell Mateu Pi

M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
M. I. Sra. Carine Montaner Raynaud
M. I. Sr. Carles Naudi d'Areny-Plandolit Balsells
M. I. Sr. Víctor Naudi Zamora
M. I. Sra. Judith Pallarés Cortés
M. I. Sra. Meritxell Palmitjavila Naudí
M. I. Sr. Josep Pintat Forné
M. I. Sra. Patrícia Riberaigua Marme

També hi és present el M. I. Sr. Antoni Martí Petit, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Jordi Cinca Mateos, Ministre de Finances; Gilbert Saboya Sunyé, Ministre d'Afers Exteriors; Jordi Alcobé Font, Ministre d'Administració Pública, Transports i Telecomunicacions; Xavier Esport Zamora, Ministre de Justícia i Interior; Maria Rosa Ferrer Obiols, Ministra de Sanitat, Afers Socials i Ocupació; Francesc Camp Torres, Ministre de Turisme i Comerç; Jordi Torres Falcó, Ministre d'Ordenament Territorial; Sílvia Calvo Armengol, Ministra de Medi Ambient, Agricultura i Sostenibilitat; Èric Jover Comas, Ministre d'Educació i Ensenyament Superior i Olga Gelabert Fàbrega, Ministra de Cultura, Joventut i Esports.

Assisteix també a la sessió el Sr. Josep Hinojosa Besolí, secretari general del Consell General.

(La M. I. Sra. Maria Martisella González, secretària de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 10.03h)

El Sr. síndic general:

S'obre la sessió

Bon dia a tothom.

Bé abans de procedir amb l'ordre del dia previst i havent-se incorporat un nou conseller general, procedirem segons disposa l'article 3 del Reglament del Consell a la seva presa de possessió.

Permeteu-nos doncs que sortim de la sala per revestir-nos amb els abillaments tradicionals.

(Els síndics surten de la sala)

El Sr. síndic general:

Sr. Marc Ballestà Alias voleu avançar-vos fins la presidència si us plau.

Vós Sr. Marc Ballestà Alias que heu estat elegit conseller general, jureu o prometeu acatar la Constitució.

El Sr. Marc Ballestà:

Ho prometo.

El Sr. síndic general:

Si així ho feu bon andorrà sereu.

(Se senten aplaudiments)

Bé tot seguit se suspèn la sessió durant 15 minuts per treure'ns els abillaments tradicionals, i us recordo que la sessió continuarà al nou hemicicle del Consell General.

Se suspèn la sessió.

(Són les 10.10h)

(Trasllat al nou hemicicle)

Es reprèn la sessió.

(Són les 10.30h)

El Sr. síndic general:

Passem doncs al punt únic de l'ordre del dia:

Punt Únic: Debat sobre l'orientació política global del Govern.

Passem a la intervenció del cap de Govern per la presentació de l'informe.

Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Molt Il·lustre Sr. Síndic.

Molt Il·lustre Senyora Subsíndica,

Molt Il·lustres Senyores Conselleres i Senyors Consellers Generals,

Fa sis mesos, en el moment de pronunciar el meu discurs d'investidura com a candidat a cap de Govern en aquesta mateixa Cambra, vaig anunciar que tenia la intenció de celebrar un debat d'orientació política a la tardor. En primer lloc, perquè vam començar la legislatura immersos en una crisi la dimensió i l'impacte de la qual ens eren molt difícil d'avaluar en aquell moment. En segon lloc, perquè l'excepcionalitat i la urgència de la situació impedié que es pogués presentar un programa de Govern en tota l'extensió i detall que era necessari. I en tercer lloc, per no privar als membres d'aquesta Cambra de celebrar un debat al tomb de l'orientació política del Govern.

Però, sobretot, per retre comptes davant de la ciutadania de la feina feta i de les decisions adoptades; així com per perfilar un full de ruta per al futur d'Andorra.

Vaig proposar celebrar el debat a la tardor perquè creia que en aquestes dates ja estaríem en disposició de conèixer el full de ruta de la resolució de la crisi de Banca Privada d'Andorra, així com de començar a avaluar el seu impacte. També perquè, -transcorreguts aquests sis mesos-, estem en disposició de saber fins a quin punt les propostes amb què vam concórrer i guanyar les eleccions generals continuen sent vàlides. Perquè la majoria i l'oposició ja estan plenament operatives per debatre la línia política global del Govern. I perquè no volia que aquest debat mediatitzés a les vigílies de les eleccions comunals, que se celebraran d'aquí a dos mesos.

El mes passat vaig sol·licitar a la Junta de Presidents la celebració d'aquest debat que comença avui i, per tant, em pertoca començar per agrair a la Sindicatura i a la majoria dels Grups Parlamentaris la bona predisposició mostrada al tomb d'aquesta qüestió. Vostè ho saben, no és habitual que un cap de Govern se sotmeti en un mateix any a un debat d'investidura i a un debat d'orientació política; però tampoc mai abans la situació havia estat la que hem viscut aquest 2015.

Em presento avui aquí per renovar, -de manera simbòlica-, la confiança que el Consell General va dipositar en mi l'abril passat i per exposar de manera completa i transparent el full de ruta del Govern per als propers anys.

Deia fa uns dies, -amb motiu de la presentació de l'informe de la Cambra de Comerç-, que tots havíem començat aquesta legislatura amb la respiració continguda. Recordo perfectament l'ambient que es vivia en aquest mateix edifici el dia de la Constitució, la mateixa setmana que el FinCEN

nord-americà havia fet pública la seva nota sobre la BPA. Tot i que ara hem deixat enrere l'excepcionalitat d'aquells moments, crec que hem de tenir sempre presents les paraules del Sr. síndic d'aquell dia.

Un ambient similar es vivia el dia de la constitució del Consell i el dia d'investidura i de l'acte també de jurament dels ministres. El que havien de ser dies d'alegria i de celebració s'havien transformat en dies en què només es palpava el pes de la responsabilitat, de la gran responsabilitat que tots nosaltres, -des del Consell i des del Govern-, que acabàvem tots plegats d'assumir.

Una bona prova d'aquesta responsabilitat la van donar, i ho vull agrair, els 26 dels 28 membres d'aquest Consell General quan van votar a favor de la llei de resolució d'entitats bancàries. Aquell dia vam donar el primer senyal inequívoc que Andorra tenia un full de ruta per superar la crisi de Banca Privada d'Andorra; i que el full de ruta no era només una decisió del Govern, sinó també un camí compartit per la gran majoria de l'arc parlamentari.

Un camí compartit que, -diguem-ho així-, venia de lluny: Feia anys que Andorra havia anat homologant la seva regulació financera sota majories parlamentàries i governs de tots els colors polítics. En aquest procés, feia també uns quants anys que havíem signat i començat a desplegar l'Acord monetari amb la Unió Europea. De fet, la llei aprovada l'abril passat no era altra cosa que l'adopció d'una de les directives europees que havíem de transposar en compliment d'aquell acord el 2017.

Per resoldre la crisi de BPA vam aplicar el full de ruta que tots nosaltres havíem estat seguint des de feia temps. De forma ràpida, accelerada, fins i tot urgent; però seguint pel mateix camí pel qual fa anys que avancem. El 2015 ha estat un any de sobresalts, però també ha estat un any de confirmacions: perquè la nota del FinCEN sobre BPA no ens ha fet canviar el rumb, sinó sostenir el timó encara amb més força i determinació.

I ho vam fer units. Perquè aquells dies de respiració continguda, de responsabilitat aclaparadora i fins i tot de por, també van ser dies d'unitat nacional. Tant de bo siguem capaços de mantenir la unitat i l'esperit constructiu al tomb de qüestions cabdals com aquesta. I amb això no vull negar el debat polític, ni evitar el control als actes del Govern; però recordem que quan Andorra ens va necessitar, vam treure el millor de nosaltres mateixos. Recordem també que, -en certa mesura-, Andorra encara ens necessita i ens continuarà necessitant; a tots.

Senyores conselleres i senyors consellers,

Mai la solidesa de la nostra economia i de les nostres institucions no havia sofert una prova tan dura com el març passat, arran de la publicació de la nota del FinCEN sobre el tema de la BPA.

Els andorrans ens hem enorgullit sempre de tenir un sistema financer sòlid, amb unes ràtios de solvència i liquiditat molt per sobre de les exigides en d'altres places financeres. Bona prova n'és que de la crisi financera desencadenada a finals del 2007, Andorra n'havia sortit raonablement ben parada; i a casa nostra no es van viure les situacions límit que es van viure en d'altres sistemes financers.

Però el març passat es va demostrar, -un cop més-, que no n'hi ha prou de tenir un balanç solvent i de complir amb les exigències de la regulació financera. Es va demostrar que una crisi de la reputació d'un dels nostres bancs pot ser tant o més letal que els riscos estrictament financers. Per això les reformes en benefici de la transparència són tan rellevants, i no es pot canviar de camí.

S'ha dit moltes vegades, -jo vaig ser el primer a dir-ho aquell 10 de març-, que Banca Privada d'Andorra no tenia un problema de solvència. I era cert. Però la nota del FinCEN va desencadenar una crisi de reputació, que va comportar el tancament immediat de les corresponalsies internacionals i que amenaçava clarament de transformar-se en un greu problema de liquiditat amb un risc real de contagi de la resta de la plaça financera i, de retruc, de tota l'economia nacional. No ho tenim d'oblidar.

És per això que les nostres autoritats de supervisió financera van decidir intervenir el banc i substituir la cúpula directiva de l'entitat. Sense aquella reacció "ràpida i reflexionada", -i ho dic citant les paraules del primer ministre francès, Manuel Valls-, hauríem entrat en un espiral de conseqüències difícils d'imaginar: BPA s'hauria vist abocada a la fallida judicial, els clients de l'entitat haurien perdut bona part dels seus dipòsits i molt probablement el risc s'hauria estès a la resta de la plaça financera. Amb això suposo hi estarem tots d'acord.

Des del març passat, hem vist com les agències de qualificació han rebaixat el ràting d'Andorra i dels seus bancs. Però en tots els seus informes es destaca que la reacció de les autoritats andorranes ha evitat que la crisi vagi a més: Que afecti a la resta del sector financer i a l'economia productiva.

Hem de fer un balanç positiu de l'actuació de l'INAF, de l'actuació del Govern i de l'actuació d'aquest Consell General. Sense la rapidesa i la determinació amb què vam prendre les decisions la primavera passada, avui n'estic segur estaríem molt pitjor del que estem ara. Ho diuen -i m'hi he referit fa un moment- les agències de ràting; ho diuen

observadors internacionals com el primer ministre francès, també ho diu el govern espanyol o, més recentment en la seva visita a Andorra, els expresidents del Parlament Europeu.

Sis mesos enrere teníem tres prioritats: garantir que els clients de BPA no perdessin els seus estalvis; evitar que la crisi s'estengués a la resta de la plaça financera i a la resta de l'economia i també minimitzar l'impacte sobre els treballadors de l'entitat, que no són responsables de la situació creada. Aquests tres objectius, ho dic clarament, són possiblement ara encara avui, els objectius a assolir, i n'estem més a prop.

És més, avui estem molt més a prop d'aquests tres objectius del que hi estàvem fa sis mesos. Les mesures adoptades al març i la llei aprovada l'abril passat han evitat que el risc s'estengui a la resta de la plaça financera i han fet que l'impacte sobre l'economia sigui limitat i podem estar contents. El full de ruta fet públic per l'Agència de Resolució d'Entitats Bancàries (AREB) és la garantia que els clients podran recuperar els seus dipòsits i valors en els propers mesos, és una altíssima prioritat. Ens hi va de la credibilitat de tot el nostre sistema financer, i això és essencial. I això, em permetran senyors consellers, això està per sobre de totes les polèmiques.

L'acord assolit l'estiu passat entre els treballadors de l'entitat i l'AREB ha permès donar la sortida menys dolenta perquè, en aquest cas, no hi ha una sortida que sigui 100% bona i en sóc conscient, i més una sortida 100% bona als empleats del banc. Cal dir les coses tal com són i no es pot fer optimisme irresponsable quan hi ha en joc els llocs de treball de tantes persones. La solució a què s'ha arribat és la menys dolenta: és una solució responsable i aquí, un cop més, els empleats de la BPA han demostrat el seu sentit de la responsabilitat i el seu sentit d'andorranitat.

No podem deixar enrere aquests mesos difícils sense extreure'n una lliçó. Després d'anys de recessió i de profundes reformes del nostre model de creixement, tot just quan començàvem a remuntar, tot just quan la majoria d'indicadors econòmics feia ja uns mesos que les coses anessin millor i era gairebé positiu o molt positiu, l'afer BPA va fer trontollar un dels pilars de la nostra economia.

La primera lliçó que n'hem d'extreure -i ja ho vaig dir aquí mateix el dia de la investidura- és que les reformes eren molt necessàries, fins i tot més necessàries del que alguns es pensaven o ens pensàvem. Haver deixat passar l'oportunitat de signar els CDI's amb França i Espanya hauria estat un error increïble; com hauria estat un error voler

endarrerir encara més la reforma fiscal i l'obertura econòmica.

La segona lliçó que no hem d'oblidar és que cal seguir avançant pel camí de l'homologació financera. No hi ha, senyors consellers, un altre camí. Si fa uns anys alguns tenien dubtes sobre la conveniència de signar l'acord monetari amb la Unió Europea, crec que avui ningú els té, especialment també el sector financer. Perquè els representants del sector financer saben que necessiten una plaça homologada, que compleixi amb els estàndards de regulació i supervisió de l'entorn europeu i de la majoria de països del món. Per tant, caldrà seguir adaptant els nostres mecanismes de regulació; seguir ampliant els recursos humans i materials dels nostres organismes de supervisió i obrir la reflexió sobre com podem garantir al nostre sistema financer l'accés als mecanismes de liquiditat d'institucions internacionals, em sembla essencial.

No hi ha res decidit en aquest sentit i no tot està en mans del Govern. És per això que des d'ara vull invitar, si se'm permet, a la Comissió Especial de Vigilància i Prevenció del Risc per a l'Estabilitat Financera a tractar aquesta qüestió. Perquè entenc que una de les raons de ser de la Comissió és treballar per millorar la regulació i els mecanismes de supervisió de què disposa la nostra plaça financera. Sense negar altres funcions a la Comissió, aquesta, -ho dic sincerament per mirar al futur-, aquesta em sembla especialment rellevant.

Però hi ha una lliçó encara més profunda: el que l'afer BPA ens demostra és que allò que afecta a un ens afecta a tots. Tant a nivell local com global, perquè fa anys que tot està ja interconnectat i globalitzat. El que afecta a un ens afecta a tots; i el que fa un ens afecta també a tots. No podem pensar que allò que passa en un sector de l'economia només té afectació en aquell sector, o en aquella empresa o en aquell departament. I això val també per al sector públic: el que li passa a un comú afecta als altres i el que faci una empresa pública també té efectes sobre la resta del sistema. I quan un govern estira més el braç que la màniga també afecta als governs que l'han de succeir; i em permetran que els hi digui que jo d'això en sé alguna cosa.

I quan una generació no posa les bases d'un creixement sostenible també està hipotecant, no ens enganyem, les generacions futures.

Si això que dic és veritat -i penso que ho és- en els països grans i a nivell internacional, encara és més cert en un país de reduïda dimensió com el nostre. A Andorra tots som un. Jo penso que això no ho hem d'oblidar mai.

És amb aquest esperit que voldria resumir l'orientació política del Govern: "tots som un". Tots hem de remar en una mateixa direcció: el Govern, els comuns, les empreses públiques i privades i la societat civil. Perquè, no ens enganyem, tots tenim reptes comuns i interessos comuns. Perquè allò que afecta a un ens afecta a tots i perquè allò que afecta a tots sobretot ho hem d'intentar resoldre entre tots.

Per això més que d'un programa de Govern m'agradaria avui parlar d'un projecte de país.

Senyores i senyors consellers, quan la crisi de BPA va trucar a la porta del nostre país, tot just començàvem a deixar enrere una crisi sistèmica que, pel cap baix, havia durat set anys. En efecte, des de finals del 2007, tots els indicadors havien anat en negatiu: les importacions de mercaderies, les matriculacions de vehicles, la construcció, l'obertura de comerços, l'atur i el nombre d'assalariats. I tots aquests indicadors van canviar la tendència i van començar a recuperar-se la segona meitat del 2013 i penso que ens n'hauríem d'alegrar tots.

Sembla que no va agradar gaire en alguns grups d'aquesta Cambra quan vaig dir que cap govern no té una vareta màgica per conjurar la reactivació econòmica i que el creixement, ho he dit moltes vegades, no es decreta. No ho he dit ara per primer cop: si repassem les meves intervencions al Consell General, ja ho vaig dir també al 2012. I aleshores tampoc no va agradar a alguns consellers de l'oposició potser perquè uns i altres enyoren aquells famosos paquets de mesures de reactivació: tots ells, també ho hem dit en aquests termes, ben intencionats, però que no van donar en absolut ni de bon tros l'efecte que s'esperava. Perquè el que necessita Andorra és consolidar un canvi de model. El canvi de model que nosaltres estem fent: Un canvi cap a un model de creixement sostenible i ho hem de fer, no per nosaltres sinó sobretot per les generacions que pugem.

Ho repeteixo perquè ho crec: la reactivació econòmica no la decreten els governs. La reactivació econòmica ve de la mà de la iniciativa dels professionals i dels empresaris, dels esforços de la gent que treballa i de la creativitat de la societat civil. I un govern responsable ha d'acompanyar aquesta reactivació com nosaltres l'hem acompanyada i hem de continuar acompanyant-la. Amb plans, això sí, d'estímul directes, amb una simplificació de la burocràcia i amb plantejaments estratègics per a cada sector productiu.

Un govern responsable ha d'acompanyar el creixement. Però, sobretot, el que ha de fer un govern responsable és posar les bases perquè aquest creixement sigui sobretot sostenible a llarg termini. I

un creixement sostenible passa també per identificar bé els perills latents de futur. Deixar la solució dels problemes per a més tard seria arribar massa tard. I malauradament a Andorra això ja ens ha passat massa vegades.

Un model de creixement poc diversificat, sense unes finances públiques sanejades, amb una economia tancada i poc transparent i amb una administració lenta i feixuga, no és un model sostenible. Com tampoc és sostenible que les pensions no estiguin garantides i que la despesa de la sanitat, ho dic obertament, estigui descontrolada.

Aquest és el model amb què ens vam trobar quan vaig arribar al Govern i no es tracta de cap de les maneres de fer greuges a ningú: tots érem responsables d'haver mantingut aquell model; i jo admeto que potser tingui més responsabilitats que d'altres. Però la responsabilitat que realment tenia fa quatre anys i mig era la responsabilitat de canviar-lo.

Tots els informes encomanats, totes les avaluacions de les agències de ràting, tots els estudis... Tots coincidien -i encara coincideixen- a assenyalar que el punt feble de l'economia andorrana era i és la seva escassa diversificació. Tenim els riscos i les oportunitats massa concentrats en uns pocs sectors. I això ens fa extremadament fràgils: fa fràgil el sector privat i fa fràgil el sector públic, els ingressos del qual depenen d'aquest sector privat i fa fràgil el sector públic, els ingressos dels quals depenen d'aquest sector privat. Una economia més diversificada segur que és una economia més sostenible.

Amb la diversificació de l'economia passa com amb el creixement: no es decreta. No la fan els governs, però sí que podem crear les condicions perquè aquesta diversificació arribi. I nosaltres hem treballat intensament i seguirem treballant intensament per crear aquestes condicions.

La primera era aixecar els obstacles que impediien que a Andorra es poguessin desenvolupar determinats sectors. Diguem-ho clar: per protegir uns sectors determinats -que han donat molt a Andorra, és cert- hem deixat sense explotar el gran potencial que el nostre país tenia en altres sectors. Hi ha altres països petits com el nostre a Europa que tenen empreses de serveis internacionals i que tenen petita indústria innovadora i d'alt valor afegit. Però no es pot tenir això i no tindrem mai això amb una economia que no sigui homologada, i no tindrem mai això amb una economia que tanqui les portes al seu futur.

Per això la primera assignatura pendent era aixecar les traves que impediien fer negocis des d'Andorra cap al món. I això passa per un sol camí: convenis per evitar la doble imposició. On estàvem el 2011 i

on estem ara? El 2011 teníem la reforma fiscal a mig fer, sense que ningú hagués posat damunt la taula amb valentia la necessitat d'introduir un IRPF i amb un horitzó poc clar pel que fa als convenis de doble imposició.

En quatre anys hem culminat la reforma fiscal i hem signat convenis de doble imposició amb França, amb Espanya, amb Portugal, amb Luxemburg, amb els Emirats Àrabs i amb Liechtenstein. I tenim la porta oberta per seguir negociants CDIs amb altres països. Aprofitem aquesta porta i totes les portes que se'ns obren; totes i cadascuna de les portes que se'ns obrin. Aprofitem que tenim un model fiscal competitiu que ens permet signar aquests convenis; tenim un model fiscal molt competitiu. No seguir aquest camí i no fer-ho, al meu parer, seria d'una altíssima irresponsabilitat.

Com també em sembla altament irresponsable -i ho dic amb tot el respecte- l'abstenció del Grup Liberal, -que és el primer grup de l'oposició-, en la ratificació del Conveni de doble imposició amb Espanya. Jo entenia que els liberals eren i sou els hereus d'una certa trajectòria política i que seríeu coherents amb aquesta trajectòria. Recordo que va ser el Govern encapçalat pel Sr. Albert Pintat el primer a parlar de convenis de doble imposició i que el mateix cap de Govern Pintat veia el CDIs com la continuació lògica i natural de l'intercanvi d'informació a què ell mateix es va comprometre amb la Declaració de París.

Crec modestament que aquest Govern i la majoria parlamentària que li dóna suport han fet un bon diagnòstic de per on va el món i de quin ha de ser el lloc d'Andorra en aquest món. Fa 20 o 25 anys que vivim en una economia global i és normal i és bo que una economia global tingui regles també globals i les hem de seguir. Les exigències de més cooperació i més transparència no són la reacció d'unes grans potències colpides per la crisi financera i l'economia de fa uns anys. Qui pensi que això és una ventada que passarà i que Andorra es pot arrecerar per capejar el temporal, s'equivoca i s'equivoca molt.

Això no és una ventada. Això és un nou ordre de coses del qual Andorra ha de formar part; perquè pot formar-ne part; perquè hi ha lloc per nosaltres si fem les coses amb rigor i fem les coses amb seriositat. Pensar que el nostre país només pot viure al marge i del marge és tenir molt poca confiança en aquesta terra i tenir molt poca confiança en la seva gent.

Per això en els propers mesos seguirem pel camí de la transparència que vam iniciar, i que es va iniciar en altres governs, amb la declaració de París el març del 2009. A finals del 2013 Andorra va manifestar el seu compromís de seguir avançant pel camí de la

transparència, signant el conveni multilateral de l'OCDE. Un conveni que el Govern enviarà, Sr. síndic, al Consell General per a la seva ratificació a principis de l'any vinent. I aquest any signarem l'intercanvi d'informació automàtic en el marc de la Unió Europea. Tot amb un únic horitzó: l'entrada en vigor el setembre del 2018. Entenc que això pugui generar vertigen en alguns: però fa set anys l'intercanvi d'informació a demanda també generava vertigen i fa dos o tres anys l'IRPF era, segons alguns alarmistes- la, fi d'Andorra... i aquí encara estem i tirem endavant!

Els avenços cap a un món més cooperant i transparent no s'aturen i Andorra, creieu-me senyors consellers, no es pot aturar. En el marc del Consell d'Europa i en l'àmbit de la prevenció del blanqueig de capitals, acabem de superar -ho coneixíem fa un parell de setmanes- la quarta ronda d'avaluacions del Moneyval. I haurem de seguir implementant reformes en els propers mesos i anys. Com la regulació de les assegurances, en la qual ja està treballant el Ministeri de Finances i que arribarà al Consell General properament.

Aquí vull saludar el sentit d'Estat que en aquesta qüestió sempre ha demostrat tenir el Partit Socialdemòcrata. Recordem el que va passar en aquesta Cambra no fa pas gaire, l'estiu passat, quan es van votar els tres projectes de llei que donaven compliment a les recomanacions del Moneyval. A les recomanacions per millorar, no qualsevol cosa, la prevenció i la lluita contra el blanqueig, en un moment crític, en què la plaça financera andorrana estava en focus d'atenció, pocs mesos després que des dels Estats Units es qualificués un dels nostres bancs de "*preocupació de primer ordre per blanqueig de capitals*". Doncs bé, en aquest context -fins i tot en aquest context que acabo d'explicar- els consellers d'SDP es van abstenir en un dels textos i els vuit consellers liberals van votar en contra d'aquestes lleis que lluitaven contra el blanqueig de capital.

I jo em pregunto: el Partit Liberal... que ho podrà ser i la democràcia alternativa, faltaria més! El Partit Liberal vol ser alternativa de Govern? Votant contra les lleis que ens permeten avançar en prevenció i lluita contra el blanqueig de capitals? Precisament en el moment en què Andorra ha estat més assenyalada per aquesta qüestió?

En un altre ordre de coses, el juny passat ens sorprenia, i ens sorprenia a tots, l'elaboració d'una llista europea de països i jurisdiccions mal anomenades no cooperants. Una llista elaborada a partir de les llistes nacionals dels diferents estats membres i en la qual Andorra s'hi va trobar, al meu parer, injustament inclosa. I dic injustament perquè va caldre aclarir algun malentès com ho és el fet que

figuréssim erròniament en la llista espanyola i també perquè Andorra figura en alguna llista que fa anys que no ha estat revisada. Per això aquest estiu s'ha fet una gran feina explicant a diversos països membres de la UE totes les reformes i esforços que Andorra ha fet en matèria de transparència i de cooperació econòmica i fiscal.

Recentment, amb motiu de l'Assemblea General de les Nacions Unides, el ministre Saboya i jo mateix vam tenir l'ocasió de celebrar diverses reunions bilaterals amb països que a Andorra l'havien inclòs en la aquesta llista. I estic segur que gràcies a les reformes fetes aquests últims anys -que són, perquè ho noto quan viatjo en mandataris internacionals, que són ben enteses per la comunitat internacional. Andorra acabarà sortint de la llista pa europea. I ho dic avui, n'estic segur. O més ben dit: i això potser és més important, més ben dit, sense les reformes dels últims anys, avui no tindríem cap possibilitat de sortir d'aquesta llista, cap possibilitat de sortir d'aquesta llista!

Senyores conselleres i senyors consellers generals,

La necessitat de diversificar l'economia no és un caprici. A Andorra i a arreu sabem que cal diversificar els riscos i cal doncs també diversificar les oportunitats. Però és que en el nostre cas, diversificar l'economia és també assegurar la supervivència de l'Estat. Penso que l'obligació d'un governant responsable comença per dir les coses tal com són. I l'estructura d'ingressos del nostre Estat té un punt feble que presenta un risc enorme, no només per a la nostra economia, sinó també per a la nostra sobirania. Aquest risc és l'excessiva dependència dels impostos especials, particularment de l'impost especial sobre el tabac. Un impost que actualment representa el 26% del pressupost d'ingressos del Govern. I en els propers anys tot fa pensar que es reduirà la recaptació per aquest impost: perquè tant la lluita contra el contraban com el descens del consum de tabac faran que la recaptació per aquest impost especial vagi a la baixa.

A això cal sumar-hi un altre risc, també derivat de l'escassa diversificació de la nostra economia: la recaptació d'impostos provinent del sector financer, -tant l'impost de societats com l'IGI-, tampoc no creixerà al llarg dels propers anys: Tant la regulació financera com l'evolució cap a la transparència i l'intercanvi automàtic fan preveure un descens de la recaptació tributària. I les coses s'han de dir com són!

Fa quatre anys que vam començar a introduir la imposició directa; i és cert que el nou model fiscal no està encara prou rodat. Però sí que ja en podem extreure algunes conclusions; la primera és que: per

diversificar els ingressos públics no n'hi ha prou de diversificar les figures tributàries, sinó que el que cal una vegada més és sobretot diversificar la nostra economia.

Perquè dependre de manera tan gran d'un sol producte i sempre dels mateixos sectors que han aportat tant i que continuaran tant aportant a Andorra és tenir sota els peus una bomba de rellotgeria. I aquí, novament, calen polítiques d'anticipació per desactivar-la. Per això fem una obsessió de desenvolupar nous sectors d'activitat, com el turisme de salut o com els sectors lligats a les noves tecnologies i la innovació.

Per això també és rellevant repensar l'ús que fem de les empreses parapúbliques. Perquè FEDA i Andorra Telecom són també peces claus, que contribueixen positivament a la creació de riquesa i aporten recursos a l'Estat; i hem de garantir que aquesta aportació de recursos sigui sostenible. En aquest sentit, el Govern que encapçalo entén que FEDA i Andorra Telecom tenen una estructura d'ingressos poc diversificada i que cal avançar per fer que siguin menys dependents d'unes activitats concretes. I també perquè les parapúbliques han de ser un motor que contribueixi a crear nous sectors d'activitat i també a diversificar el nostre model econòmic. Per això hem unit esforços i estratègies de les dues companyies públiques sota el paraigua de la Fundació Actua Tech. No és un caprici, hi ha a darrera una estratègia política.

En el cas de FEDA això passa per ampliar l'activitat amb les plantes de cogeneració, com la que s'està construint a Incles i la que es construirà en els propers anys a la Comella; i també pel projecte de minicentrals elèctriques, que aprofitaran l'aigua dels rius per generar electricitat. Tot plegat ha de permetre desenvolupar un nou sector d'activitat amb la participació de capital privat, així com reduir la nostra dependència energètica de l'exterior. Amb això també ens hi va una part de la nostra sobirania.

Amb aquest objectiu, la ministra de Medi Ambient va presentar fa una setmana el Projecte de llei regulador de FEDA amb l'objectiu de convertir la parapública en una societat anònima de capital majoritàriament públic. Aquesta nova estructura societària permet la participació de la inversió privada en el mercat de l'energia, ja sigui per la via de la concessió o per la via de la co-inversió d'un privat amb FEDA. El projecte de les minicentrals elèctriques és només el principi d'una nova política energètica oberta a la participació privada i que busca avançar en la sostenibilitat i en la reducció de la dependència exterior.

En el cas d'Andorra Telecom, la necessitat de diversificar els ingressos de la companyia és encara més evident. Els bons resultats dels últims anys no poden desviar la nostra atenció d'un fet molt rellevant: la gran dependència que Andorra Telecom té del roaming dels clients estrangers. No dir-ho seria faltar a la veritat! Estem veient com a arreu les tarifes per roaming tendeixen a reduir-se; i a mig termini Andorra també deixarà de ser una excepció en això. Cal, doncs, que estiguem preparats.

És per això, i aquí també és una estratègia política. És per això que a finals de la passada legislatura vam aprovar la llei que convertia Andorra Telecom en una societat anònima -de capital 100% públic- per permetre que la nostra empresa de telecomunicacions pugui seguir diversificant les seves àrees d'activitat. Una diversificació que ja ha començat amb projectes com el niu d'empreses de l'edifici els Arcs de la Massana o del futur edifici a la seu històrica de la companyia a l'avinguda Meritxell i a l'antiga caserna de Bombers.

El nou viver o niu d'empreses de la Massana té capacitat per acollir 18 empreses tecnològiques a les quals des de Andorra Telecom se'ls farà un seguiment durant 10 mesos. La inversió de la companyia en aquest projecte ha estat de 200.000 euros, amb l'objectiu d'avançar en la diversificació econòmica per la via de les noves tecnologies, així com d'aconseguir que aquesta diversificació no quedi exclusivament concentrada, -això suposo que agradarà a alguns consellers- en les parròquies de la vall central.

L'estratègia de diversificació d'Andorra Telecom -de la qual se n'aniran donant més detalls al llarg dels propers mesos- passa també per crear una empresa de call center que doni servei a empreses terceres, tant nacionals com internacionals, i amb capacitat d'atendre en català, espanyol, francès i portuguès. I això no ho dic per dir-ho, això està en marxa. Una empresa que pot arribar a crear 100 llocs de treball i que suposa una inversió per a la companyia de 400.000 euros. És una bona notícia per Andorra, és una bona notícia per la parròquia de la Massana.

Aquesta estratègia per buscar noves fonts d'ingressos per a Andorra Telecom inclou, també, la possibilitat d'internacionalitzar el negoci, amb la compra d'un operador mòbil espanyol. Evidentment, aquest pas suposaria una inversió força més significativa; però podria revertir en un augment substancial de clients, una reducció de costos operatius de l'empresa adquirida i la desaparició -això també em sembla rellevant- de les tarifes de roaming per als andorrans a Espanya.

Amb el tema de Andorra quedar-nos parats és fer un pobre favor a les generacions futures.

I això, senyors consellers, penso modestament que és fer política d'anticipació, no defugir en els reptes, afrontant-los i buscant noves oportunitats.

Durant anys, les reserves d'aquestes dues empreses parapúbliques han servit per ajudar a equilibrar els comptes de l'Estat en alguns exercicis. I el meu Govern -ho reconec- també ho ha fet en alguna ocasió. Però han estat aportacions puntuals que cal limitar a situacions excepcionals i que en cap cas no han de posar en dubte o en perill la capacitat financera d'aquestes empreses públiques. Per això hem de garantir un bon nivell de reserves, que permeti seguir efectuant inversions i asseguri el seu creixement. La capacitat d'inversió de les empreses públiques està estretament lligada a la seva capacitat d'adaptació tecnològica i, per tant, de donar un bon servei a les empreses i a la societat, que és d'això que es tracta.

Senyores conselleres i senyors consellers,

El rigor en l'ús dels diners públics no només passa per reduir el dèficit i procurar no incrementar l'endeutament de l'Estat. No només és qüestió de diversificar els ingressos, contenir la despesa corrent i fomentar la inversió. És també qüestió de prioritzar entre els diferents projectes d'inversió i optar per aquells que poden contribuir a generar més activitat econòmica i que aporten més valor afegit.

Això és el que volem fer amb un ús estratègic de les empreses públiques, però també amb una nova concepció de les inversions que es fan des del Govern. És evident que un país de muntanya com el nostre, que rep cada any en visitants més de 100 vegades la seva població estable, continuarà necessitant inversions en la seva xarxa viària, és evident. Però penso que també ha arribat el moment que ens plantejem si des del Govern podem dur a terme projectes d'inversió que vagin més enllà de les tradicionals infraestructures viàries.

Continuem tenint un dèficit de comunicacions amb l'exterior. I aquest és un clar exemple del que deia: El retorn d'un heliport nacional que ens situï a mitja hora dels aeroports de Barcelona i Tolosa és evident i innegable. Com també ho és el retorn que tindria una implicació en l'impuls de l'aeroport d'Andorra-La Seu d'Urgell. I vull explicar aquests dos projectes de forma clara.

No ens enganyem: implicar-nos en la promoció i el funcionament d'un aeroport que està fora del nostre territori té un cert risc; però si ens preguntem a qui li interessa realment que l'aeroport de la Seu funcioni i qui en pot treure un major rendiment, la resposta és clara: som nosaltres. Som nosaltres. És per això que

el ministre Alcobé, en una reunió amb la seva homòloga espanyola a Madrid l'estiu passat, va aconseguir -que no és poc- el compromís d'Espanya de dotar de sistemes d'aproximació instrumental -com pot ser el sistema GPS- l'aeroport d'Andorra-La Seu. Si se'm permet, una demostració més de la bona sintonia amb les autoritats veïnes, del sud i del nord. I és per això també que és el nostre Govern el que -des d'un treball constant i discret- està liderant els contactes amb companyies i operadors turístics interessats a operar des de l'aeroport d'Andorra-la Seu. Per això, perquè hi ha aquesta voluntat clara, vam signar el conveni de col·laboració amb la Generalitat de Catalunya.

No vull molestar ningú, però avui no hi ha cap alternativa realista a l'aeroport d'Andorra-La Seu d'Urgell. No és l'hora, senyors consellers, de fer nous estudis, és l'hora de consolidar projectes. No és l'hora de fer volar coloms; és l'hora de fer volar els avions.

Evidentment, cal ser prudents i avaluar molt bé els costos i el retorn de les inversions a l'hora de destinar diners a infraestructures com l'heliport nacional o com l'aeroport que es troba fora del territori andorrà; però també em sembla que queda fora de dubte que disposar d'aquestes dues connexions aèries és vital per al futur de la nostra economia. O no és vital?

Aquest Govern ha demostrat en reiterades ocasions la seva prudència a l'hora de dur a terme projectes d'inversió i la seva voluntat de prioritzar aquells projectes generadors de riquesa.

Pel que fa a l'heliport, perquè és un debat d'orientació política, no he vingut aquí amb un discurs que és llarg, és veritat, a emplenar el temps. Pel que fa a l'heliport, en aquests moments, en col·laboració amb l'Aviació Civil Francesa, s'està buscant la millor ubicació, des d'un punt de vista purament tècnic. Amb els criteris tècnics i rigorosos d'una organització de prestigi com aquesta, que ningú podrà dir, perquè el que fem és utilitzar l'acord que vam signar de col·laboració administrativa, i agafem una empresa que està sota tutela de la República francesa. Quan aquest lloc es determini finalment hi haurà crítiques. Sigui quin sigui el lloc escollit, hi haurà crítiques i queixes, i potser moltes. I en sóc conscient. I diré més: fins i tot les puc entendre; perquè ja en vam patir -i de molt dures- en el cas del projecte de heliport al Roc del Patapou. Però és que Andorra no es pot permetre per segona vegada un altre fracàs. Perquè de queixes també en podrien tenir -per exemple- els ciutadans de la Massana, que suporten dia a dia la infraestructura actual.

Un responsable polític no pot fer passar el clau per la cabota, però ha de fer prevaldre sempre l'interès nacional. I l'interès general, l'interès nacional d'Andorra, és que aquest heliport es faci. Per això el ministre Alcobé, -i ho dic avui de forma clara-, té el meu ple suport i el de tot el Govern en aquesta qüestió.

No és qüestió que hi hagi eleccions comunals o no, és qüestió que és l'hora de passar a les realitats en els projectes.

Com ho hem demostrat amb la feina constant i discreta que s'ha fet en cooperació amb les autoritats franceses per aprofitar els fons del programa POCTEFA 2014-2020 per dotar de proteccions d'allaus l'accés rodat des de França i evitar així que la carretera quedi tancada massa sovint durant els mesos d'hivern. Dels 189 milions de què disposa aquest programa, aprovat sota la presidència andorrana de la Comunitat de Treball dels Pirineus, s'inclou una assignació de fins a 28,5 milions per a l'eix destinat a promoure especialment, a petició d'Andorra, la prevenció i gestió de riscos naturals.

Com també seria una millora substancial que el govern francès accedís a la petició formulada pel ministre Jordi Torres de canviar el nivell de la nacional 20 i la nacional 22 perquè passessin a ser de nivell N1. Això suposaria que en període hivernal s'haurien d'adoptar les mesures per garantir que la carretera està en servei les 24 hores. N1 no hi ha un servei de 24 hores dels Ponts i Chaussées francesos. Entenc la inquietud, els neguits i les crítiques dels veïns i comerciants del Pas de la Casa quan la carretera queda tancada. Per això estem impulsant aquest problema. Perquè el que és un problema per al Pas de la Casa, també és un problema per Andorra. Perquè tots som un. Per això aquest estiu s'han fet les gestions que s'han fet, el ministre Jordi Torres, i sota la presidència de la Comunitat de Treballs dels Pirineus, el ministre Saboya per impulsar aquests dos projectes. Em sembla que això també és una política d'anticipació i d'aprofitar les oportunitats.

Hem demostrat la nostra prudència a l'hora d'encarar les obres públiques. Ho hem demostrat recentment en dues obres d'importància: La primera, l'estació d'autobusos, una infraestructura llargament reclamada i que ben aviat veurà la llum a un cost molt moderat: De l'opció inicial, a l'obac d'Andorra la Vella, que representava un cost global superior a 12 milions d'euros, -que haurien estat assumits pel Govern, el comú i una eventual empresa concessionària-, hem passat a una obra que costarà menys de mig milió d'euros i que situarà l'estació d'autobusos a tocar del centre de la capital.

I ho hem demostrat també amb la nova seu de la Justícia, els treballs de la qual es licitaran a principis de l'any vinent: Hem replantejat el projecte, inicial alliberant una parcel·la de 500 metres quadrats de sòl públic, que en un futur es podrà destinar a altres infraestructures o equipaments. Això també és una política d'anticipació i una gestió sostenible dels béns de patrimoni públic perquè els diners no són infinits.

I vull saludar la bona feina, -la bona feina transversal- que es fa des dels diferents ministeris implicats per reduir els costos de les inversions públiques i garantir que tinguin el millor retorn per al conjunt de la societat.

També des d'aquesta transversalitat s'està abordant una qüestió que durant massa temps hem deixat oblidada en un calaix: donar un ús eficient a béns patrimonials de l'Estat, dels quals actualment no se'n treu cap rendiment. Parlo -per exemple- d'immobles com l'hotel Rosaleda, de Casa Rossell, -comprentent la casa en si mateixa i diverses parcel·les repartides per la Parròquia d'Ordino-, de Ràdio Andorra, de l'antiga caserna de Bombers d'Andorra la Vella que es convertirà en l'edifici The Cloud o de l'edifici de Sud Ràdio al cap de port d'Envalira.

En aquest darrer cas, el Govern té intenció de convocar un concurs per a la concessió d'un centre d'alt rendiment mèdic-esportiu en alçada que ocupi les instal·lacions de l'edifici de Sud Radio, que fa anys que no tenen cap utilitat.

En el cas de les propietats de Casa Rossell, el Govern vol concretar amb el Comú d'Ordino un pla estratègic -que es contempli en el nou pla d'urbanisme- per donar uns usos a aquests terrenys que permetin crear activitat en una parròquia que pràcticament no té ingressos atípics i que -per tant- depèn excessivament de les transferències que rep del Govern.

S'està treballant per trobar un ús a tots aquests edificis, des d'equipaments, a edificis administratius o concessions a entitats privades que duguin a terme projectes innovadors i de valor afegit. Projectes que contribueixin a dinamitzar l'economia, que ajudin als sectors existents i que vagin en benefici del reequilibri entre les parròquies.

És la filosofia que ha aplicat, per exemple, Andorra Telecom al viver d'empreses de l'edifici Els Arcs de la Massana. O que hem aplicat des del Govern en la renovació i posada al servei del ciutadà d'un edifici propietat del Govern com és l'Hotel Glòria, a Sant Julià. I ho volem fer com ho hem fet a Sant Julià, amb la complicitat del comú. Perquè més enllà de les diferències, tots som un, tots hem de ser un quan del que es tracta és d'anar en benefici del ciutadà i de la col·lectivitat.

És des d'aquest plantejament estratègic de les inversions públiques que hem de donar suport a dos sectors claus de la nostra economia com són el turisme i el comerç. En els darrers anys, hem treballat intensament per desestacionalitzar turisme, apostant especialment pel turisme d'esdeveniments culturals i esportius.

La bona acollida que per part dels nostres visitants han tingut esdeveniments com el Cirque du Soleil, ens porta a plantejar la construcció d'un recinte multifuncional amb capacitat per a més de 5.000 espectadors, que ha de consolidar el turisme d'espectacles al nostre país. Hem de continuar consolidant els sectors tradicionals de la nostra economia. I els hem d'ajudar.

Pel que fa als esdeveniments esportius, mai Andorra no havia tingut la concentració de competicions esportives de primer nivell internacional que està tenint aquests anys. I suposo que algun mèrit hi té el Govern d'Andorra en això. Hem invertit per acollir proves de copa del món i el campionat del món de BTT a l'estació de Pal, la copa del món de boarder cross a Arcalís, copes del món i d'Europa d'esquí a Soldeu, i la setmana passada coneixíem la bona notícia de les finals de la copa del món el 2019, gràcies a la bona feina que s'ha fet des de la Federació d'Esquí, Grandvalira i el Govern. També hem tingut La Vuelta a Espanya i l'any vinent el Tour de França; sense oblidar esdeveniments propis, com l'Ultra Trail.

Anar a picar a la porta a fora perquè, evidentment, a fora hi ha esdeveniments molt majors, coses que hem sabut fer des de casa i que saludo i es fa des de la iniciativa privada l'Ultra Trail.

Totes aquestes proves esportives -que contribueixen a generar també imatge de marca de país i que atreuen visitants en èpoques de poca afluència, que és d'això que es tracta- compten amb el suport decidit de la política d'inversions del Govern, i em sembla que això no ho podrà contestar ningú perquè és una política incontestable i el Govern que presideixo no ha fet ni farà mai diferències entre parròquies gestionades per uns o per altres, perquè aleshores tot aquest discurs que tinc no tindria sentit.

Evidentment, al darrere hi ha una bona feina també dels organitzadors, de les federacions i de totes les administracions implicades i dels comuns també. Però en èpoques d'obligada contenció de la despesa, el Govern va saber prioritzar inversions com les que es van fer a Pal, a Arcalís, en la innivació del camp de neu de la Rabassa, al Coll de la Gallina o a Beixalís. Perquè sabem que són inversions que tenen

un retorn clar i una capacitat de generar activitat com ha quedat demostrat.

L'aposta per diversificar el nostre model de creixement també passa per renovar i enfortir els nostres sectors tradicionals. Molt sovint s'ha volgut plantejar l'obertura econòmica com una ajuda a les empreses foranes en detriment de les empreses del país. Però nosaltres no hem plantejat mai l'obertura com un projecte per atreure sectors totalment desvinculats de la realitat andorrana, sinó precisament per crear noves àrees d'activitat a partir dels sectors que ja tenim; amb l'objectiu de revitalitzar aquests sectors ja presents. Per això ens hem centrat en àmbits com el turisme de salut o com les noves tecnologies aplicades al comerç, al turisme o a la mobilitat. I els fets demostren que aquests fronts de diversificació tenen futur.

Penso en les iniciatives sorgides al tomb de clúster de salut -impulsat per la iniciativa Actua-, estretament vinculades al turisme de salut i a la millora de l'oferta del país. I anomenaré alguns exemples recents: durant els últims mesos s'ha estat treballant en estreta col·laboració amb el Govern per fer possible, perquè tinc l'autorització per dir-ho, per això ho dic, perquè no és fer volar coloms la properament possible vinguda de l'Institut Marquès obri un centre de fertilitat durant el primer trimestre de l'any vinent. Un centre que aprofitarà infraestructures hoteleres de primer nivell ja presents al país, incrementant les sinèrgies entre el món de la salut i el sector turístic.

En el camp de l'excel·lència mèdica, el Govern ha signat un memoràndum d'entesa amb l'Institut Oncològic Baselga -que coneixen vostès tots i que està a l'avantguarda del tractament i la investigació del càncer- i que permetrà desenvolupar una unitat d'oncologia al país de les més modernes del món. I també en aquesta línia s'està treballant perquè l'Institut Cardiològic Brugada, un dels referents mundials en el tractament de les cardiopaties, descobridors -si vostès no ho saben, de la síndrome Brugada de la mort sobtada- obri una unitat de cardiologia integral avançada a Andorra incorporant els professionals del país.

Jo penso que són tres grans notícies.

Perquè els que defensen -i també n'hi han i ho puc entendre- que l'obertura econòmica solament ve a competir amb sectors instal·lats o que aquí venen gent que no tenen cap renom internacional, en tot cas, el que no em discutirà ningú és que aquestes tres empreses sí que tenen un renom internacional perquè Andorra té un gran futur si fem les coses dins la seriositat, la transparència i fem possible

controlant els perills de continuar tenint una fiscalitat competitiva que és la que tenim.

Són projectes com aquests els que contribueixen a millorar l'oferta i l'eficiència del nostre sistema de salut, a millorar també l'atenció i el tractament que reben els ciutadans, a diversificar el nostre model econòmic amb el desenvolupament d'un nou sector i a crear també sinèrgies amb els professionals ja establerts a Andorra; perquè aquests instituts i professionals internacionals de referència tenen la voluntat d'establir aquestes sinèrgies... És el que deia abans. També són projectes com aquests els que permetran tractar a Andorra, des de la qualitat i l'excel·lència, a pacients que actualment es tracten en centres dels països veïns, amb l'estalvi que això comportarà i comportarà segur per a la seguretat social.

Insisteixo: hem signat memoràndums d'entesa amb professionals de primer nivell internacional perquè a hores d'ara, tot i les dificultats que passem, Andorra perquè tenim que continuar pel camí de la seriositat és un país creïble i ens ho hem de creure.

Aquests nous projectes se sumen als ja instal·lats en els últims anys en els camps de l'oftalmologia, la dermatologia o la cirurgia estàtica.

Un altre clúster d'activitat important -també creat per la iniciativa Actua a partir de les sinèrgies entre les activitats ja presents a Andorra i les que vénen de la mà de la internacionalització de l'economia- és el clúster d'esports, de més recent creació. Aquest clúster pretén potenciar les sinèrgies entre els esportistes incloent, evidentment, aquells esportistes d'elit vinguts al país sota la forma de les noves tipologies de residències internacionals posades en marxa el 2012, les empreses del món de l'esport, els clubs i les federacions. Tot plegat amb l'objectiu de desenvolupar un nou sector d'activitat que també té punts de relació amb el món del turisme i el món de la salut.

L'experiència d'aquests anys demostra que la col·laboració entre empreses andorranes i estrangeres és la millor garantia d'èxit; és l'opció on tots hi sortim guanyant.

El que està clar és que sense l'obertura econòmica avui a Andorra tindríem menys comerços oberts, menys llocs de treball, més atur, menys importacions i menys activitat econòmica en general. I aquest procés beneficia a tots: als empresaris i professionals recentment instal·lats i a aquells que ja fa anys que conformen el nostre teixit productiu. Només cal constatar que la davallada continuada del nombre d'establiments i comerços va començar a remuntar pocs mesos... -i això són dades objectives- pocs

mesos després de l'entrada en vigor de la nova Llei d'inversions estrangeres.

En el moment d'aprovar la nova Llei d'inversions estrangeres ja vam advertir que l'obertura era un procés que s'aniria consolidant amb el temps, especialment en la mesura que Andorra anés signant CDIs i anem ampliant la seva xarxa de CDIs i definint també -parlaré al final de la intervenció- la seva relació amb l'entorn europeu. He fet referència fa un moment i la prova n'és els tres projectes que he mencionat anteriorment.

Les xifres demostren que aquest procés de consolidació s'està produint: el 2012, durant els sis primers mesos de l'obertura la inversió estrangera formalitzada va ascendir a 14 milions d'euros; al 2013 ja representava 26 milions d'euros; al 2014 van ser 59 milions i en el que portem del 2015 (de gener a setembre) la inversió estrangera formalitzada ascendeix a 41 milions d'euros, amb una tendència similar a la de l'any passat. I és una bona notícia, especialment aquest 2015, amb tot el que ha passat, aquesta és una molt bona notícia.

Senyores conselleres i senyors consellers, he parlat de sostenibilitat i entenc que la sostenibilitat també passa per la reforma de l'Administració. Una reforma que ha d'anar en un doble sentit. En primer lloc, una reforma de la funció pública que permeti una major mobilitat i flexibilitat, així com una millor adaptació a les necessitats de la societat. Un sector públic no només és aquell que és sostenible, sinó també aquell que sobretot és eficaç.

Per això aquesta reforma ha de tenir un segon sentit: el de la simplificació dels tràmits i simplificació de la burocràcia. És el nostre compromís electoral que l'administració electrònica -que es va començar a posar en marxa el juny passat- estigui completament desplegada al llarg d'aquesta legislatura. És indispensable per a la competitivitat de les nostres empreses i també per a un major benestar, que potser és fins i tot el primer, dels nostres ciutadans.

D'entrada, aquesta tardor estaran disponibles els tràmits online de gestió de cobrament de deutes, de certificats de comerç i els referents a l'alta, baixa, exportació i desballestament de vehicles. De cara al 2016 perquè un discurs d'orientació política ha de, també, denunciar i concretar coses... Sí, Sr. Pere López, és el que estic fent.

De cara al 2016 estarem en disposició d'incloure altres tràmits com la reserva de noms comercials o l'obertura simplificada de comerç, entre d'altres, sense oblidar l'administració presencial, que també s'ha reforçat i millorat amb uns horaris més amplis que tot just acaben d'entrar en vigor.

Així mateix, l'equip del Ministeri d'Administració pública ha iniciat un pla per simplificar els tràmits més voluminosos de l'Administració -ho vam dir a la campanya i ho farem-, començant per aquella vintena de tràmits que van comportar un volum més gran de feina l'any passat. Cal prosseguir i intensificar la feina de simplificació administrativa i de posar l'Administració més al servei del ciutadà que ja vam iniciar, cal recordar-ho, la legislatura passada. Aquesta legislatura... perquè en un debat d'orientació política s'han de dir les coses clares i han d'haver-hi compromisos clars. Aquesta legislatura ha de ser la legislatura en què es concreti la simplificació de l'Administració; i si no ho aconseguim... -i ho dic aquí on ho tinc que dir: en seu parlamentària-, serà un fracàs perquè no tenim tan temps!

També continuant la feina de la legislatura anterior, ara és el moment de culminar la reforma de la Justícia desplegant reglamentàriament les lleis ja aprovades i promovent-ne de noves. He dit diverses vegades, i em sembla que ho dic perquè és la veritat, en seu parlamentària que des de fa quatre anys s'ha posat en marxa la reforma de la Justícia més ambiciosa des de l'aprovació de la Constitució. Calia una reforma de gran calat per agilitzar i descongestionar l'Administració de justícia, per acabar amb la idea que la Justícia és una administració lenta i per guanyar efectivitat i seguretat jurídica. I també per donar resposta a noves realitats i noves necessitats, com es va fer amb la creació de les dues batllies d'instrucció especialitzada en tot allò referent a la criminalitat organitzada, inclòs el blanqueig de capitals. Ho vam fer nosaltres.

Durant l'inici d'aquesta legislatura s'ha prosseguit amb aquesta reforma: un cop finalitzada la selecció dels saigs, en els propers mesos es posarà en marxa el nou model externalitzat d'execució de sentències civils i administratives i actes administratius. També durant el proper any es trametrà al Consell General el nou Codi de procediment civil, que no és poc, en el que ja s'estava treballant durant l'anterior legislatura. I, un cop reformat el procediment civil, caldrà abordar la reforma de la jurisdicció administrativa, per posar les bases d'uns procediments més àgils, que continuïn sent garantistes per als ciutadans.

També sabem que una bona manera d'agilitzar l'Administració de justícia és no sobrecarregar-la. És per això que la legislatura anterior es va aprovar la Llei d'arbitratge i que ja s'ha començat a treballar, que és una altra promesa electoral, en una Llei de mediació, que doni empara a aquest organisme de

regulació dels conflictes al marge dels òrgans judicials.

En paral·lel, el Ministeri de Justícia i Interior ja s'està preparant una nova Llei del notariat, que ha d'adaptar la regulació vigent a les noves necessitats. Totes les lleis, la del notariat també, necessiten modificacions o modernització de les mateixes.

I el Grup Parlamentari, ho sé, ha estat treballant i impulsant una llei concursal que permeti reconduir la insolvència dels comerciants i les empreses i, en cas que això no sigui possible, que estableixi un procediment de liquidació àgil. Això em sembla molt important.

De vegades a la Justícia no li donem la importància que cal...

Una Administració de justícia efectiva i que resolgui en uns terminis de temps raonables és una peça clau per donar seguretat jurídica als inversors, per no entorpir la dinàmica de l'economia i per vetllar perquè els drets dels ciutadans estiguin realment protegits. I crec que en els propers anys haurem de veure els fruits d'aquesta gran feina que s'ha fet: simplificant i clarificant procediments, dotant de més mitjans l'Administració de justícia i descarregant-la de feina amb totes aquestes lleis que acabo de mencionar.

Si volem tenir un teixit productiu que funcioni, si volem atreure inversions innovadores i generadores de valor afegit, si volem una societat dinàmica i oberta, tenir una Administració àgil i eficient és clau. Hem de potenciar la imatge d'un país accessible, d'un Estat que està al servei del ciutadà i d'una relació senzilla entre l'Administració i els administrats. Això també és un gran factor de competitivitat.

Com també és essencial preservar les altes cotes de seguretat ciutadana que sempre ha tingut el nostre país. És essencial per a l'economia i el que és encara més important i és essencial per a la qualitat de vida dels nostres conciutadans.

Donem algunes xifres. Les xifres de criminalitat dels últims anys ens demostren que -malgrat la crisi econòmica i malgrat les complicacions socials que se'n poden derivar i que hi han sigut-, Andorra no ha registrat un augment dels delictes sinó ben al contrari; jo penso que pocs estats ho poden dir.

Any rere any hem rebaixat de manera significativa la criminalitat i penso que això, que també se'n parla poc, haurien de parlar molt més i també això és una imatge de marca molt rellevant.

I penso, doncs, que tenim que continuar dotant la Policia de més recursos i millors serveis... I ho seguirem fent! És per aquest motiu que l'any vinent

reforçarem els efectius per lluitar contra les noves formes de criminalitat especialment en matèria tecnològica i en l'àmbit del blanqueig de capitals i per millorar també, que és com s'avança a nivell policial, la cooperació internacional.

El nostre Govern, tot i les polèmiques que hi ha hagut... El nostre Govern no deixarà mai de costat els cossos especials encarregats de la seguretat: la Policia, els Bombers i el Cos Penitenciari. Per això modernitzarem i harmonitzarem la regulació estatutària d'aquests cossos: amb la nova llei de Bombers, que entrarà en breu a tràmit parlamentari també i amb les modificacions de la Llei del Cos de Policia i de la Llei del Cos Penitenciari, que també entraran a tràmit en compliment també del nostre programa electoral.

Les línies mestres... perquè s'ha de concretar. Les línies mestres d'aquesta harmonització passen per una major exigència en matèria de titulació per accedir i promocionar-se en els cossos especials; penso que és una gran prioritat. L'eliminació del segon complement específic als cossos de Policia i Penitenciari -vostès saben de què parlo, no? El reforçament dels règims disciplinaris i la potenciació de la figura dels policies auxiliars.

També impulsarem una nova Llei de protecció civil, adaptada a la realitat actual i que ha de regular la coordinació i els procediments a seguir en casos de riscos naturals o de grans aglomeracions de persones. És preocupant, perquè quan un fa un discurs d'orientació política, contràriament al que vostès poden pensar, no és únicament dir que tot es fa bé; també les mancances és el moment de dir-les ara obertament. Jo penso que no tots els caps de Govern han parlat amb la claredat que estic parlant avui i continuaré parlant.

És preocupant que a hores d'ara, Andorra no disposi d'una llei moderna... -hi ha una, ja ho sé!- en aquesta matèria perquè som un país amb molt risc i perquè tenim una llei que ja fa vint-i-cinc anys que vam votar: necessitem una llei de protecció civil... Ja!

Senyores conselleres i senyors consellers, quan parlem de la sostenibilitat d'un model de país no ho podem fer només amb termes estrictament econòmics. No ho hem fet mai. Un governant responsable no pot optar per una política de rigor en matèria econòmica que deixi desemparats els sectors més vulnerables de la societat. Un model de país també ha de ser sostenible des d'un punt de vista social.

És per això que d'entre tots els indicadors que ens expliquen el funcionament de l'economia, un dels més rellevants és el referent a l'ocupació. Des del

juny del 2013, portem gairebé dos i anys i mig de descens continuat de l'atur. I les dades més recents confirmen i reforcen aquesta tendència: el setembre passat -ho explicava, em sembla, ahir el ministre portaveu- es va situar en 490 parats, un 31,6% per sota de la xifra del setembre del 2014. És la reducció d'atur més gran des que va començar la recuperació i ens hauríem de remuntar al setembre del 2009 per trobar una xifra d'aturats similar. Fa només tres anys, el setembre i l'octubre del 2012, no fa pas tan temps, els aturats fregaven els 1.200.

Un descens que, des del gener del 2014, s'ha vist acompanyat per un augment, i això és també una gran notícia, de l'augment del nombre d'assalariats.

I això no només és fruit de la recuperació de l'economia, sinó que també és resultat de les polítiques actives d'ocupació endegades des del Govern, i ho dic avui, quan vam arribar no hi havien programes d'ocupació, hi havien formacions de tota classe però programes que anessin més enllà no hi havien, però no passa res, no passa res.

Durant l'anterior legislatura vam posar en marxa diversos programes per donar feines temporals a les persones aturades i per fomentar l'ocupació al si de l'empresa. Programes que han donat bons resultats. Algú podria criticar aquesta política de subvenció directa, però em sembla molt rellevant haver pogut donar feina a persones que corrien el risc, Sr. Gallardo, de convertir-se en aturats de llarga durada i quedar sobretot fora del mercat de treball i sobretot quedar al marge de les oportunitats, perquè són persones.

El programa de treball temporal a l'Administració pública va donar feina durant un període màxim de 6 mesos el 2012 a 201 persones i estic satisfet; el 2013, a 297 persones i estic encara més satisfet; el 2014, a 350 persones; i en el que portem de 2015, a 235 persones. Aquest any, i és també una bona notícia tot i que deia que n'estava satisfet, aquest any estem per sota de les xifres de l'any passat, molt probablement a causa de la millora de l'economia, i que no se m'entengui malament: al llarg del discurs no dic que tot vagi bé!

Però el 2016 seguirem aplicant aquest programa, encara que a alguns o a algun conseller de l'oposició en particular no li agradi aquesta política. I ho seguirem fent perquè des del 2012, entre 200 i 300 persones cada any han pogut tenir una feina durant 6 mesos, han pogut tenir una oportunitat, m'entén?. Una feina que els ha permès no quedar fora del mercat laboral i rebre una contraprestació per una activitat, en lloc d'haver d'estar pendents d'una ajuda social o d'un subsidi.

Però és que les polítiques actives d'ocupació no s'acaben aquí. Fa pocs dies se'n feia una pregunta en aquest sentit i contestava que en donaria més explicacions al Debat d'orientació política.

Fa tres anys que estem implementant també un programa de foment de la contractació indefinida en el sector privat. Un programa que: el 2013 va aconseguir tancar 44 contractes indefinits, 49 contractes indefinits el 2014 i 12 en el que portem del 2015. A mi em sembla que tancar més d'un centenar de contractes indefinits en menys de 3 anys no és una xifra gens menyspreable; és un 20% de l'atur que tenim actualment.

També cal destacar que -amb les dades de la liquidació del 2014- la deducció a l'impost de societats -això els agradarà- per creació de llocs de treball indefinits ascendeix a 865.500 euros. Això també és una política de foment de la contractació indefinida i de la creació de llocs de treball. Perquè aquests diners que l'Estat deixa d'ingressar per la vida de l'impost de societat -i estem parlant de gairebé un milió d'euros en un any- s'estan destinant a crear llocs de treball. Prefereixo crear llocs de treball que tenir els 865.000 euros de més recaudació.

Anem encara més enllà. Al marge dels programes i sense cap tipus de subvenció, des del Servei d'Ocupació també s'ha trobat feina per a les persones inscrites: 192 contractacions el 2012, 246 contractacions el 2013, 274 contractacions el 2014 i 239 contractacions aquest any fins a l'agost, fet que fa preveure que tancarem l'exercici amb una xifra sensiblement millor que la de l'any passat. Aquestes dades demostren una recuperació de l'economia i un bon funcionament del Servei d'Ocupació; i segur, evidentment, i segur que tot es millorable, però no deu ser tan dolent com pretenen alguns, quan les xifres són les que acabo de dir.

Deia que els programes ocupacionals impulsats des del Govern han donat els seus fruits; però tampoc no podem obviar que la situació està canviant i que la xifra d'aturats ja no se situa per sobre dels 1.200 com passava fa dos anys i mig. És per això que en un futur aquests programes de subvenció directa de l'Administració hauran d'anar modificant-se fins que el mercat pugui retrobar una normalitat plena.

En paral·lel -en la línia del que proposava el programa electoral de Demòcrates per Andorra- caldrà també, i ho deia abans, tot és millorable, anar adaptant el Servei d'Ocupació a una realitat marcada per la recuperació econòmica. La reforma del Servei d'Ocupació ha de millorar la col·laboració amb el sector privat i focalitzar l'atenció en els

aturats de llarga durada i sobretot els col·lectius més vulnerables.

En aquest sentit, des del Ministeri de Salut, Afers Socials i Ocupació, s'està treballant per desenvolupar nous programes d'ocupació adaptats a les necessitats del sector privat, per alinear els perfils dels demandants d'ocupació amb les necessitats del sector i per incrementar la col·laboració amb entitats que contribueixin a potenciar l'ocupació. També es potenciarà l'orientació laboral i la formació ocupacional de les persones inscrites al Servei d'Ocupació i també es crearan... -perquè encara tenim 500 parats gairebé, menys- es crearan programes específics per als col·lectius sobretot en aquests moments, a veure si poden tenir una oportunitat, pels col·lectius més crítics i més sensibles.

La millora de les dades d'atur també permeten abordar ara una reforma que el teixit empresarial fa temps que demana, però que a l'entendre del Govern no es podia dur a terme en un context de recessió: la reforma del Codi de relacions laborals. El Grup Parlamentari Demòcrata ja hi va estar treballant l'anterior legislatura i per tant està preparat per entrar a tràmit una proposició de llei qualificada de reforma del Codi. Una reforma que ha d'avançar per la via de la flexibilització establint noves modalitats de contracte i flexibilitzant la negociació col·lectiva, i també m'explicaré. En aquest sentit, la reforma del Codi crearà noves modalitats de contractes, com el contracte per sessions, el contracte d'aprenentatge, el contracte de relleu o el contracte de continuïtat de la vida laboral un cop assolida l'edat amb dret de jubilació. Tot plegat amb l'objectiu de donar una millor resposta a les diferents situacions laborals i de donar opcions a les empreses per crear uns llocs de treball amb possibilitat que acabin sent contractacions indefinides.

Jo saludo la feina que ha fet el grup parlamentari i també saludo la confiança que se'm va demostrar quan conjuntament amb ells, tot i tenir aprovada la llei, van decidir que no podien fer això fins que no haguessin tingut un nivell d'aturats més baix. Això també és responsabilitat política.

Així mateix, el nou Codi preveu un supòsit de reducció de la jornada laboral ordinària per causes econòmiques conjunturals, és a dir, per a empreses que acumulin quatre trimestres de pèrdues. En aquest cas... En aquest cas, la reducció temporal de la jornada podrà suposar una reducció de fins a un mínim de la meitat del salari que podrà afectar a un màxim del 30% de la plantilla.

Aquest seguit de mesures de flexibilització s'acompanyaran de mesures per potenciar la

negociació col·lectiva i l'acció sindical i patronal. Sí, que em vaig comprometre amb el secretari general de les Nacions Unides! I sí que no ho vaig fer, però és un compromís ferm i ho farem, Sr. López i senyors consellers... I ho farem! La reforma del Codi de relacions laborals i desplegament pel que fa a aquest sector que explicarà el títol segon de la Constitució.

He dit en reiterades ocasions, això ho diu poca gent, en aquesta Cambra que Andorra pateix d'un dèficit de representació sindical i patronal. Amb l'excepció del sector públic, al nostre país no hi ha representants sindicals suficientment legitimats per parlar en nom dels treballadors d'Andorra. És per això que, en paral·lel al Codi de relacions laborals, també s'ha treballat en una Proposició de llei d'acció sindical i patronal, que incentivi la negociació col·lectiva en els diferents sectors productius.

Una reforma laboral que es durà a terme en els propers mesos inclourà una tercera proposició de llei, en aquest cas la reguladora del conflicte col·lectiu, que ha de desenvolupar, en feia referència fa uns instants, plenament el títol II de la Constitució, amb la regulació del dret de vaga.

És la voluntat del Govern i del grup parlamentari que li dona suport començar les converses amb els agents socials i econòmics per consensuar al màxim l'aplicació d'aquesta reforma.

En aquestes converses també es tractarà l'augment del salari mínim, que també és un compromís contingut al programa electoral amb que vam concórrer a les eleccions el març passat. El compromís passava per augmentar progressivament el salari mínim al llarg de la legislatura fins a situar-lo en el 50% del salari mitjà. Actualment, perquè ens situem, el salari mitjà se situa al tomb de 2.042 euros mensuals bruts; per tant, el salari mínim hauria de situar-se -d'ara al 2019- en 1.021 euros mensuals bruts. Això implica un augment global del salari mínim al llarg de la legislatura del 6%. I la intenció del Govern és prorratejar aquest increment a raó d'un 1,5% cada any.

Evidentment, sabem que aquesta mesura tindrà un impacte sobre els comptes d'explotació d'algunes empreses i sobre el Llistat Econòmic de Cohesió Social i -per tant- sobre les prestacions socials que paga el Govern. Però també és l'obligació d'un Govern responsable vetllar perquè el preu de les crisis i les reformes no el paguin sempre els més febles.

La millora de les dades de l'atur ens permet també continuar amb la política de flexibilització de les quotes d'immigració que ja vam començar el 2012. Després de la reunió del ministre Espot amb els representants dels sectors del comerç i l'hostaleria,

s'ha acordat obrir la quota general de determinades professions -en la línia del que ja s'havia començat a fer fa tres anys- fixant un salari mínim que garanteixi la qualitat del servei. En el mateix sentit de flexibilització, es reduirà l'experiència mínima requerida per als treballadors comunitaris, passant de 3 a 1 any. Així mateix, s'implementaran mecanismes que permetin satisfer les demandes de les empreses amb menor estacionalitat i que, per tant, treuen menys profit de les quotes temporals.

La filosofia que hi ha al darrere d'aquesta flexibilització de les quotes va en la línia del que ja hem estat aplicant els últims anys: Apostar per aquest sistema com un bon mecanisme per conciliar les necessitats de les empreses amb la prioritització del mercat laboral intern. I anar adaptant aquest sistema en funció de les necessitats del teixit productiu, de l'evolució de l'economia i de l'oferta disponible al país. Aquest procés d'adaptació ha de continuar en el futur, amb l'augment, i ho dic de forma clara-progressiu del contingent de quota per a la temporada d'hivern, vista la millora de la situació econòmica.

Senyores conselleres i senyors consellers,

Els anys de recessió econòmica que, -afortunadament-, hem anat deixant enrere també es va ajornar una mesura que ara és del tot inajornable: l'augment de les cotitzacions a la seguretat social i també, i ho dic clarament, la contenció de la despesa sanitària. En el moment de la meua primera intervenció com a cap de Govern, el 2011, la situació de la CASS era ja un problema greu; un problema al qual ningú no havia donat una resposta adequada.

La sostenibilitat d'un model de protecció social es mesura per la solvència del seu sistema de pensions. I nosaltres tenim un sistema de pensions construït sobre uns paràmetres que no s'ajusten -ni de bon tros- a la realitat actual. És un sistema que està calculat per ser solvent amb una esperança de vida com la que hi havia fa 40 o 50 anys: al tomb dels 72 anys. Avui, l'esperança de vida d'Andorra se situa, -afortunadament-, molt per sobre d'aquesta edat. I en canvi, el sistema de pensions continua sent, -pràcticament-, el mateix. Això és la veritat.

Si la legislatura anterior no haguéssim fet res, el sistema de pensions hauria entrat en dèficit el 2017, ja, d'aquí a dos anys. I les reserves s'haurien esgotat al tomb de l'any 2031, a partir del qual el Govern hauria d'haver aportat més de 300 milions d'euros anuals per cobrir el dèficit del sistema. Qualsevol persona que tingui present els números del pressupost de l'Estat sap que aquesta xifra -diguem-

ho clar-és del tot inassumible. No dir-ho és faltar a la veritat.

És per això que la legislatura passada es va aprovar una modificació d'urgència en el repartiment de les cotitzacions, passant de cotitzar el 10% per malaltia i el 10% a la branca de vellesa a cotitzar el 8% per malaltia a el 12% per vellesa. Perquè d'aquesta manera donàvem una mica d'oxigen a la branca de jubilació sense sobrecarregar l'economia productiva en un context marcat encara per la crisi econòmica, que poc a poc anem superant.

Amb tot, hem de ser conscients que la cotització per vellesa del 12%, unida a l'obligació, recordem-ho això, del Govern, perquè van ser els demòcrates que ho van fer, que vam dir que havia d'haver com a mínim un mínim de reserves garantides, perquè no passés el que sempre passa; que es deixa sempre al moment de fer les coses per d'altres moments i mai és el moment de fer-les.

Amb tot, hem de ser conscients que la cotització per vellesa del 12%, unida a l'obligació del Govern, -fixada a la llei-, de mantenir un nivell mínim de les reserves del sistema de pensions, ens porta a la situació següent: El 2020 la branca de vellesa entrarà en dèficit. El 2026, per no quedar per sota el nivell de reserves fixat a la llei, -és la llei, però ni això teníem- el Govern ja hauria d'aportar 63 milions d'euros al sistema de pensions; i el 2030 l'aportació del Govern al fons de reserva seria de 156 milions. Mirin, senyors consellers, Els estudis actuàrials poden variar, amunt, a baix, però el que no variarà és la tendència. No ens enganyem, la tendència no variarà. Els estudis poden variar però la tendència és aquesta. I no dir-ho a la ciutadania és enganyar-nos tots plegats. Jo us demano que no ens enganyem tots plegats. Per això no ens vam equivocar quan la primera mesura va ser augmentar la cotització per jubilació del 10% al 12%, perquè vam anar al més urgent i perquè vam afrontar una part del problema.

Però continuen tenint xifres preocupants i caldrà abordar noves reformes i nous augments en un futur per jubilació. No fer-ho... vostès sabent que jo no puc tornar a ser cap de Govern, però alguns de vostès sí. No fer-ho seria molt irresponsable; seria un frau als milers de persones que han estat treballant i cotitzant part del seu salari per tenir una pensió digna en el moment de la jubilació. Ja ho sé que hi ha pensions baixes, però això seria un frau.

Com també seria irresponsable perllongar més la situació creada a partir de la reforma de la llei de la CASS que es va aprovar la legislatura passada. Perquè en la rebaixar del 10% al 8% la cotització de la branca de malaltia no fèiem sinó accelerar el

deteriorament d'aquesta branca i carregar -encara més- les finances del Govern.

La branca general és deficitària des del 2007 -i aleshores hi havia creixement econòmic- i el 2011 es van esgotar les reserves de la branca de malaltia i el Govern va passar a assumir-ne el dèficit, que és la seva obligació. Un dèficit que anava creixent any rere any: 17 milions de dèficit el 2009, 22 milions de dèficit el 2010; per citar és dos anys precedents a la nostra arribada al Govern.

El 2011, poc després d'entrar al Govern, vam rebaixar les previsions de dèficit de la branca general per a aquell any i vam començar a aplicar algunes mesures. És així com el 2011, 2012 i 2013 vam mantenir el dèficit de la branca general al tomb dels 22 milions d'euros. Però el 2014 aquest dèficit va tornar a pujar fins als 25 milions; fet que evidencia que la despesa sanitària continua estant descontrolada. Hi ho dic com a cap de Govern, i ho assumeixo.

En el moment d'aprovar la reforma de la Llei de la CASS l'any passat, ja vam advertir que era una mesura puntual i que les cotitzacions s'haurien d'apujar quan comencés a remuntar l'economia; i així ho vam incloure també al programa electoral. Com a mínim per tornar a situar la cotització per malaltia en el 10%. I això és el que farem ara, amb l'augment de dos punts en la cotització que proposa el Govern. Un augment de dos punts que s'haurien de repartir -a l'entendre del Govern- a raó d'un punt que assumiria l'empresari i un punt el treballador.

El Govern es reunirà properament amb els agents socials i econòmics per establir un diàleg al tomb d'aquesta qüestió amb l'objectiu irrenunciable de redreçar la situació de la Seguretat Social. Em penso reunir d'aquí a deu dies i penso ser present amb els ministres competents. I m'agradaria pactar-ho dins de la serenor, dins de la serenitat de la política d'anticipació, dins de l'esforç que tenim de fer tots.

La qüestió de la despesa sanitària, però, va més enllà de les xifres de dèficit de la branca general. Perquè a aquests 25 milions de dèficit del 2014 cal sumar-hi 12 milions més de la transferència corrent que el Govern va fer al SAAS i 2 milions més d'inversió del Govern, també al SAAS. Això ens situa ja en gairebé 40 milions d'euros que va haver de cobrir el Govern. Uns 40 milions que, en aplicació de la rebaixa de cotització per malaltia del 10% al 8%, s'incrementaran en 20 milions més anuals. I això ja ens situa al tomb de 60 milions d'euros per a aquest 2015.

El problema no és només la xifra concreta. No són els 60 milions. El problema és que aquesta xifra no ha parat de créixer en els últims anys. Creixia abans

de la crisi econòmica. Creixia durant la crisi econòmica, malgrat que la població del país es va reduir sensiblement. I continua creixent malgrat la recuperació econòmica. Això és senzillament dir la veritat.

El problema no és la xifra absoluta, el problema és la tendència. I d'aquesta tendència en som responsables tots. Perquè les reserves no es van esgotar del dia a l'endemà. Perquè ve de lluny. Però com que ara les xifres són més altes que mai, jo n'assumeixo la principal responsabilitat. No tinc cap problema en reconèixer que no hem sabut controlar la creixent despesa sanitària. Tots, honestament, hauríem d'assumir una part de la responsabilitat; però jo, en tot cas, l'assumeixo.

I recullo el guant que llançava l'altre dia la consellera general de Socialdemocràcia i Progrés, la senyora Sílvia Bonet, sobre un pacte al tomb del model de Salut. La senyora Bonet, que va ser titular d'aquesta cartera, sap de la gravetat de la situació. Per això la passada legislatura ja va fer costat al Govern en la reforma de la Llei de la CASS. I espero que ara també puguem trobar un acord al tomb de la reforma sanitària: perquè tant ella com nosaltres sabem que és una qüestió que no admet més endarreriments.

El problema de la despesa sanitària -ho repeteixo- és la tendència a l'alça. I la solució no pot passar exclusivament per augmentar les cotitzacions. És evident que la Seguretat Social ha de ser el més sostenible i autosuficient possible; però no podem pensar que tenim marge per apujar les cotitzacions fins a l'infinit. Perquè no el tenim.

Calen plans i mesures per frenar la despesa sanitària. Crec que no hem variat el nostre discurs pel que fa a la reforma sanitària. Mai no hem buscat el dèficit zero, i així ho hem dit; perquè entenem que l'Estat ha de cobrir allò que el sistema de cotitzacions no pot arribar a cobrir. Però sí que cal situar aquest dèficit en uns nivells que siguin assumibles. No hem canviat el discurs, però és el moment de passar de les paraules als fets.

És del tot inajornable la implementació d'un nou model sanitari que doni resposta a la situació i als problemes actuals. L'últim pla de salut elaborat i aprovat pel Govern data de l'any 1999; d'ençà d'aquella data s'han intensificat a Andorra noves situacions que posen en tensió el model de salut: l'envelliment de la població, l'increment del nombre de pacients amb malalties cròniques i l'augment de la dependència. És per això que des del ministeri es treballa en un nou Pla Nacional de Salut 2020 per fer front a aquesta realitat. Un Pla que, segons és la voluntat de la ministra Ferrer, estarà obert a la

informació i al consens, tant de les forces parlamentàries com dels professionals del sector i els pacients. De fet, la ministra demanarà un debat al Consell General en base a l'article 135 del Reglament, per explicar i consensuar el Pla Nacional de Salut. Ningú ho ha fet mai. Parlarem de salut, però tenim de parlar de salut de forma raonada i raonable. Però sense perdre de vista una premissa clara: el consens no pot ser l'excusa per no abordar els problemes de fons. Perquè seria massa fàcil construir el consens al tomb d'augmentar les prestacions i la despesa. Buscarem el consens, sí, i comptarem en tots vostès si es volen afegir a aquest pacte però sense demagògies i sense renunciar a les conviccions pròpies.

D'altra banda, la situació crítica de la branca de malaltia i l'augment exponencial de la despesa sanitària fan que no puguem esperar a tenir el Pla aprovat per començar a agafar decisions. És per aquesta raó que en els propers mesos, des del ministeri s'implementaran algunes mesures per reduir la despesa i per aprofitar el marge de gestió que dona la branca de malaltia. Unes mesures que passen exclusivament per contenir la despesa i per millorar el control.

Per millorar el control que des de la CASS i des del ministeri es pot exercir sobre el sistema cal implementar de manera urgent la història clínica i social compartida; perquè sense informació no hi ha control efectiu possible. Per això properament entrarem al Consell General el Projecte de Llei de drets i deures del ciutadà en relació a la salut, que ha de permetre implementar la història clínica i social compartida, perquè darrera d'això també hi ha dades confidencials.

També en la línia de millorar la informació i el control, implementarem la recepta electrònica, que permetrà fer un seguiment i un control acurat de la prescripció i el consum de medicaments.

En col·laboració amb l'administració francesa -i en virtut del conveni d'assistència administrativa que tenim signat amb França- reforçarem el servei d'inspecció de la CASS que actualment es troba sota mínims. Tenim un diagnòstic clar. Hem anat a buscar gent que en saben més.

Impulsarem de manera definitiva la cartera de serveis i les guies clíniques. I expliquem clarament a la ciutadania què volem dir amb això: Amb la cartera de serveis, el nostre sistema públic de salut definirà quins tractaments es paguen i quins professionals intervenen en aquests tractaments. Amb les guies clíniques el que es fa és establir uns protocols per determinar com es fan aquests tractaments, quins passos cal seguir i quins actes

inclouen. Tot fet, evidentment, en base a l'evidència científica. I no inventem gran cosa, però no ho tenim instal·lat des de fa molts anys. Però mentre tant, al 2011 no quedarà cap reserva, i aquí hem passat tots.

No estem fent res que no s'hagi fet en d'altres països. A Andorra, ho deia abans, no ho tenim prou desenvolupat i és hora de fer-ho i és hora de fer-ho ja. Això no són retallades: és un ús racional de la sanitat pública. És fa a tots els llocs i nosaltres no ho hem fet.

També entre les mesures més urgents hi ha la signatura dels contractes entre l'Hospital i els professionals liberals clínics que hi presten els seus serveis, alguns d'ells ha revisat. Cal regular l'ús dels recursos i les instal·lacions que l'Hospital posa al servei dels metges liberals; ja que si hagués un ús desregulat d'aquestes infraestructures això reverteix en un major cost per al sistema.

Així mateix, des del ministeri es renegociarà el conveni amb els col·legis professionals de la Salut, també amb l'objectiu clar de racionalitzar la despesa sanitària.

També d'aquí a finals d'any farem públics els criteris objectius per a l'acreditació per participar al sistema públic de salut.

Senyors consellers i senyores conselleres, estem a les portes d'unes eleccions comunals. Podria estalviar molt del que dic però seria d'una altíssima irresponsabilitat no dir-ho. I ara sentiré d'altres discursos en les rèpliques, segurament molt racionals tots, però jo penso que això és una demostració d'honestedat política.

Quan dic, Sra. Sílvia Bonet, fer-ho amb honestedat nosaltres passarem i jo el primer, però aquí hi ha una sanitat que ha de continuar sent vigent.

Perquè l'obertura de l'exercici de la professió liberal - que era un pas necessari per millorar la nostra oferta de serveis- ha d'anar acompanyada d'una regulació i una regulació com ho hem fet també en d'altres àmbits, per exemple com hem fet en la professió d'advocat.

Demano, un cop més, en aquesta Cambra, un gran pacte al tomb de la sanitat pública. Espero sincerament, no per mi, no per DA, que recullin el guant.

He dit fa uns instants que el nostre model de país també havia de ser sostenible des d'un punt de vista social. És per això que no hem permès mai que la política de contenció de la despesa recaigués sobre les polítiques socials. Les xifres així ho evidencien: el 2007, el pressupost global de prestacions i ajudes socials ascendia a 4 milions d'euros -i em diran que l'economia no anava bé, però justament perquè

l'economia no anava bé fem això; al 2009 ja arribava a 8,5 milions i al 2015 es situa al tomb dels 25 milions d'euros.

Els dos governs que he tingut l'honor de presidir són els governs que més han destinat a polítiques socials... Ja n'hi ha prou!... Ja n'hi ha prou! I també són els que ho han fet de manera més ordenada i regular gràcies en bona mesura a la bona feina que va fer el Grup Parlamentari Demòcrata, que vull felicitar també en això, amb la Llei de serveis socials i socio-sanitaris, una llei que cal ara aplicar i desenvolupar reglamentàriament però que hem d'estar molt atents, que ha d'haver una gran complicitat entre el Consell General, el Govern d'Andorra i els agents sanitaris perquè equivocant-se amb els reglaments farem un altre pobre favor al sistema sanitari. Perquè l'objectiu d'aquesta llei és un objectiu lloable de veritat. És un objectiu que clarifica també un tema tan important com les competències... Qui fa què?

En aquest àmbit també cal actuar en la doble línia de racionalitzar la despesa i les prestacions i millorar la qualitat a l'usuari. Semblen aquestes dues exigències difícils de reconciliar, però tenim exemples que ens demostren que és possible. Penso en el desenvolupament i la potenciació de l'atenció domiciliària. Amb una atenció domiciliària de qualitat i amb recursos aconseguirem que les persones grans i dependents romanguin el màxim de temps possible als seus domicilis o amb les seves famílies, fet que permet que aquestes persones no hagin de renunciar als seus hàbits de vida i al seu entorn i que, a la vegada, redueix significativament el cost de la seva atenció; perquè l'atenció domiciliària -quan és possible- té sempre un cost inferior a l'ingrés d'una persona en un centre residencial o socio-sanitari, però això són paraules i s'ha de passar als actes. És per això que es posaran en marxa programes de formació, ja, professional concrets adreçats a cuidadors. En aquest mateix sentit, tampoc no hem de tancar la porta, si és possible i no té res a veure amb privatitzar la sanitat, a poder concertar amb entitats privades l'oferta d'aquest servei.

Senyores i senyors consellers, en un altre ordre de coses l'aposta per un nou model de país ha de ser un projecte que ens uneixi a tots, fins i tot a aquells sectors més conservadors perquè optar per l'immobilisme és el contrari al conservadorisme... No sé si m'entén. Quedant-nos quiets, no canviant res, no estariem conservant res. Les coses que duren són les coses flexibles i amb capacitat d'adaptació. És per això que hem d'adaptar l'estructura territorial que ens ha llegat la història a les noves situacions i a les noves realitats. No és res nou... Mirin la nostra

Història: l'estructura institucional i territorial d'Andorra ha estat en adaptació permanent des que es va crear; si no haguéssim sigut capaços d'això durant tants segles no hauríem sobreviscut al pas dels segles.

És amb aquesta filosofia que la legislatura passada vam subscriure un acord institucional entre el Govern i els set comuns; un acord que va en la línia de resoldre les disfuncions que s'han posat de manifest durant els més de vint anys de funcionament del sistema actual i també en la línia de sumar esforços en benefici d'objectius compartits.

El Govern no han deixat mai de banda el necessari equilibri territorial: Hem ajudat comuns, com el de la Massana, que passaven per una situació financera més que compromesa... i ho tornaria a fer! És la meva obligació com a cap de Govern. Hem dut a terme una política d'inversions -ho deia abans- per garantir que la diversificació del turisme i de les activitats arribi a totes les parròquies: amb inversions també... Ja n'hi ha prou! A Sant Julià, a Encamp, a la Massana, a Ordino i a Canillo de la forma que he sabut fer més equilibrada perquè crec en l'equilibri entre parròquies.

No rigui... no rigui... Ho he fet així, aquesta és la veritat Sr. Gallardo.

Ara és el moment de desenvolupar l'acord institucional assolit la passada legislatura. Els comuns ja han fet arribar una proposició de llei per aixecar els límits a la destinació de les transferències que reben del Govern. I en aquest període de sessions el Govern farà arribar al Consell, una altra proposta -en concertació amb els comuns- un projecte de llei de modificació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme i del Codi de l'Administració, per donar compliment a dos punts de l'Acord: la cessió gratuïta del sòl titularitat dels comuns per a projectes d'interès nacional i plans sectorials d'incidència supracomunal... és molt important! No podem continuar amb acords estranys perquè gastem diners innecessàriament, i no vull anar més lluny.

I la cessió del sòl titularitat dels comuns per desenvolupar una política energètica nacional -ho deia abans i en parlaré d'aquí poc.

No n'hi ha prou únicament amb el ministeri central, ha d'haver-hi un Pla general d'infraestructures energètiques, ho deia també en citar de la nostra sobirania, per això també necessitem la cessió de sòls perquè el Govern no els té i no podem negociar cada vegada amb un comú quan hi ha el que es negocia l'interès nacional. L'interès nacional no es negocia, l'interès nacional s'ofereix.

El desenvolupament d'aquests dos punts és clau per poder tirar endavant projectes d'interès nacional i plans sectorials sense caure en greuges, en parlava fa un moment, comparatius entre parròquies. Com també és clau aclarir algunes atribucions i competències que fins ara no estaven prou precisades, com per exemple, i no és l'única, aixecar ambigüitats sobre a quina administració pertoca el manteniment de les xarxes de carreteres, o podria citar, de qui és competència la neteja i el manteniment de torrents i d'altres. Tirem endavant aquest acord institucional.

Però, també en els propers mesos, coincidint amb el nou mandat comunal -i tal i com estableix l'acord institucional- es procedirà a una revisió de les transferències, siguin quins siguin els comuns dels colors polítics que siguin.

Que el Govern fa als comuns i que han congelat -i això ho vull agrair personalment- les transferències dels últims tres anys perquè han tingut una gran mira d'Estat, en aquest cas. Agraeixo, una vegada més, a la majoria dels comuns perquè no tots s'hi van sumar; l'altura de mires i el sentit d'Estat que van demostrar en acceptar aquesta congelació; i també han de saber que en la revisió que es durà a terme l'any vinent difícilment, no enganyo a ningú... i vostès utilitzin-ho si volen a nivell electoral però jo no puc enganyar. Serà difícil que anem més enllà de la xifra de 54,6 milions d'euros... Serà difícil, se'n pot parlar però serà difícil. El pressupost de l'Estat està sota tensió. Tot és qüestió de parlar-ho. Però jo parlo avui obertament sense amagar, sense dobles discursos.

Jo sé que al "porta a porta" pot haver-hi tota classe de discursos, segurament tots molt coherents.

Entenc que aquesta revisió s'ha de fer tenint en compte els resultats del nou sistema tributari però, i sobretot, tenint molt present -ho vaig dir fa dos mesos- el concepte de solidaritat Inter parroquial. Jo hi crec moltíssim.

Caldrà també avançar per aconseguir que els comuns despleguin -tots ells- la seva capacitat tributària; no amb la voluntat d'harmonitzar els tipus que tenen la llibertat i l'autonomia financera de fer el que vulguin, però sí de garantir que a totes les parròquies hi hagin les mateixes figures fiscals almenys. És una qüestió almenys que qualsevol ciutadà nascut a una o altra parròquia, com a mínim, tingui que pagar les tributacions que tenen la llibertat de diferenciar-se ja que una forquilla, paguin com a mínim tots almenys les mateixes figures tributàries. Jo hi crec!

Fins ara, els comuns s'han repartit els recursos basant-se en criteris de territori i població. Criteris que han de seguir vigents, però que s'han de

temperar amb una noció de solidaritat entre les parròquies, afegint nous criteris, com el grau d'autonomia o dependència dels ingressos de cada comú respecte a les transferències del Govern o la capacitat de generar riquesa o de contribuir al PIB. A ningú se li escapa que hi ha parròquies que depenen més de la transferència del Govern que d'altres, perquè no tenen pràcticament ingressos atípics, fruit de taxes, preus públics o dividendes d'empreses de titularitat comunal. Aquí hi ha parròquies que tenen empreses que donen beneficis i parròquies que no en tenen, tot això s'ha de ficar sobre la taula. Però no per això deixen de ser comuns els que tenen menys ingressos que aporten molt al teixit productiu de tota Andorra i de manera indirecta a les arques públiques de tot el país.

Si entre tots no fóssim responsables i deixéssim caure algunes estacions d'esquí, per exemple, de titularitat comunal no només estariem empobrint una parròquia en concret, sinó que estariem empobrint tota la nació perquè els comerços, els hotels, els restaurants i moltes empreses de la resta de parròquies també en depenen. Tot està interrelacionat.

Per això les polítiques de reequilibri i de solidaritat Inter parroquial són importants, perquè si no entenem que tot és un a Andorra, no entenem res. Ho vaig dir el dia de la meua investidura com a cap de Govern: si permetem un gran desequilibri territorial estarem fomentant -a llarg termini- també un desequilibri, que és molt greu, social i econòmic i no ens ho podem permetre.

Senyores conselleres i senyors consellers, Andorra no pot viure al marge de les grans qüestions del nostre temps. En un món globalitzat, el que afecta a un ens afecta a tots. Potser en un dels àmbits en què això es fa més evident és en el del medi ambient. El repte de lluitar contra l'escalfament global també apel·la directament les andorranes i els andorrans. En les últimes dècades s'ha fet públics una multitud d'estudis sobre l'impacte del canvi climàtic. Tots ells coincideixen a afirmar que els Pirineus -si no es fa res per revertir la situació i la tendència- podrien ser una de les zones més afectades d'Europa: no cal ser un expert per entendre les conseqüències que un augment de la temperatura i una reducció de les precipitacions tindrien per a una societat com la nostra -potser de tots els Pirineus, bàsicament la nostra-, que depèn en bona mesura del turisme vinculat a la neu.

Els avenços en la lluita contra l'escalfament global no depenen d'Andorra; o, més ben dit, no depenen només d'Andorra. Però Andorra hi ha de ser present. Per això hem estat un dels vint primers països del món a presentar la nostra contribució

nacional a la Conferència dels Estats part del Conveni de les Nacions Unides sobre Canvi Climàtic (l'anomenada COP21, esperem que no hi hagi COP22, 23, 24... perquè farem tard- que se celebrarà el proper desembre a París.

Andorra s'ha compromès a reduir les seves emissions de CO₂ i altres gasos d'efecte hivernacle, que no és poc, en un 37% fins al 2030. Aquesta mesura inscriu el nostre país en el compromís global d'aconseguir que l'augment de la temperatura mundial sigui inferior a 2 graus: vital per a la nostra economia!

Ja fa vint anys... vint-i-dos que faig política i potser és en aquest discurs el moment en què parlaré més de medi ambient perquè la situació és ara, o massa tard.

Evidentment, els compromisos internacionals han d'anar seguits d'accions locals per fer-los efectius. És per això que el Govern ha replantejat també els plans Renova i Engega -originalment dedicats a incentivar i subvencionar la rehabilitació d'edificis i la renovació del parc automobilístic- amb criteris -la reconversió-, amb criteris d'eficiència energètica i de reducció de les emissions. Amb aquestes mesures aconseguirem un efecte múltiple: ajudar i incentivar directament sectors que van estar greument afectats per la crisi econòmica que deixem enrere -parlo bàsicament del món de la construcció. El "plan Renove" en aquests moments té més èxit que mai, i té més èxit que mai bàsicament bàsicament amb una cosa que ha tret la societat civil i els propietaris, i els constructors... però els propietaris: que tot passa per ficar els seus edificis amb un bon ús energètic. I continuarem destinant també els recursos amb aquests dos projectes necessaris.

Entenc que aquesta aposta clara pel desenvolupament sostenible ja es podia llegir entre línies -aquí també se m'ha criticat de tot- en el moment de formar el Govern, l'abril passat: perquè no és casual que la cartera de Medi Ambient tingui avui també competències sobre energia. Tot i que també en la qüestió del medi ambient es requereix del treball transversal entre ministeris i departaments.

En aquest sentit, el pla per a la implantació del vehicle elèctric i del vehicle híbrid endollable és fruit del treball transversal del Ministeri de Medi Ambient amb el Ministeri titular dels Transports. Es tracta de dues tipologies de vehicles que s'adapten perfectament a les necessitats de mobilitat d'Andorra: en el primer cas, per a desplaçaments interns, i en el segon cas permetent desplaçaments de més llarga distància.

Tal i com es va presentar el mes passat, des del Govern s'ha concertat un pla amb els comuns, les

distribuïdores elèctriques, els concessionaris i l'Automòbil Club, de tal manera que la implementació del vehicle elèctric pugui ser una realitat la primavera de l'any vinent... Una vegada més, no són paraules, s'estan concretant les accions. El pla obeeix al compromís de totes les parts d'impulsar la mobilitat elèctrica i per això inclourà tot un catàleg d'incentius com les subvencions directes a la compra, l'ús del carril bus, l'aparcament gratuït i la instal·lació gratuïta dels sistemes de càrrega als aparcaments particulars. Alhora, també s'aprovaran incentius fiscals per als vehicles menys contaminants.

Properament, això també és una altra novetat, perquè també fem tard amb això... Properament el Govern presentarà a tràmit parlamentari una llei que inclourà una revisió de les taxes dels vehicles, premiant aquells que emetin menys CO₂. L'objectiu és que la taxa no es pagui en funció dels cavalls fiscals, sinó de les emissions. No és cap novetat, es fa a tota Europa.

Tot plegat amb l'objectiu de situar Andorra entre els països capdavanters en l'ús de vehicles elèctrics. Posarem els mitjans per aconseguir que, en tres anys... -és molt ambiciós- el país disposi d'un parc de com a mínim 500 cotxes elèctrics. Tots hem de fer possible aquest canvi, inclosos els concessionaris, que tenen un paper clau en la comercialització dels vehicles.

D'altra banda, el pla per a la incentivació del vehicle elèctric s'integrarà en un projecte més global: l'aposta... -i això és vital per al nostre comerç i el nostre turisme el que us diré ara- l'aposta per una mobilitat sostenible, en què s'està treballant des del Govern i també des de l'acord que la Fundació Actua Tech ha tancat amb el Massachusetts Institute of Technology (el famós: MIT). Aquest acord abasta altres àmbits, com el de l'aplicació de les noves tecnologies al comerç i al turisme; però també inclou iniciatives per promoure una mobilitat més sostenible: passant per l'ús compartit de vehicles, tot això informatitzat, el re disseny de la xarxa de transport públic i el pla d'infraestructures verdes, Sra. Gili, entre d'altres.

Això és un projecte molt ambiciós. Si fiquen els mitjans tecnològics, instituts de primer ordre mundial, per què Andorra sigui pionera. Perquè rebem nou milions de turistes i això és també una aposta clara al diner, sí, però és una aposta clara pel comerç i pel turisme.

Des del Ministeri titular del Medi Ambient i l'Energia també s'està impulsant un nou model energètic menys depenent. Precisament el que he explicat fa una estona, referent al nou paper de

FEDA i a la cessió gratuïta de sòl per part dels comuns per a desenvolupar una política energètica nacional, té a veure amb aquest nou model energètic. L'ús d'energies renovables i la diversificació de les fonts d'obtenció d'energia internes ens permetran avançar en aquesta triple direcció. En primer lloc, reduir la dependència energètica de l'exterior; en segon lloc, apostar per unes fonts d'energia més sostenibles i, en tercer lloc, desenvolupar un nou sector d'activitat que contribuirà a diversificar el nostre model econòmic, així com els ingressos de FEDA. Això també és una política d'anticipació.

Això és una política mediambiental re activadora econòmicament dels teixits productius andorrans... així de clar!

Dins d'aquest nou model energètic menys dependent i més sostenible també hi juga un paper fonamental la reformulació dels plans Engega i Renova de què he parlat abans; així com la rehabilitació d'edificis de l'administració pública amb criteris d'eficiència energètica perquè l'Administració pública ha de ser la primera que dona l'exemple.

En tot aquest procés, el rol exemplar de l'Administració -tal i com s'està fent amb la xarxa d'escoles verdes- és un element clau. Seria molt poc creïble demanar d'apostar per un medi ambient més sostenible si des de casa, des del Govern o des dels comuns no féssim res.

En paral·lel, la ministra Calvó i el seu equip ja han iniciat, perquè volem anar fins al final amb aquest projecte, els contactes amb la fundació Jean-Jacques Laffont de la Toulouse School of Economics, -presidida pel professor Jean Tirole, recent guanyador del Premi Nobel d'Economia- per implementar un projecte de crèdits de carboni a nivell nacional. Aquest projecte hauria de permetre que els ciutadans i les empreses intercanviessin drets d'emissió i que, per mitjà d'aquest esquema d'intercanvi, s'incentivés la reducció de les emissions de CO₂, i ho faré.

Les polítiques energètiques i mediambientals també contribueixen a crear imatge i també projecció internacional del país. Nosaltres som un país petit però podem ser exemplar en moltes coses. Ja som exemplars en la seguretat ciutadana, i podem aconseguir ser exemplar en el medi ambient.

Sembla que mai s'havia parlat de medi ambient i en canvi, donava la sensació que la paternitat del medi ambient mai l'havíem tingut nosaltres... Són d'aquelles coses increïbles de la vida.

Si realment volem ser una destinació de muntanya i de natura potent i si realment volem que el nostre entorn natural sigui un factor de competitivitat més

per atreure residents i inversors, aleshores cal especial protecció de la natura. Amb aquest objectiu, des del Ministeri de Medi Ambient s'impulsarà una llei de protecció de la natura i la biodiversitat que reguli els espais de protecció. En paral·lel, en col·laboració amb el Ministeri de Turisme, se seguirà impulsant el segell de turisme sostenible, i se seguirà treballant per millorar la xarxa de camins i de refugis de muntanya.

Senyores conselleres i senyors consellers,

El repte de la diversificació i de la sostenibilitat també inclou un replantejament de la marca de país i de la imatge internacional d'Andorra. En els darrers anys s'ha treballat intensament a nivell institucional i diplomàtic per donar a conèixer al món la nostra política de reformes, de cooperació, de transparència, d'homologació i d'obertura. Segur que queda molta feina per fer, ja ho sé, però també s'ha fet molt, perquè l'element principal a l'hora de comunicar és tenir alguna cosa que comunicar. I jo penso modestament que nosaltres tenim alguna cosa a comunicar perquè el que estem dient aquí no són paraules retòriques i un gran discurs; el que s'està fent aquí és concretar coses, Sr. López.

Més enllà de les qüestions estrictament econòmiques, també cal seguir treballant per potenciar la imatge d'Andorra associada a grans actius del nostre país, com la nostra estructura educativa, que inclou la lliure elecció entre tres sistemes públics gratuïts i de qualitat com són l'andorrà, l'espanyol i el francès. L'educació a Andorra no és només un servei públic, un element clau sobretot de cohesió social i una qüestió d'igualtat d'oportunitats que ho és, evidentment que ho és, sinó que és també una qüestió d'avantatge competitiu. És vertaderament un plaer quan viatjo més enllà de les meves fronteres i poder dir obertament que tenim aquest sistema educatiu.

Aquest sistema educatiu perquè... diguem-ho ben clar, perquè últimament he sentit tota classe de dites. Fruit de la nostra història i fruit de la complicitat, si no, no el tindriem.

És per això que el Govern seguirà treballant per reforçar la presència dels tres sistemes educatius a Andorra. Tots som conscients que durant els darrers anys hi ha hagut una preocupació creixent pel futur del sistema espanyol al nostre país; perquè progressivament ha anat perdent alumnes i s'han tancat alguns centres. La setmana passada en el marc de la comissió mixta, les autoritats espanyoles van confirmar la creació d'un centre integrat ubicat a Escaldes-Engordany; un centre integrat d'educació personalitzada, amb una clara aposta i això és la novetat- per reforçar la presència de llengües

estrangeres, principalment l'anglès, per fer possible en coordinació amb el Govern d'Andorra que no continuï aquest desequilibri entre els tres sistemes educatius ja que ens hi va també una part de la nostra sobirania econòmica. I, en canvi, el que tenim és amb aquesta pluralitat educativa, tenim una gran força educativa per als nostres joves. I també, amb la Comissió Mixta que es va crear, un increment de les noves tecnologies al que és el sistema educatiu espanyol.

Sempre he defensat els tres sistemes educatius i evidentment qui té que gestionar el propi, que és el nostre, és el Govern d'Andorra.

Però no ens enganyem... No ens enganyem, la Història ha fet que siguem un país increïblement afortunat. Som l'únic país del món... del món! que tenim tres sistemes educatius i tots tres gratuïts... L'únic país del món! És un honor poder-ho dir en fòrums internacionals.

En paral·lel, des del ministeri se seguirà treballant en el desplegament del PERMSEA, vist que el desenvolupament de l'educació per competències ens situa a l'avantguarda europea. Amb això també som avantguardistes.

La nostra és una aposta per la qualitat del sistema educatiu andorrà, i això no és mèrit d'aquet Govern, també ho diré, és la continuació i l'esforç de tots els docents i tots els que treballen sobre tot el sistema educatiu andorrà. No ens fem nostre el que no és nostre però és una gran cosa i s'està consolidant i podem estar contents.

Una aposta per la qualitat que passa inevitablement també per una millora del capital humà. Per això, el gener vinent el ministre farà una primera acció important, una primera convocatòria d'edictes per reduir l'excessiu pes dels treballadors eventuais en l'estructura educativa andorrana. Evidentment, aquesta problemàtica no es solucionarà amb una sola convocatòria, però serà un primer pas. Amb el mateix objectiu, s'està treballant en la Llei d'educació. És l'únic cos especial que avui dia no té una llei en vigor... l'únic! que ha d'ajudar a definir millor la regulació de les diferents professions de l'àmbit educatiu. També era una promesa electoral que complirem.

La nostra peculiar estructura educativa és -ho he dit fa un moment- un element diferenciador i també sobretot és un alt factor de competitivitat. Per això Andorra s'ha involucrat perquè tenim molt, molt a defensar des d'un punt de vista internacional perquè tenim aquesta gran oportunitat educativa, s'ha involucrat en diferents iniciatives vinculades a l'educació a nivell internacional i ho saben molts d'aquests consellers que han participat en algun

fòrum que he mencionat. Ho van fer en aquest, ho van fer durant la presidència andorrana del Consell d'Europa i també en el marc del programa GEFI, impulsat pel secretari general de les Nacions Unides que potser, pels que no ho saben, són vint-i-dos països escollit com a precursors d'una educació per tots.

Entenem que això contribueix, no tan sols a enfortir el capital humà que ens ha de permetre consolidar també la diversificació de l'economia en el mig termini, sinó també és una qüestió la imatge que el món té de nosaltres. Una imatge que alguns mitjans... -diguem-ho clar també- forans han intentat malmetre els darrers mesos fent l'amalgama entre Andorra i la crisi de la BPA. Suposo que tots els que aquí presents estareu d'acord que els atacs soferts cap a la imatge d'Andorra han estat desproporcionats i extremament injustos; i avui vull aprofitar per agrair a totes les persones d'aquí i de fora que amb la reacció de patriotisme i de solidaritat que els honora i que van defensar el nostre país sobretot a través dels mitjans de comunicació, dels seus blocs i de les xarxes socials, donant la cara, no amb andònims.

No obstant això, aquest episodi dolorós ens ha servit per fer aflorar les mancances en la gestió de la nostra imatge de marca cap a Andorra, perquè també és un discurs d'orientació polític autocrític. Ho va remarcar també, si se'n recorden vostès, el president de la Cambra de Comerç en el seu discurs de presentació del informe econòmic del 2014: ens cal una marca Andorra forta amb una estratègia única de comunicació global del país. És molt important. Els puc avançar que aquests darrers mesos diferents equips del Govern, integrats pel Gabinet de Comunicació, la Secretaria d'Estat de Diversificació Econòmica i Andorra Turisme, han començat a treballar conjuntament en l'estratègia que ens caldrà implementar els propers quatre anys per reforçar el posicionament internacional en els àmbits econòmic i institucional; en definitiva per reforçar un posicionament de país cada cop més integrat i més obert al món, perquè Andorra s'ho mereix, perquè hem fet moltes reformes, i perquè hem estat tractats injustament, i perquè tenim molts actius, tenim perills, però tenim moltes oportunitats.

Allà on es fa més evident la necessitat de diversificar la imatge de marca és en l'àmbit turístic. Quan parlem de desestacionalitzar el turisme estem parlant -essencialment- de diversificar la percepció que els turistes potencials tenen de nosaltres. De la imatge d'un país de turisme de neu i compres hem de passar també a la imatge d'un país de turisme de natura i muntanya, de turisme de wellness i salut i de turisme cultural.

Els esdeveniments esportius que tenen lloc a les estacions d'esquí reforcen la nostra imatge de turisme de neu i de muntanya. Les inversions que fem en la xarxa de camins i de refugis, així com tota l'acció política que es desenvolupa des del Ministeri de Medi Ambient, reforcen la imatge d'un país amb turisme de natura. El desenvolupament del clúster de salut, sumat als centres termals i de wellness ja existents al país, reforcen el perfil de turisme de benestar i salut. I bona part de la nostra política cultural i d'espectacles està dirigida a projectar una imatge que reforci l'aposta pel turisme cultural. Tot això ho estem fent, i hi ha moltes coses a millorar.

La nostra política turística està encaminada -és un altre compromís, esperem que ho puguem assolir- està encaminada a assolir els 9 milions de visitants el 2019; i a potenciar especialment l'afluència de turistes, entesos com aquells visitants que passen més d'un dia al nostre país. Les xifres més recents avalen aquesta aposta. En el que portem d'any -de gener a agost-, el nombre de turistes ha augmentat un 11,3% respecte al mateix període del 2014. I especialment als mesos d'estiu: ja que entre juny i agost d'aquest any, el nombre de turistes s'ha situat un 20,8% per sobre dels turistes que vam rebre entre el juny i l'agost de l'any passat. També em diran molts que no gasten, potser sí, però la política que estem portant té els seus fruits. Els turistes tampoc vénen sols.

Una menció a part mereix la qüestió cultural. Perquè, si bé és una peça clau en la definició de la marca del país, en la projecció d'una determinada imatge i en la diversificació de l'oferta turística; també és cert que la cultura va més enllà: és també essencial en la formació d'una ciutadania informada i crítica i en la transmissió dels valors i de la pròpia identitat. Totes aquestes expectatives que tenim sobre la cultura -des de les més materials fins a les més intangibles- són perfectament compatibles sota una mateixa línia política. Una línia política realista i adaptada a les dimensions del país; però també prou imaginativa per construir una oferta cultural de qualitat.

És intenció del Govern renovar l'acord amb el Cirque du Soleil per seguir associant la imatge d'Andorra a una marca d'espectacles de prestigi. Igualment, se seguirà treballant per una cartellera contínua d'espectacles que contribueixi a ampliar l'oferta. També es donarà suport a iniciatives que aportin un factor diferencial i que contribueixin a acostar l'art al carrer, com poden ser esdeveniments de Street Art o de Land Art.

També en la línia d'associar el nom d'Andorra a marques culturals de prestigi indiscutible, el Govern ha fet una aposta decidida per l'obertura d'un museu Thyssen al país, amb exposicions que es renovaran

cada any. Una iniciativa en la qual el Govern assumeix el cost de condicionar i mantenir els espais on s'ubicarà el museu -el lloguer dels quals serà assumit pel Comú d'Escaldes-Engordany. La ubicació del Museu Thyssen a la part alta d'Escaldes és un primer pas, ja que la ubicació definitiva, no penso que hagi d'estar d'Escaldes, -a parer del Govern- hauria de ser el futur edifici de l'antiga caserna de Bombers que tant se n'ha parlat i que tant hi creiem i que serà un viver a l'engròs de marques tecnologies, com ja hem fet la primera prova, amb una cosa que portarà molt benefici a la parròquia de la Massana amb l'edifici Arts, conjuntament evidentment, amb el Comú de la Massana.

Per potenciar la producció cultural pròpia, també se seguirà treballant per potenciar l'oferta cultural autòctona: els museus i monuments, l'art romànic i els artistes del país.

Des del Ministeri de Cultura s'està treballant per trobar una ubicació definitiva als frescos de Santa Coloma. Els frescos de Santa Coloma van costar 6 milions d'euros, i gairebé no els veu ningú. Perquè són, a més, un element central de la política de recuperació i dignificació del nostre patrimoni artístic. Una ubicació que, preferentment, hauria d'estar a l'entorn de l'església de la qual provenen els frescos. És per això, que anuncio des d'ara, que el Ministeri està en converses amb el Comú d'Andorra la Vella i amb propietaris privats d'immobles a la zona per tal de trobar una ubicació per als frescos la més propera possible a l'església que en un moment els va acollir. Aquest projecte es complementaria amb una col·laboració amb una empresa tecnològica per projectar una imatge digital dels frescos sobre les parets de l'església; iniciativa que es podria estendre a altres esglésies romàniques del país, perquè aquest és el nostre gran patrimoni cultural. Tot el conjunt tindrà, al meu punt de vista, un triple efecte: potenciar un element cultural propi i reforçar la identitat; millorar la marca de país des de la vessant cultural i contribuir a dinamitzar una zona de la capital que necessita millores i oportunitats.

Senyores conselleres i senyors consellers generals,

El principal repte col·lectiu que tenim com a país és definir un nou marc de relacions amb la Unió Europea. I aquí també voldria ser molt clar. Un marc que, descartada la plena integració, permeti la participació d'Andorra al mercat interior europeu, tot respectant determinades especificitats. Se n'ha parlat molt en els últims anys; i aquesta nova relació amb la Unió Europea passa per un acord d'associació amb uns resultats equivalents als de l'Espai Econòmic Europeu.

Andorra no pot deixar passar l'oportunitat d'accedir i de participar d'un mercat de més de 500 milions de persones. L'obertura econòmica només tenia sentit si era bidireccional: obrir les portes a la inversió estrangera i -a la vegada- aixecar les traves per operar des d'Andorra cap a l'exterior. Perquè els nostres empresaris, professionals, treballadors i estudiants puguin moure's i operar i treballar a Europa amb normalitat. Que no és el cas! Hem treballat en aquesta doble direcció i ara el següent gran pas, sense cap dubte, és l'acord d'associació amb la Unió Europea.

Tota la feina que estem fent: signant convenis de doble imposició, aconseguint la reciprocitat efectiva de l'exercici de la professió liberal, treballant perquè les titulacions acadèmiques andorranes siguin reconegudes als països del nostre entorn... Tota aquesta feina només té sentit si ara aprofitem l'oportunitat que se'ns presenta. Perquè l'associació amb la Unió Europea també és una qüestió de marca; també és una qüestió de segell: un segell que és la millor garantia de futur i de prosperitat per als productes i serveis de la nostra economia.

Crec que tots plegats farem un favor a Andorra si deixem enrere les ambigüitats sobre aquesta qüestió. Penso que ja no és el moment de seguir jugant amb el "sí, però no"; amb el "sí però no ara"; amb el "sí, però no així"; amb el deixar les coses per a més tard... En aquesta qüestió, com en tantes altres, més tard serà massa tard, senyors consellers. Som nosaltres que hem picat a la porta d'Europa, no és Europa que ha picat a la nostra porta. I no l'ha picat qui us parla, la porta l'ha picat el Sr. Albert Pintat.

La va picar el Sr. Jaume Bartumeu i jo torno a picar dos vegades a la mateixa porta.

Hi ha qui s'obsessiona a posar l'èmfasi en les debilitats d'Andorra davant d'aquest Acord. Però, quines són aquestes debilitats? Les debilitats del nostre país, els grans riscos del nostre país -i així ens ho han dit totes les agències de ràting i tots els observadors internacionals- són que tenim encara una economia poc diversificada i no ho dic jo, ho diuen totes les agències de ràting i ho diuen experts internacionals: una economia poc diversificada, excessivament dependent del turisme i del sector financer; que també tenim unes finances públiques excessivament dependents dels impostos indirectes i en especial d'un sol producte, com és el tabac; que la nostra seguretat social presenta greus problemes de sostenibilitat; que les nostres empreses públiques necessiten també diversificar les seves fonts d'ingressos.

Aquestes són les debilitats i els perills d'Andorra i aquests perills hi són amb acord d'associació, o no, i

aquests perills hi són amb acord d'associació o sense acord d'associació. Aquests perills hi eren amb obertura econòmica i sense. Però, el que és més, sense obertura econòmica, a més d'aquests perills teníem la inseguretat jurídica que generaven els prestanoms, la impossibilitat de signar convenis de doble imposició i amb ells evitar les retencions a l'origen i els riscos que presentava una economia tancada i poc transparent. Amb l'obertura econòmica estem convertint algunes de les nostres debilitats en fortalceses. I amb l'acord d'associació amb la Unió Europea ho seguirem fent.

En aquesta qüestió hem de girar l'esquena a aquells que volen fer la política de la por només per treure rèdits polítics, no és això. A aquells que només posen l'accent en les debilitats i amenaces que suposa per a Andorra l'associació amb la Unió Europea, sense adonar-se que aquestes debilitats i amenaces ja hi són; ja fa anys que les tenim a sobre; i no les superarem quedant-nos tancats a casa, perquè, senyors i senyores, consellers i conselleres, no tancats a casa perquè les tenim a casa.

Nosaltres -el Govern que represento i la majoria parlamentària que li dona suport- no som els portaveus de les debilitats i de la por; sinó de les oportunitats i de la confiança en el potencial d'aquest país. Perquè sabem que Andorra i els andorrans necessiten horitzons més oberts dels que marquen les nostres muntanyes. Perquè també sabem que el que estem plantejant no és d'un bon tros una revolució, no és cap canvi radical. Associar-se amb la Unió Europea significa continuar amb la lògica que ha impregnat la història d'Andorra des dels seus inicis. És continuar la línia marcada per Governos anteriors, de diferents colors polítics, que van apostar per la participació d'Andorra al mercat interior europeu, ja sigui per la via de l'Espai Econòmic Europeu o per l'Acord d'Associació que doni resultats equivalents.

Aquest repte no és una invenció de fa quatre dies; darrere hi ha la voluntat compartida de diversos Governos de colors polítics. Això és una aposta de molts Governos perquè és una aposta d'Estat... És una aposta d'Estat.

Aquest no és un repte exclusiu d'Andorra. És també un repte compartit amb dos altres estats tercers de reduïda dimensió territorial, com Mònaco i San Marino. I també un repte -el de la participació en el mercat interior tenint en compte les particularitats- que altres països similars al nostre han superat amb èxit en el passat. Per què tant d'esforç?... I em refereixo concretament al model de Liechtenstein, una mostra inequívoca d'un país que va saber aprofitar les oportunitats per tenir un model de

creixement sostenible i la capacitat d'assumir el cabal comunitari.

Som els polítics de l'oportunitat i de la confiança. I també som els polítics de la responsabilitat. Perquè darrere de les negociacions que es van iniciar fa uns mesos amb la Unió Europea hi ha mesos i anys de treball i no únicament de Demòcrates per Andorra... No és veritat. Del treball compartit amb l'oposició, perquè la nostra posició negociadora és fruit dels nombrosos intercanvis i les nombroses reunions que des del Ministeri d'Afers Exteriors es van fer amb els grups parlamentaris durant l'anterior legislatura i com també va fer el Sr. Jaume Bartumeu en l'altra legislatura, i com també va iniciar després de la Declaració de París amb declaracions del Sr. Albert Pintat. De moltes reunions que es seguiran fent en aquesta legislatura.

Des de la primavera fins avui, el ministre ha comparegut ja set vegades davant la Comissió Legislativa d'Afers Exteriors, com és la seva obligació i com ho seguirà fent.

Tots vostès ja coneixen quina és la posició negociadora d'Andorra. Perquè nosaltres no anem a Brussel·les a fer una prospecció i no anem a Brussel·les a veure que hi trobem. Anem a Brussel·les amb un posicionament clar i sabent què volem aconseguir i quines línies vermelles no volem creuar.

La nostra posició pel que fa a les línies vermelles que defensarem en la negociació sectorial és ben coneguda pels membres d'aquesta Cambra. Les vam explicar clarament al programa electoral i les hem explicat clarament en diverses ocasions. El Govern ha avançat d'entrada alguns punts essencials de la negociació que són especialment sensibles, i que entrarien dins del camp de les particularitats.

1. En l'àmbit de la lliure circulació de persones, Andorra proposa mantenir instruments de gestió de la política immigratòria com les quotes en base a un període de transició associat a criteris de revisió i clàusules de salvaguarda i també el manteniment d'aquelles mesures que han permès mantenir la seguretat ciutadana.

2 En la vessant de la lliure circulació de mercaderies, es proposa el manteniment dels continguts de l'Acord duaner existent... Quanta polèmica s'ha fet sobre això!

3. Pel que fa a la lliure circulació de serveis i capitals, s'ha escollit l'establiment de períodes de transició adaptats a la situació de cada sector econòmic a fi de facilitar-ne l'adaptació.

4. Així mateix, s'apunta la casuística particular dels mercats de l'energia i les telecomunicacions.

No vinc avui aquí a oferir ambigüitats, senyors consellers. Quan parlem d'un pacte d'Estat, quan estenem la mà a l'oposició en aquesta matèria, ho fem des d'un punt de vista i amb un punt de partida: assolir un acord d'associació al tomb d'aquestes condicions. Perquè repeteixo el que he dit fa una estona en parlar de la CASS: el consens no ha de ser l'excusa per no encarar les decisions importants. Masses anys hem fet això! Pacte d'Estat sí, i demà tindrem l'ocasió si és la bona metodologia estic disposat a parlar amb vostè, estic disposat a reunir-me amb vostè; consens també perquè sé que vostè ho recolza això, però sabent on volem arribar i al tomb de què volem construir el consens. En la política no però sí... Volem o no?

Les línies mestres les acabo de definir.

Nosaltres sí que sabem al tomb de què volem construir el consens. Al tomb d'aquest acord d'associació amb la Unió Europea que -en la línia del que preveu el Tractat de Lisboa- tingui en compte les especificitats d'Andorra. Però no és només això: Nosaltres volem construir el consens al tomb d'un projecte que doni perspectives de futur a tota una nova societat andorrana.

El futur de la nostra societat passa perquè els nostres joves puguin estudiar i treballar fora d'Andorra; passa perquè les nostres empreses i els nostres professionals puguin treballar des d'Andorra al món; passa també perquè empreses i professionals d'arreu es puguin instal·lar a Andorra, amb garanties i amb seguretat jurídica, per aportar innovació i valor afegit a la nostra economia. Però sobretot passa perquè la nova generació d'andorrans pugui estudiar, treballar, fer negocis, desenvolupar una carrera professional i un projecte de vida sense haver de renunciar a ser andorrans.

Volem ser europeus per poder seguir sent andorrans, perquè deixant Andorra tancada no estariem protegint l'andorranitat, l'estariem condemnant a mort, senyors. Quina classe de país seríem si obliguéssim els nostres ciutadans a renunciar a la seva nacionalitat per poder desenvolupar un projecte de vida perquè els nostres joves tenen dificultats per instal·lar-se a Europa? I en tenen moltes de dificultats... I tenim la generació més ben preparada que hi ha tingut mai la nostra terra.

I això evidentment no passa exclusivament per l'acord d'associació amb la Unió Europea. Aquesta és una peça important; però n'hi ha moltes més. Hi ha totes les peces que he anat desgranant, amb tota humilitat, amb tota sinceritat, amb tota honestat. Hi poden haver plantejaments millors, però nosaltres hem plantejat el nostre sense defugir dels perills, però sobretot amb optimisme afrontant els dossiers

que generaran grans oportunitats. Per això més enllà del pacte d'Estat al tomb de la Unió Europea, el que cal és un gran pacte de país al tomb de la construcció d'aquest nou model associat als sectors tradicionals existents. Un pacte entre generacions: Entre la meua generació, -que és la generació de molts dels que estem en aquesta Cambra-, que hem conegut una Andorra pròspera que ens ha donat molt; moltes vegades de forma massa fàcil, i la generació dels nostres fills, a la qual hem de donar les mateixes oportunitats que hem tingut nosaltres. Sense por, sense perdre el temps, mai és el moment per mi i pel Govern que encapçala la majoria que em dona suport, el moment és ara.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies Sr. cap de Govern.

Acte seguit suspendrem la sessió fins demà dia 9 d'octubre a les 10.00h del matí, moment en què iniciarem el debat amb la intervenció dels grups parlamentaris.

Gràcies a tothom.

Se suspèn la sessió.

(Són les 13.11h)

(L'endemà dia 9 d'octubre, divendres, a les 10.01h, es reprèn la sessió)

El Sr. síndic general:

Reprenem la sessió.

Iniciem el debat amb la intervenció dels grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari Mixt té la paraula el conseller general d'SDP, el Sr. Víctor Naudi.

Teniu la paraula.

El Sr. Víctor Naudi:

Gràcies Sr. síndic.

Us hem escoltat en el vostre cinquè discurs consecutiu com a cap de Govern, i sincerament, no ens heu pas convençut. Tampoc ho esperàvem. Ja us coneixem.

El debat d'orientació política d'enguany és atípic, atípic per la data en què es produeix, atípic perquè, vulguem o no vulguem, ve marcat per la crisi BPA, i atípic perquè una vegada més acaba dibuixant una situació que no es correspon a la realitat. És el vostre estil.

Un estil que cansa. El de repartir notes de bons i dolents. El de retreure constantment el que lliure i responsablement votem uns i altres.

És pervers voler eliminar tots els temes, propostes i reivindicacions que s'articulin al marge de la política oficial del Govern i del seu partit.

La reiterada actitud criticant agrament a SDP pel nostre vot contrari a la Llei 8/2015 adoptada el dia 2 d'abril no és solament gens elegant sinó que és, a més a més, absolutament prepotent.

Nosaltres vam decidir expressar un vot legítimament, democràticament i argumentadament. El Diari de sessions del Consell General en dona fe.

Aquests atacs persistents expressen una idea patrimonial de l'Estat dels governants de DA i una aclaparadora sensació d'impunitat política: com que teniu majoria us podeu permetre faltar al respecte a la minoria d'SDP.

Us considereu investits d'una hipotètica superioritat, i ho expresseu de manera verbal i gestual amb el menyspreu i l'arrogància. Els votants van escollir el primer de març el partit que havia de governar tenint a Toni Martí com a referent. El vot del 37,03% de ciutadans us va atorgar el poder però no us van pas concedir el monopoli de la paraula política.

A nosaltres el vot de l'11,74% de ciutadanes i ciutadans ens va atorgar l'obligació de representar-los des de l'oposició.

És el que hem fet i el que farem, agradi o disgusti al Govern.

Només un temerari pot gosar retreure'ns els nostres vots quan vostè Sr. Martí va votar NO a la Carta Magna, la Constitució, que ens permet a tots i a totes de fer avui aquest debat.

En el curt espai de temps que ens pertoca, -12 minuts front a dues hores i mitja-, difícilment podem rebatre, -ni debatre-, les vostres afirmacions.

Sobre la crisi de BPA hem de dir que l'actitud de la UIFAND, de l'INAF i del Govern en la seva concertada obstrucció del treball de seguiment i control que pertoca al Consell General és un menys teniment evident als drets de tots, tots, els consellers generals.

Nosaltres no pensem abdicar ni renunciar al nostre dret i a la nostra obligació de controlar el Govern i el conjunt de les institucions públiques, incloses l'INAF i la UIFAND, el cap de la qual no es pot pas situar encara al nivell de cap d'Estat.

Per això Sr. Martí li farem quatre preguntes:

La primera: quan explicarà tota la veritat al Consell General?

La segona: quan recuperaran els seus estalvis els clients de la BPA?

La tercera: creu sincerament que la crisi no està fent taca d'oli en la plaça financera i en la resta de l'economia?

I la quarta: què vol dir "minimitzar l'impacte sobre els treballadors de l'entitat" quan setmana rere setmana hi ha un degoteig de persones que es veuen forçades a marxar amb una mà al davant i una altra mà al darrere perquè l'AREB els nega els mínims drets i els pretén retenir en un cul de sac laboral anomenat Vallbanc?

Sr. Martí, la sortida "menys dolenta" que l'AREB dóna a la majoria de treballadors és la porta. Una sortida que vostè aplaudeix.

En el debat d'orientació política del 19 de juny de l'any passat fèieu balanç de la tasca realitzada pel vostre equip, i ahir us he escoltat repetir la mateixa sonsònia.

El vostre fil conductor dèieu, es basa en transformar el model de creixement des del rigor i també des de la credibilitat, també des de la consciència que calia diversificar l'economia, reactivar els sectors tradicionals i sobretot mantenir la cohesió social.

En quatre anys i mig ni hi ha creixement, ni hi ha diversificació de l'economia, ni s'han reactivat els sectors tradicionals. I la cohesió social perilla.

Fa un any us vanagloriàveu que havíeu aturat el ritme creixent del endeutament de l'Estat. Però el 30 de juny 2015 era ja de gairebé 921 milions d'euros.

Us vanagloriàveu d'haver reduït a la meitat els dèficits previstos de la branca malaltia de la CASS, la realitat és que la previsió que vostè mateix fa per al proper exercici es situa al voltant de seixanta milions d'euros.

Porteu mesos dient que hi ha una certa recuperació econòmica, el cert és que no s'acaba de veure, la tendència a la baixa s'ha aturat i la tímida recuperació no és pas per a tothom.

Les dades de la duana al setembre 2015 indiquen una baixada dels ingressos de menys 6,7 %.

Pel que fa als visitants el nombre de turistes el mes d'agost entre 2014 i 2015 baixa un 1,9% en dades ajustades. Els excursionistes es mantenen estables. Aquestes dades han de fer reflexionar i més si considerem que el nombre d'assalariats en el sector comerç baixa d'un 0,3 % i en el sector hotelier baixa de 1,8 %. Clarament no s'ha reforçat aquest sector tradicional tal com prometíeu.

La mitjana de la massa salarial fins al juny 2015 és de 70.610.167 €. Estem per sota de les xifres del 2011, 2012 i 2014 i només el 2013 ha estat pitjor en aquests anys.

El total de les persones assalariades a la CASS entre el juny 2014 i juny 2015 passa de 33.859 a 34.188, 329 treballadors més, és a dir un 1 %. No sembla pas que les xifres milionàries de la inversió estrangera que ahir va presentar hagin fet augmentar l'ocupació. I ho lamentem perquè hi ha nous sectors d'activitat, com el de la biotecnologia, que crearien ocupació.

Si la població assalariada es manté o creix molt tímidament i baixa la massa salarial tenim un problema. Un problema que es tradueix en la reducció del poder adquisitiu de les famílies i conseqüentment del seu empobriment. I això sense entrar en consideracions de les diferències salarials, fet que amplifica la pèrdua en grans xifres del poder adquisitiu de les famílies més humils.

Any rere any Càritas ens dóna dades que demostren situacions que voleu amagar. Hi ha una cronificació de les situacions d'exclusió social, situació que afecta a persones arrelades al país i a la qual se li ha de donar resposta.

Ens dèieu ahir que per primera vegada s'han aconseguit mesos seguits de disminució de les persones inscrites al Servei d'Ocupació, certament és una bona notícia.

Li he de recordar que els programes d'ajut per desocupació involuntària els vàrem implantar nosaltres, quan assumíem responsabilitats de govern el 2009.

Ara bé es veu que cada vegada hi ha més persones contractades per l'Administració, comuns i parapúbliques de forma temporal, cosa que matisa la reducció de les xifres d'atur. Una vegada més Sr. Martí, es confirma la vostra habilitat en l'art del maquillatge. No es creen llocs de treball estables.

No heu millorat el funcionament del Servei d'Ocupació però ara obriu les quotes de treballadors, rebaixant-ne a més la qualificació, quan encara tenim gairebé 500 persones inscrites al Servei d'Ocupació.

I en mig d'aquest panorama anuncieu una flexibilització de les relacions laborals. S'entén que hi hagi por. Plantegeu una pèrdua de drets en els acomiadaments quan encara no heu respectat els vostres compromisos pel que fa a la reforma del Codi de relacions laborals, a la regulació del dret de vaga i la negociació col·lectiva.

Els progressistes volem un Estat del benestar que ofereixi als ciutadans i ciutadanes la garantia que disposaran d'uns serveis públics forts i de qualitat, que cobreixin les seves necessitats.

Estem molt contents de la seguretat ciutadana. Sempre hem donat suport als serveis de policia, als

bombers i al conjunt de cossos de protecció i vigilància. Però ens preocupa l'augment dels brots de violència domèstica i cal actuar.

La branca general de salut pot arribar a un dèficit d'entre seixanta i setanta milions d'euros, malgrat les mesures centrades a reduir prestacions i reduir copagaments. Entenem que s'hauran de pujar les cotitzacions però una vegada implantada la tant anunciada reforma sanitària, i l'economia també apunta realment un creixement.

Pujar les cotitzacions no soluciona el problema simplement l'aplaça. Potser és el que volíeu, però no el que vol la societat andorrana, que vol solucions als problemes i no pedaços.

No teniu control sobre les activitats de copagament i esperem encara la cartera de serveis.

No teniu control sobre la quantitat de professionals sanitaris que desenvolupin la seva activitat en l'àmbit públic, no teniu control sobre el SAAS. I cadascú va fent, generant angoixa en els ciutadans que veuen com es va desmanegant l'Estat del benestar i el sistema sanitari públic.

Seguim esperant la implantació del metge referent i també seguim esperant la implantació de la història clínica compartida, tot i que una resolució del Consell General adoptada el 20 de juny del 2014 us encomanava de tenir-ho enllestit el 30 de desembre de l'any passat. Properament, molt properament, deïeu ahir!

Sí Sr. Martí, SDP defensa un pacte d'Estat sobre la salut i la sanitat. Però aquí també el nom no fa la cosa. Estem disposats a arribar a un ampli acord. Parlem-ne. Però parlem de continguts, de com fem les coses, d'accions concretes. Ja n'hi ha prou d'estudis, d'anàlisis i de reflexions que s'eternitzen. Ara toca actuar.

Preteníeu ahir que el 2011 ningú -i cito, paraules textuales: "... posat damunt la taula amb valentia la necessitat d'introduir un IRPF i amb un horitzó poc clar pel que fa als convenis de doble imposició."

Doncs no, Sr. Martí, l'any 2010 el nostre Govern va proposar a la Comissió de Finances del Consell General avançar en el Projecte de llei d'impost sobre la renda i l'oposició i vostès ho van bloquejar. Si no ho recorda, pregunti-ho al president del seu grup parlamentari.

D'altra banda, l'horitzó pel que fa als convenis de doble imposició era ben clar: el febrer del 2010 havíem tret Andorra de la llista de paradisos fiscals i en els divuit acords d'intercanvi d'informació fiscal amb França, amb Espanya i amb Portugal de negociar els convenis per impedir la doble imposició.

L'Acord d'associació amb la Unió Europea és per a SDP una qüestió d'Estat en la qual ens hi juguem el futur de l'economia del nostre país i el benestar de les properes generacions.

Donàvem i donem suport al Govern en aquest procés però reiterem, des de la responsabilitat que ens dona el fet de tenir experiència de govern, que no hi haurà gaire marge a l'hora d'encarar la negociació a Brussel·les. Som conscients de la limitació que comporta la prèvia definició, per part dels organismes europeus, de les línies generals, del marc global, de l'associació que defensem. Per això, tocant de peus a terra, no volem afavorir les falses expectatives.

En l'àmbit de les relacions econòmiques exteriors els consellers generals d'SDP, que hem exercit responsabilitats de Govern, coneixem els dossiers i sabem que Andorra es jugaria el seu futur si mantingués postures conservadores o ambigües.

Seguirem sent lleials en aquesta qüestió d'Estat però reclamem reciprocitat. La nostra sincera implicació requereix informació prèvia i puntual i no a pilota passada.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És ara el torn del Sr. Pere López, també del Grup Mixt. Teniu la paraula.

El Sr. Pere López:

Gràcies Sr. síndic.

Vista, sentida i escoltada la intervenció del cap de Govern d'ahir no ens queda cap altra sensació que els propers mesos i/o anys seran molt durs per a la majoria dels ciutadans i que les coses difícilment podran anar bé per al nostre país.

I perquè diem això? Doncs bé, perquè el Govern no està efectuant una bona diagnosi de la situació actual, està atrapat pel passat i perquè el més preocupant es mostra esgotat i sense projecte. Intentant justificar-se, Sr. Martí, dels incompliments i buscant responsables per tot arreu -també per tota aquesta sala.

El Govern insisteix en una suposada recuperació econòmica que els indicadors macroeconòmics no confirmen. Les darreres dades ho apunten clarament, vostè no va parlar ahir de marcadors macroeconòmics... És evident el perquè.

La massa salarial acumulada fins el mes juny s'ha reduït en un -1,3%; el valor total de les importacions acumulades fins la mes d'agost ho ha fet en un 1,8%

i els totals dels ingressos recaptats fins el mes d'agost ha davallat un 8,9%.

Aquestes són les dades objectives, i em permeto dir amb respecte però alhora amb claredat, les úniques dades que mostren la realitat.

Tots tres indicadors, senyores i senyors consellers i membres del Govern, estan en negatiu.

Vostè, coneixedor d'aquesta situació, va parlar de la xifra d'atur. Potser que comencem a dir les coses pel seu nom: estaria bé de parlar de la xifra de persones que estan inscrites al Servei d'Ocupació.

Vostès saben, ho saben tots perfectament, les moltes mancances del Servei d'Ocupació i que malauradament moltes persones, persones grans, joves entre altres col·lectius que no tenen feina no estan inscrits.

I parlant de persones sense feina; no falti a la veritat Sr. Martí quan mira enrere quantes vegades com ho va fer al llarg dels seu discurs ahir, és clar que amb el Govern del PS hi havia programes de formació i d'ocupació, només faltaria. Es van reglamentar, es va aprovar diferents programes -un programa dedicat a la construcció- i es va tramitar fins i tot un crèdit extraordinari aprovat en aquesta Cambra -només cal que ho verifiqui al BOPA.

Van poder comprovar ahir amb incredulitat com el cap de Govern es va presentar davant de tots els ciutadans i davant de vostès senyores i senyors consellers sense un calendari i un full de ruta clar per la resolució de la crisi de BPA i sense voler parlar ni aportar claredat sobre fets ocorreguts abans de la publicació de la nota del FinCEN.

Res de nou! tot plegat en la línia de la gestió cada dia més erràtica de *l'affaire* i l'hermetisme i de la total i la manca de transparència absoluta al que DA ha sotmès a totes les institucions afectades.

El retard, absolutament injustificat, en la finalització dels treballs de revisió dels comptes i d'identificació dels clients -que el ministre de Finances va afirmar que estaria acabat el mes de juny- no està fent que aportar més dubtes, encara més dubtes, sobre *l'affaire*, més patiment als clients i als treballadors de l'entitat, i els està impedit disposar dels seus estalvis.

A més estan topant amb la seva insensibilitat, no els donen explicacions i estan amagant les informacions als consellers.

També ens està suposant un mal molt important i costos molt importants a nivell de país. Uns costos econòmics que posen els pèls de punta -milions, milions i milions d'euros; i ara, llegides algunes darreres informacions, sembla que hi hauria discrepàncies en la feina efectuada o, potser millor

dit, sobre el resultat d'aquesta feina. Com si aquest resultat vingués a posar en dubte pel capbaix els recursos esmerçats, els mesos emprats i no sabem que més... Potser que ens ho digui vostè, Sr. Martí.

Què pensa fer Sr. Martí si el resultat de l'auditoria no justifica tot el succeït?

Com pot ser que la UIFAND i el ministre de qui depèn no es sentint responsables de l'acusació de ser "*una màquina de blanquejar*" quan l'entitat superava les auditories fetes en temes de blanqueig que eren revisades per la UIFAND i els informes que aquesta emetia eren positius?

Sr. Martí, ens està ocultant molta informació i no volem arribar a la conclusió de què estan faltant a la veritat o de què ja van faltar a la veritat; però, hi ha massa coses que no quadren.

La imatge del país ha estat associada de nou al concepte de paradís fiscal i de males pràctiques.

Els ràtings de país i de les entitats de crèdit estan al nivell més baix que han estat històricament; i a més aquest fet ha coincidit en l'aparició d'Andorra de nou en llistes de països fiscals no cooperants, l'anomenada *Llista Moscovici*.

Que Andorra figuri en aquesta llista després dels avenços fets i dels quals els socialdemòcrates ens sentim protagonistes en primera línia és, al nostre entendre, una nova clara mostra del fracàs de les polítiques dirigides pel ministre Saboya; un fracàs més atribuïble a la nostra diplomàcia internacional.

I entre la crisi de BPA, la *llista Moscovici* i les denúncies al Banc Central Europeu per l'emissió d'euros: on queda l'aposta per la inversió estrangera?

Parlant de política econòmica els vull anunciar una proposició de llei que els tres consellers del PS pensem presentar en el proper període de sessions: es tracta de la Proposició de llei de l'emprenedoria; un text que tindrà per objectiu agilitzar, simplificar i impulsar l'activitat dels emprenedors al nostre país. Aquesta pretén ser una nova contribució del PS a diversificar i potenciar la nostra economia com ja ho van ser en el seu moment la Llei del comerç, la llei de cooperatives i els tant i tant necessaris programes tant de rehabilitació d'edificis i de renovació del parc mòbil.

Sí Sr. Martí, aquells programes que vostè va criticar, després va congelar i després ha recuperat i encara se'ls vol atribuir a si mateix.

Aquesta iniciativa contrasta, Sr. Martí, amb la manca d'iniciatives per part del seu Govern. Ho vam poder veure ahir. Vostè i el seu Govern estan bloquejats!

Vostè ens va afirmar que va avançar les eleccions per continuar amb el procés de reformes i per “no perdre temps”. Ens l’hem de creure; si més no en tant que no es demostrï que potser hi havia alguna altra raó.

Però, si això és com vostè pretén fer creure... Perquè no ha entrat cap iniciativa legislativa?

Quines eren les reformes i les lleis que no podien esperar a completar la legislatura?

No pot defugir, Sr. Martí, de contestar-nos avui aquestes dues preguntes; clares, directes i alhora absolutament senzilles.

Aquests set mesos de legislatura no s’adiuen amb la necessitat d’avançar les eleccions, ni de fer-les a corre-cuita, ni d’escurçar terminis, ja que vostè va dir que no es podia “perdre temps”.

I de moment no han entrat ni una sola iniciativa legislativa. L’únic que ha permès evidenciar aquest inici de legislatura és un Govern que va d’errada en errada, de retard en retard, d’incompliment en incompliment, de mitja veritat en mitja mentida.

Errades i greus en l’emissió d’euros i denúncies prop del Banc Central Europeu.

Incompliment amb els funcionaris en el desplegament de la llei que regula la seva pensió.

Retard en el lliurament de les simulacions de la pensió, retard en els reglaments, retard en la convocatòria de la Comissió Consultiva. I dubtes sobre quin pot ser el resultat de les esmentades projeccions.

Uns menyspreu inacceptable cap als funcionaris i uns retards que contrasten amb la urgència en la tramitació de la llei.

I parlant de pensions, ara les de tots, les pensions de la CASS: errada i rectificació en la llei aprovada tot just a final de legislatura de la llei del fons de reserva. Un altre exemple clar de formes improvisades i poc serioses! Incompliment per part del ministre en aportar les dades dels costos del traspàs del fons que eren a la CASS al fons externalitzat; errada en el reglament de la CASS que regula les pensions i que van provocar l’enviament d’una tramesa al síndic i la posterior rectificació del reglament.

Incompliment seu, Sr. Martí, i del seu partit, en amagar als ciutadans els impactes de la llei de la CASS; i pel que sembla ara tenen dificultats per poder simular les pensions que cobraran.

Ho va dir el Sr. Torralba que explicarien la llei de la CASS: els ciutadans encara he estan esperant.

Incompliments i greus en matèria de polítiques per la gent gran.

Dimarts, Sr. Martí, li van estirar les orelles (i fort), els col·lectius de la gent gran, per incomplir la promesa de pujar les pensions més baixes, i no tirar endavant el cofinançament pels tractaments de podologia; vostè es va quedar sense paraules, sense resposta davant les associacions de la gent gran del país.

Incompliments i improvisació en la ubicació de l’estació d’autobusos.

La promesa ubicació definitiva de l’heliport sembla que també haurà d’esperar.

I podria i podríem continuar i continuar...

Tot plegat està configurant un lamentable inici de legislatura; i no voldria tornar sobre la qüestió del govern dels millors... No ho voldria fer, però ara fent un joc de paraules el que sí que es podria dir: és que és molt difícil fer-ho pitjor.

Per tant, Sr. Martí, per tot l’exposat entendre que no esperem gaires coses bones dels mesos a venir perquè no sap (o no vol saber) on som i com vam poder comprovar ahir no té ni projecte ni propostes engrescadores.

Ens va parlar de CDI’s i ems va parlar de plans de rehabilitació d’edificis i de renovació del parc mòbil.

Miri (i seré tan suau com pugui però alhora clar i directe), tot el mèrit és nostre; vam ser nosaltres, els socialdemòcrates, els que vam aprovar la reforma fiscal i els que vam engegar els plans, aquells plans que com deia abans, vostè va criticar, va congelar i ara s’enorgulleix de recuperar-los.

Com també vam ser nosaltres els que vam assolir l’acord monetari, acord monetari que vostè va criticar i que va dir que no ratificaria i que ara intenta fer-nos algunes vegades creure que el mèrit també és seus.

Miri, és realment molt curiós escoltar alguna de les seves crítiques la Grup Liberal quan la seva actitud, la seva i les seves actituds, eren des de l’oposició la mateixa en certs avenços en matèria d’homologació i transparència internacional.

Andorra no té un IRPF abans perquè vostès i les seus companys el van impedir; i així ho hem pagat ara amb el CDI amb Espanya.

I ens va parlar d’alguna cosa més, ens va parlar: de medi ambient i d’energia. I permeti’m la broma, Sr. Martí, ara cau de la figuera? Ara? Després de riure’s de les nostres propostes, dels paquets de reactivació econòmica? Ara s’adona de la transcendència de les polítiques mediambientals i energètiques?

Parlaré ara de dos qüestions d’Estat en les que ahir esperàvem concreció i tampoc no la vam trobar per

la seva part. Em refereixo a les relacions amb la Unió Europea i a les competències comunals.

Ens diu pacte d'Estat per la Unió Europea. Sí!

Perfecte; per nosaltres es tracta indiscutiblement d'una qüestió d'Estat en la que hauríem d'estar units i treballar plegats. Però ja és el tercer cop que ens ho diu. En aquesta mateixa sala és el tercer cop que ens ho diu! Quan pensa passar de la paraula als fets?

I en relació a les competències comunals creiem sincerament que el problema és no té model.

En podem estar parlant tant temps com vulguem, però si no té model, difícilment arribarem enlloc.

Perquè imagino que vostè deu tenir algun model de competències? O potser no?

Comparteix les línies del treball que va fer el ministre Riberaigua o no el comparteix? Quines serien les propostes que no compartiria?

I el mateix passa amb les transferències.

L'altre dia va aportar alguna proposta, així de passada, en relació a les transferències va semblar que vostè apostava per un model que afavoreixi aquells comuns més petits, que tenen menys ingressos i que generen menys recursos.

Potser estaria bé, ja que som a un debat d'orientació política (i no pas en una tertúlia de bar) que ens expliqui clarament quin és el seu model de competències i quin és el seu model de transferències més enllà de les vaguetats que ha dit (si és que finalment, realment en té alguna...).

En joc hi ha molts diners.

Expliqui Sr. Martí als ciutadans perquè manté un sistema de competències ineficient i ple de duplicitats, especialment per aquells que són víctimes de les seves retallades.

Lligat a aquest punt ens agradaria que ens expliqués el mèrit que s'atribueix per fer inversions en parròquies que són d'altres colors polítics? Realment no ens ha semblat, no hem acabat d'entendre aquest mèrit repetit varies vegades.

I parlant de finances públiques, parlarem de maquillatges de comptes. El promès equilibri pressupostari és en realitat una falsedat.

Ja que, com vostè va reconèixer ahir, ha estat assolit a base d'agafar diners d'STA.

I com hem pogut llegir en el darrer informe d'Standard & Poors, sembla que això també serà sent així en els propers anys a venir.

Ahir es va dir que preveu una davallada d'ingressos tant de les taxes del tabac com de l'IGI bancari. Davallades que forçosament atenent aquests dos conceptes seran importants.

Però no ens ha explicat com el pensa compensar! Ni a quines partides pressupostàries pot afectar? De ben segur que avui ho farà Sr. Martí.

Aquestes davallades estaran ja incloses en el projecte de pressupost del 2016. O ens trobarem davant d'una nova operació de maquillatge pressupostari.

Tot plegat mostra el fracàs de la política pressupostària de DA.

Ja que tot i aquest recurs a reserves d'STA, l'endeutament no ha parat de créixer. Més de 30 milions d'euros des de principis d'any fins al mes de juny.

No ens va parlar ahir pràcticament ni de cultura ni d'esport.

Bé, ens va parlar del Cirque de Soleil i del Tour de França. Però no ens va parlar ni de l'esport federat, ni de l'esport de base, ni dels gran patiment que estan sotmetent a les associacions culturals i esportives del país!

Em sembla que per vostè tot això són polítiques menors i ja han sortit algunes veus en l'àmbit cultural en el que es diu que no hi ha ni ministeri ni ministra.

La ministra encara no ha comparegut en el si de la comissió, no s'ho prengui malament, Sra. ministra, ja que el tema pressupostari no és pas una cosa que sigui culpa seva.

I no volem eludir parlar de Salut.

Fa un exercici de mà entesa i diu que en debatrem; i que voldria un consens.

Doncs, miri en podem parlar! En podem parlar!

Però en condicions d'igualtat; amb els informes, amb les dades de la CASS, amb estadístiques sanitàries..., així sí, si podent participar-hi activament, així sí.

Un any més ha passat de puntetes per l'aparat de drets i llibertats.

En aquest àmbit vull anunciar una altra iniciativa legislativa dels consellers del PS en relació a la reducció dels terminis per assolir la nacionalitat andorrana, un debat que va quedar ajornat en la passada legislatura i que vostè es va comprometre a portar en aquesta Cambra.

I finalment parlaré de dos qüestions més.

En relació al salari mínim anuncio que presentarem una proposta de resolució per situar-lo amb caràcter immediat al 50% del salari mitjà i anar-lo augmentant d'acord al previst en la Carta social europea ratificada l'any 2004.

I per acabar en aquesta primera intervenció em vull referir a la seva modificació anunciada del Codi de relacions laborals. Vam poder comprovar ahir que

està clarament inspirada en el model neoconservador; precarització, formes de contractació més econòmiques, rebaixa dels criteris d'experiència i formació demanada als immigrants que venen a treballar. Tot plegat es traduirà en salaris més baixos que també faran baixar els salaris que cobren els residents i els nacionals.

I també, tot i que ahir no dir-ho, intuïm un abaratiment de l'acomiadament.

Tot plegat, una recol·lecció de les pitjors pràctiques que a nivell internacional no han fet més que precaritzar el treball i reduir el poder adquisitiu dels ciutadans i de les seves famílies.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

És ara el torn del Grup Parlamentari Liberal.

Sr. Josep Pintat teniu la paraula.

El Sr. Josep Pintat:

Moltes gràcies Sr. síndic.

Molt Il·lustres Senyores Conselleres i Senyors Consellers:

Com a president del Grup Parlamentari Liberal, comparec en aquesta tribuna per defensar la nostra postura en aquest debat d'orientació política. Un debat, que es va plantejar en la sessió d'investidura del mes de març, i que al setembre vam acceptar celebrar en Junta de Presidents. Al nostre entendre aquest debat, només tenia sentit si era per avaluar les conseqüències, que l'afer BPA ha tingut per a la societat i també per a la nostra economia, tal com va demanar el cap de Govern al seu discurs d'investidura.

Ahir vam veure que, no només, no es va abordar de ple aquest tema, sinó que més aviat vam assistir a un simulacre d'investidura, prova que denota que la resolució de l'afer BPA, posa en entredit qualsevol plantejament polític.

Ja ens va estranyar que el Sr. cap de Govern en el seu discurs del 31 de març, anunciés dues coses que trencaven l'ortodòxia del que ha de ser, al nostre entendre, un discurs d'investidura.

La primera: ens va proposar la celebració d'aquest debat a la tardor amb la finalitat esmentada anteriorment, i la segona: que els membres del Govern serien nomenats amb caràcter d'urgència i que el gabinet no seria el definitiu. Tot insistint que no tancava les portes a res, i a res volia dir: ni a canvis en el futur Govern, ni tampoc a avaluar la

possibilitat d'un Govern de concentració si fos necessari.

Qüestions que amb tota probabilitat no haurien estat anunciades de no esclatar el cas BPA i de les quals en parlaré més endavant. Tot plegat, ve a constatar la manca de rumb que tenia aleshores i en la qual seguim instal·lats vista la seva intervenció d'ahir.

En dita intervenció, no només no, vam centrar-nos en la resolució del cas BPA del qual esperàvem una radiografia ajustada a la realitat d'avui, sinó que vam assistir a una intervenció populista, paternalista i amb un electoralisme, que qualsevol que ens escoltés l'hauria entès.

Com va dir vostè, Sr. cap de Govern, era una renovació simbòlica de la seva confiança per part d'aquesta Cambra.

Ahir el cap de Govern ens va llegir el programa de Demòcrates per Andorra dins del seu discurs d'orientació política i ens va intentar inocular la idea que sense aquesta formació política i el que han fet, ara tots estaríem poc més o menys que riu avall.

Andorra, que sempre ha estat un país treballador i que ha fet les coses amb seriositat i discreció, continua a hores d'ara en el focus mundial de l'economia financera i els moments d'incertesa que jo recordo més grans.

És per això que creïem, i ens reafirmem que fins que no s'hagi solucionat de forma definitiva i satisfactòria el cas BPA, no tindrem unes bases sòlides, que ens permetin fer un diagnòstic real, de la nostra economia. I aquest raonament crec que el podem compartir tots.

El cas BPA, va sobrevenir, tot just quan començàvem a remuntar, una mica el vol d'una de les crisis econòmiques més dures de la història mundial.

Com deia el darrer informe de la Cambra de Comerç, Indústria i Serveis d'Andorra, quan el PIB començava a recuperar el vol -i ho feia, bàsicament gràcies al creixement experimentat per les economies veïnes d'una banda i per l'altra, per l'activitat del sector financer, va venir aquest sotrac, per al qual no estàvem ni molt menys preparats.

I per cert, no veïem que en el darrer informe de la Cambra de Comerç, relacioni la millora de la nostra economia amb les reformes fetes pel Govern.

Si, com ha dit el cap de Govern, reiteradament, ni ell ni els membres del seu Govern, sabien absolutament res, de la nota del FinCEN publicada només deu dies després de la celebració de les darreres eleccions generals, el cert és que sí que hem de constatar que les actuacions prèvies a la notificació del FinCEN, han estat com a mínim negligents per part de

l'executiu anterior, que encapçalava també el Sr. Martí.

I m'explicaré: el ministre d'Afers Exteriors, el Sr. Saboya, va contestar el que no se li demanava, i va rebutjar l'ajut que ens van oferir les autoritats nord americanes, en la seva nota verbal de l'agost del 2014. A més, a la nota es deia que una xarxa havia dipositat a Andorra 16 milions d'euros procedents del tràfic de drogues.

Això sí, Sr. Martí, ahir va tenir la gosadia de qüestionar la legitimitat del Grup Liberal, com a alternativa de Govern per haver votat en contra dels projectes de llei que donaven compliment a les recomanacions del MONEYVAL. I jo em pregunto, què va fer l'executiu que vostè encapçalava davant de l'advertència que ens va fer el Govern nord-americà? Quines instruccions va donar el cap de Govern al ministre d'Exteriors a la UIFAND i als altres estaments de l'Estat? Que han propiciat que el Govern nord-americà hagués d'agafar el martell?

I és que ser el Govern dels millors té aquesta dificultat: creure's de veritat per sobre del bé i del mal i desatendre les advertències que el Govern americà ens fa. Les conseqüències ja les estem patint.

A l'octubre del 2014, l'agència Standard&Poor's va dictaminar, en un informe pagat pel Govern, que ens baixava un graó el ràting del país a llarg termini, degut a l'expansió internacional de les nostres entitats bancàries incrementant-se el risc del nostre sistema financer. I davant d'això, el Govern no va fer res.

I això que el sector financer representava un 20% del nostre PIB, i afecta el 100% de l'economia del país. I que per cert vostè, qualifica juntament amb el sector tabaquer de bomba de rellotgeria.

Després d'aquest afer, ja no sabem quin serà el pes del sector financer en el còmput del PIB, ni els efectes negatius que tindrà la resolució d'aquest cas sobre la nostra economia.

Ni com equipararem el nostre sistema financer als dels nostres estats veïns perquè pugui competir en igual condicions en l'entorn Europeu. Corrent, el risc que el suport que aquest ha donat en el passat al país desaparegui en un futur no molt llunyà.

El cap de Govern sempre ens ha dit que la responsabilitat d'un governant, és anticipar-se i temporitzar les decisions, però després de quatre anys a l'Edifici administratiu, permetin dir-li, que vostè ni s'ha anticipat, ni ha sabut temporitzar les decisions del seu Govern. La seva actuació des de la seva reelecció com a cap de Govern, ha estat plena de mesures improvisades i lleis entrades d'urgència perquè els deures no s'havien fet quan tocava.

El Grup Liberal que represento, vista l'actuació i la manca de previsió de l'actual executiu, va proposar la creació d'una comissió especial per poder identificar les febleses del nostre sistema financer i proposar les mesures legislatives futures adients per minimitzar els possibles però, gairebé segurs, impactes negatius.

Per resumir: en sis mesos de legislatura ha desaparegut un banc, no sabem encara què passarà amb els seus treballadors, els anuncis que fa l'AREB no es compleixen, ni en data, ni en forma, l'impacte sobre la nostra economia, és desconegut, i no tenim garanties que no tornarà a passar. A més, la comissió especial no està sent degudament informada, i per tant no pot treballar amb les garanties que la situació actual requereix.

Tot plegat, pel que fa a la part financera, més que reformes, el que creu aquest grup és que el que s'ha fet són pegats.

I malauradament no és l'únic àmbit, en el que el Govern de Demòcrates per Andorra, ha actuat amb aquesta alarmant improvisació.

En la meua intervenció del mes de març amb motiu de la sessió d'investidura, també vaig fer referència al sentit d'Estat, que els vuit parlamentaris del Grup Liberal tindríem com a primer valor, abans de decidir el sentit de les nostres votacions i de les nostres postures polítiques. Però sembla que el Govern, ha pres això directament com un xec en blanc, entenent que tenim l'obligació de donar un suport incondicional, sota el pretext del sentit d'Estat.

Però senyores i senyors, aquest grup parlamentari té veu pròpia, i no pot passar sense més per l'adreçador que marqui el Govern, un adreçador basat en l'opacitat, i la manca de transparència. La informació no arriba o directament es nega.

L'episodi més recent que il·lustra el que acabo de dir, es remunta al passat 23 de setembre quan en la Comissió d'Afers Exteriors, vam demanar al titular de la cartera, el Sr. Gilbert Saboya, en quin estat es trobava el CDI amb Portugal, a la qual cosa va respondre que encara no estava tancat, i tampoc va voler entrar al detall, de les preguntes plantejades pel nostre grup.

Resultat: quatre dies més tard, -sí Sr. Saboya- el 27 de setembre la premsa publicava la signatura de l'acord. Se'ns demana ajut per aportar reflexions. Se'ns demana sentit d'Estat. Se'ns demana alçada de mires. Però com ja he dit abans, informació, poca; a destemps, sovint esbiaixada, i en ocasions, directament negada.

És cert, com va dir el cap de Govern, en la seva intervenció d'ahir, que en un moment com l'actual

requereix molta unió. Però, senyores i senyors, estaran d'acord amb aquest grup parlamentari, que no hi pot haver unió sense transparència. No podem dir a la gent que pugin a un cotxe perquè ho digui el conductor i punt. Cal conèixer el destí, la ruta, l'estat del vehicle, els acompanyants i altres detalls importants abans d'iniciar el viatge.

O això és el que entén aquest grup, quan demana reiteradament informació sobre accions efectuades per organismes de l'Estat, i se'ns contesta amb arguments jurídics, per evitar contestar el que es demana.

Si el Govern vol fer prova de transparència, en virtut del que estableix l'article 72.3 de la Constitució, trameti'ns, tota la informació sol·licitada en temps i forma, i la que no depengui del propi Govern i sí d'altres institucions, o organismes amb relació directa, o indirecta amb el Govern, faci de corretja de transmissió, en favor de la transparència i com sovint es reclama en virtut del sentit d'Estat que ara es necessita.

Vostès s'amaguen darrera d'arguments, que al seu parer estan legalment fundats. Doncs el grup parlamentari que lidero anunciem, que presentarem en el decurs d'aquest debat una proposta de resolució, per efectuar les modificacions legislatives escaients, a fi i efecte que la documentació arribi a mans de les autoritats elegides, és a dir els consellers, en virtut del que aquesta institució representa, el Consell General, que no és altra cosa que la representació directa de la ciutadania andorrana.

La base de qualsevol pacte, en qualsevol aspecte de la vida, passa per la transparència que és la garantia de la confiança. Només així, és a dir, plenament informats de tot, podrà el nostre grup prendre la decisió de sumar-s'hi, o no, a les diferents propostes que se'ns puguin presentar. I aquest és el compromís que jo vaig adoptar en el meu discurs d'investidura i el que hagués complert en cas de ser escollit, cap de Govern. És la nostra manera d'entendre la política.

Tot i el que els acabo d'exposar, per sentit d'Estat i responsabilitat, vam votar la llei de l'AREB, i vam proposar la creació de la Comissió Especial de Vigilància i Prevenció de Risc per a l'Estabilitat Financera, de la qual ja he parlat amb anterioritat.

Però també ens vam abstenir en la votació de ratificació del CDI, amb Espanya perquè creiem que posa en entredit el model d'obertura exterior, i el model fiscal del nostre país.

Aquest CDI va en contra del model d'Estat que vostès mateixos defensen.

Com tampoc vam votar a favor d'algunes de les modificacions requerides pel Moneyval,

principalment perquè el Govern es va negar a compartir els informes sol·licitats.

Ens deia el cap de Govern, al mes de març d'enguany, que Demòcrates per Andorra, està donant continuïtat al pas decisiu que Andorra va fer amb la signatura de l'acord duaner el 1990.

I ell mateix assegurava, textualment que llavors es va analitzar amb encert l'entorn, i es va negociar un bon acord.

I nosaltres ens preguntem: quin és l'anàlisi de l'entorn que s'ha fet ara?

Quins són els interessos concrets d'Andorra, en cada un dels punts que haurem de negociar per afirmar que tancarem un bon acord?

És veritablement, un error estratègic que podem pagar molt car, encarar una negociació amb la Unió Europea, sense saber com minimitzar les debilitats internes, i les amenaces que es puguin veure des de l'exterior. És imprescindible consolidar les fortaleses del país i detectar les oportunitats que s'obren.

Pretendre que la Cambra de Comerç, la CEA i la resta d'agents econòmics, els hi facin la seva feina elaborant matrius DAFO, de cada sector, és defugir de les seves responsabilitats, generar més incertesa als actors de la nostra economia, i en darrera instància una manca de respecte, pels mateixos quan el Govern ja està a la taula de negociació.

Nosaltres, els liberals, també volem anar cap a Europa, i Sr. cap de Govern, li dic això sense cap ambigüitat.

Europa, sí. Pacte d'Estat, sí. I estem disposats a rubricar-ho en un document.

Però, li demano que abans ens faci arribar amb la màxima celeritat, mitjançant la comissió d'exteriors, tots els estudis d'impacte, que hagin fet relacionats amb aquesta negociació.

Perquè entenc que, si com vostè ens va dir ahir, el cap de Govern, vostès són els polítics de la responsabilitat, és d'esperar que ja tinguin tots els anàlisis i els estudis d'impacte escaients sobre l'economia.

Sense un diagnòstic de l'impacte econòmic, estariem plantejant una negociació a cara descoberta, i el més probable és que haguéssim de tornar a casa amb la cara plena de blaus.

Vostès ens diuen que vivim en un món ideal, ja que el món no s'aturarà per Andorra, i nosaltres diem que justament, perquè res s'aturarà per Andorra, cal que els andorrans estiguem preparats per als canvis que puguin venir.

En un món globalitzat i en constant evolució, estem obligats, a canviar les pràctiques tradicionals

substituint-les, per accions, amb objectius ben definits. Això no és immobilitisme; és actuar amb responsabilitat.

I honestament li dic, no s'entén, que després d'anunciar les bones relacions amb Espanya que Andorra aparegués a la llista Moscovici, per error de qui sigui, com tampoc s'entén que Portugal, ens consideri encara paradís fiscal. Això denota que no ens coneixen, i que no estem explicant bé les reformes, i els esforços que hem fet els darrers anys en favor de la transparència i l'homologació.

Senyors del Govern, cada cop que algun organisme internacional emet una nota que vostès consideren positiva pels interessos d'Andorra, corren per tal que sigui difosa pels seus altaveus propagandístics. Però no s'enganyin: no són els comunicats ni els indicadors els que ens donaran credibilitat com a país.

Es tracta de bastir una carcassa, i uns ciments sòlids en els temes clau, i a partir d'aquí començar a construir el nostre futur. Només així ens podrem plantar a Brussel·les, Madrid, Lisboa o qualsevol altra capital i negociar amb garanties.

Amb tot l'exposat en aquesta matèria li torno a dir: sí a Europa.

En el pla de les competències i les transferències als comuns, el passat dia 24 de setembre, es va aprovar en aquesta Cambra, l'admissió a tràmit de la Proposició de llei qualificada de modificació de la Llei qualificada de transferències als comuns, del 27 de juny, presentada pels cònsols de totes les parròquies.

Llavors, el nostre grup va plantejar a aquesta Cambra, la necessitat de la creació d'un espai nacional, i de debat entre el Consell General, el Govern i els comuns amb l'única finalitat de trobar l'encaix òptim de tots els òrgans de l'Estat, a l'actual i futura conjuntura econòmica, tot garantint la millor prestació de serveis a la ciutadania.

Vam sentir novament, durant la sessió, en boca del mateix cap de Govern que la negociació seria bilateral entre Govern i comuns.

Ens preguntem si el Govern té la voluntat d'anul·lar el paper del Consell General?

Ens preguntem, si el Govern de DA ha entès que aquesta Cambra, representa l'expressió màxima de la sobirania popular, i no se la pot obviar.

Aquest Govern continua amb aquest mal vici de l'anterior legislatura quan vostè governava d'una forma molt còmoda amb 22 representants. Avui nosaltres no permetrem que buidi el Consell General de les seves atribucions.

Veient-ho des d'una altra òptica, també cal admetre la possibilitat que el Grup Parlamentari de DA, vulgui continuar, amb l'estat de letargia que va adoptar des de l'abril del 2011, quan representaven prop del 80% d'aquesta Cambra. Està a les mans nosaltres, els consellers generals, lluitar en favor de la institució per la qual hem estat elegits.

En aquest sentit, aquest grup parlamentari presentarà una proposta de resolució, per tal que en l'espai nacional de debat, que es formarà per abordar aquesta qüestió també hi sigui representat el Consell General. I qui millor que els propis consellers generals presents, avui aquí per decidir si hi volen, o no ser-hi presents.

En l'àmbit de la sanitat, ara ens ve el Govern a proposar una puja de dos punts en les cotitzacions de la CASS, per fer front al dèficit sanitari. Una mesura estructural que tindrà importants repercussions en la nostra economia.

Ja coincidim amb vostès que cal garantir el nostre estat del benestar, però per saber la viabilitat i aplicar les polítiques necessàries, que l'han de fer sostenible, hem de saber quin cost poden suportar els teixits productius, i els treballadors que han vist com en els darrers anys han hagut, de fer front a un desplegament impositiu sense precedents. Si finalment decideixen pujar unilateralment les cotitzacions, quin impacte tindrà aquesta puja sobre la pressió fiscal al nostre país?

I ens fem aquesta pregunta sense saber si també tenen previst pujar altres impostos.

La ministra de Salut, Afers Socials i Ocupació va dir en una recent entrevista, en un mitjà de comunicació, parlant sobre la sanitat que "els invents a casa i amb gasosa". I va afegir que les decisions que afecten a molta gent, i que tenen un impacte important, i han de ser sustentades en el temps, les hem de prendre, amb un màxim de garanties, de dades, i objectivar al màxim la informació". Més clar, l'aigua.

Però saben què fa falta abans d'abordar aquesta reforma? Lideratge, senyors. Lideratge. Que d'una vegada per totes, sigui el ministeri de Salut, qui agafi les regnes de tot el que afecta al sistema sanitari. Que doni instruccions concretes, i fermes al SAAS, i que la CASS deixi de ser la pagana de tot.

Senyor Martí, vostè està posant diners, dins d'una butxaca que té un forat de 70 milions, i per més diners que hi posi, no tallarà l'hemorràgia si no està disposat a cosir el forat.

Felicitem a la ministra de Salut, Afers Socials i Ocupació, per la seva iniciativa de demanar a aquesta Cambra, una compareixença monogràfica de

debat per explicar i consensuar, el Pla Nacional de Salut en base a l'article 135 del Reglament del Consell. És una bona via per encarar un consens en tot el que afecta a l'àmbit sanitari.

Andorra apareix des de fa molts anys en els primers llocs del rànquing de països amb més esperança de vida. Raó de més per saber l'estat real de tot el que afecta el nostre estat del benestar, i prendre les decisions polítiques escaients en base a criteris que permetin garantir l'objectiu d'assegurar-ne la viabilitat.

Pel que fa a la reforma del Codi de relacions laborals, som sabedors que és una demanda molt reclamada, per part dels diferents agents socials del nostre teixit productiu. Celebrem que el Govern finalment enceti aquesta tasca.

En un altre ordre de coses, ara em ve a la memòria que en el seu discurs d'investidura, vostè va dir que, si era mereixedor de la confiança d'aquesta Cambra, com així va ser, el Govern que nomenaria potser no seria el gabinet definitiu. Ens pot situar també a on som en aquest terreny? Continuarà l'executiu actual? Hi haurà relleus?

Senyor cap de Govern, després d'haver escoltat tot el que vostè ha dit en aquesta Cambra, des del discurs d'investidura, fins a aquest mal anomenat debat d'orientació política, i amb els reptes tan importants i irreversibles que tenim a sobre de la taula, al Grup Parlamentari Liberal ens ha quedat clar el seu canvi d'actitud.

Per acabar, arribat aquest punt, em vull dirigir als grups parlamentaris, en especial al que dona suport al Govern.

En nosaltres trobaran un interlocutor vàlid, valent i decidit, per afrontar tots els reptes que facin d'Andorra un lloc molt millor.

Nosaltres els hem ofert, i els seguirem oferint sentit d'Estat, que en el nostre llenguatge vol dir sentit d'Estat.

En el del Govern, sentit d'Estat vol dir anem tots junts, però amb les meves regles. I aquí senyores i senyors no ens hi trobaran.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És ara el torn del Grup Parlamentari Demòcrata.

Sr. Ladislau Baró, teniu la paraula.

El Sr. Ladislau Baró:

Bé gràcies Sr. síndic.

El 31 de març del 2015, el cap de Govern, llavors candidat, va manifestar en el decurs del debat d'investidura la seva voluntat de celebrar un inusual debat d'orientació política durant la tardor del 2015. Inusual pel que fa a les dates, és clar, no pas per cap altra cosa. De fet el Reglament del Consell preveu la possibilitat que se celebri un debat d'orientació política cada any, i aquesta és una opció perfectament legítima, el fet que moltes vegades no s'hagi fet servir, no li treu cap mena de legitimitat, al contrari. I a més pensem que les coordinades polítiques amb les que es va iniciar la legislatura, vinculades amb la crisi BPA exigien i plantejaven la necessitat de fer aquest debat.

Aquest debat és la feina que avui ens ocupa. L'objectiu d'aquest debat no ha de ser altre que el de continuar fixant i definint els objectius de la present legislatura i això s'ha de fer, ja es va dir en el debat d'investidura, en el context especialment complex en el que s'està desenvolupant aquest primer any del nostre mandat.

És indubtable que l'afer BPA ha marcat l'inici de la legislatura. Compartim amb el cap de Govern la necessitat que es posi punt final a aquesta crisi, com més aviat millor i de la millor manera possible. Estem convençuts que es va pel bon camí, malgrat les veus dissonants que han sonat des dels parlamentaris de les diferents oposicions en aquesta línia. L'estabilitat de la plaça financera, tot i les turbulències inicials, va quedar ben aviat garantida. I aquest era sens dubte l'objectiu inicial i primordial, i no únic, a l'hora de resoldre la crisi.

Voldria recordar avui que la constitució del nou Consell General, passades les eleccions de l'1 de març, i la composició del Govern es van fer en els terminis mínims, precisament per poder aprovar la Llei de mesures urgents per implantar mecanismes de reestructuració i resolució d'entitats bancàries. Van ser dies que vam haver d'actuar tots plegats, cadascú des de la seva responsabilitat, amb extrema diligència. Si avui podem entreveure una solució més o menys satisfactòria a la crisi de BPA, amb tots els matisos que es vulguin, és gràcies a una resposta àgil de part de les institucions.

Entre tots, en diferents intensitats a l'hora de votar la llei alguna discrepància legítima d'altra banda i discutible des del punt de vista polític, però legítima des de l'activitat parlamentària, es va poder frenar el risc de contagi, que hauria posat en perill el conjunt del sistema financer i, de retruc, l'estabilitat del país.

En qualsevol cas, l'adopció ràpida d'un nou marc normatiu per a fer front a una crisi d'aquesta naturalesa ha permès encarar des d'un marc jurídic clar i modern el procés de resolució de l'assumpte.

Així, es treballa per evitar la quita en el retorn dels dipòsits i per aconseguir que el nou banc que resulti de tot aquest procés pugui operar amb normalitat i ser integrat, una vegada la feina de l'AREB conclosa, en l'àmbit privat.

El Grup Parlamentari Demòcrata va estar d'acord en constituir la Comissió especial de vigilància i prevenció de risc per al sistema financer, proposada pel Grup Parlamentari Liberal. Una comissió on hi participen totes les forces polítiques presents al Consell General, si bé cal dir que una d'elles ho fa amb intermitències; però bé, cal reconèixer que ha participat en el gruix del treball que s'ha fet fins ara. Ja veurem què passarà en el futur.

No es tracta, a l'hora d'emmarcar l'activitat d'aquesta comissió, i sempre segons el nostre criteri, de fer un judici paral·lel des del Consell General a tota la qüestió BPA, sinó de treballar per introduir les millores que calguin en la protecció del nostre sistema financer. S'hi referia ahir el cap de Govern. Això implica, necessàriament, analitzar on han fallat els mecanismes de control de què disposem actualment.

Però l'objectiu per a nosaltres, -insisteixo-, no és jutjar el passat, sinó extreure'n lliçons per al futur; actualitzar si és necessari els instruments de vigilància i prevenció per a minimitzar, en la mesura del possible, les possibilitats que una situació com aquesta es pugui repetir.

Han estat reiterades per part dels grups que conformen l'oposició parlamentària les acusacions de falta de transparència en aquest àmbit.

Permeti'm fer una petita valoració de la feina que des de la Comissió especial s'ha fet fins ara, hi han hagut repetides compareixences d'algunes entitats vinculades al sector públic, d'altres vinculades al sector privat.

La informació oral que s'ha portat i que ha quedat transcrita en actes ha estat nombrosa, plena de detalls, plena de matisos, plena d'opinions i al meu entendre permet una acurada feina a l'hora de valorar les claus que poden permetre explicar l'afer BPA.

És cert que tota aquesta informació oral ha anat acompanyada de referències a documentació i és aquí on també cal fer un acte d'honestedat i cal reconèixer que aquesta documentació està costant en arribar. Hi ha algun atenuant, hi va haver el mes d'agost pel mig, la feina es va demanar a finals de juliol, hi ha algun atenuant, però és cert que aquesta informació escrita costa en arribar.

També cal dir que els mecanismes dels que disposa el Consell General per exigir aquesta informació s'han

de segurament revisar, s'han de segurament enfortir. Però, en tot cas, amb la feina feta i amb la informació sobretot a partir de les compareixences orals arribades, es pot treballar i es pot ja establir un primer nivell de diagnosi, això no vol dir que no hagi d'arribar més informació i que no s'hagi de continuar reclamant per les vies oportunes, sempre i quan aquesta informació, i això sí que m'agradaria dir-ho-, no estigui protegida per la normativa interna o pels tractats internacionals amb relació a eventuais possibles clàusules de confidencialitat.

Per tant, és una feina complexa la que estem encarant des de la comissió que requereix una mica de paciència, que requereix anar avançant i en tot cas, nosaltres entenem que a la comissió encara li queda el gruix més enorme de feina per fer.

Bé, en tot cas Andorra ha fet aquests darrers anys esforços importants per una major transparència, perquè avui al món és impossible amagar-se perquè de fet no volem amagar-nos.

En aquesta Cambra hem aprovat lleis que anaven clarament en aquesta direcció. En aquesta legislatura em refereixo les que permetien l'adequació de la nostra legislació a les exigències del Moneyval i també en l'anterior legislatura.

I ja us avanço que el Govern ens tindrà al seu costat sempre que ens presenti iniciatives que permetin avançar en la línia d'una major transparència i cooperació.

De qualsevol manera, i al marge d'aquestes qüestions algunes d'elles estrictament referides a l'afer BPA i d'altres vinculades a la cooperació, a la transferència, queda clar que hi ha vida més enllà de l'afer BPA... Molta vida! Es pot continuar dibuixant, encara que amb prevencions ja els hi concedeixo, un balanç econòmic positiu amb un descens important de l'índex d'atur.

El cap de Govern ahir va subratllar en el seu discurs que malgrat l'afer BPA els indicadors apunten cap a una millora de l'economia. Ja sé que el Sr. Pere López doncs, pot retreure altres indicadors i podríem entrar en un ball de xifres macroeconòmiques però en tot cas hi ha indicadors objectius que apunten cap a aquesta millora. L'atur s'ha reduït mentre que en paral·lel hi ha hagut un creixement constant d'un nombre d'assalariats des del gener de l'any passat. Això és important a destacar perquè tradicionalment es relacionaven les xifres baixes d'atur amb el fet que els aturats marxessin d'Andorra i tornessin al seu país d'origen.

D'altra banda, les importacions van créixer un 1,5% el primer semestre del 2015. El balanç d'obertures de comerços és positiu i, fins i tot, millor que el de l'any passat.

Jo de veritat, eh?... Escoltant els discursos que han fet els parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula, em sembla que ahir vaig estar escoltant un altre discurs, em sembla que vaig estar escoltant un altre del que van escoltar vostès... I em sembla que també, durant la passada legislatura, jo vaig viure una experiència parlamentària completament diferent a la percepció de la que en tenen vostès.

Ahir el discurs del Sr. cap de Govern estava trufat de propostes concretes.

Que el discurs no acreditava manca de rumb? Home... Per favor! Manca de rumb? Però, a veure, des que es va encetar l'anterior legislatura fins avui s'ha establert una enorme quantitat de polítiques públiques determinades en diferents àmbits, s'ha establert una enorme producció legislativa... La letàrgia que el Sr. Pintat atribueix al Grup Parlamentari Liberal en l'anterior legislatura, la veritat, no sé on la veu: no li recordaré ara el nombre d'iniciatives legislatives que vam provenir del grup parlamentari; no li recordaré ara, en relació als projectes de llei de Govern, l'enorme quantitat d'esmenes que vam fer; no li recordaré ara les feines de transacció que hi va haver des del grup parlamentari en relació a proposicions de llei presentades per l'oposició.

Si aquest és el concepte que des del Grup Parlamentari Liberal es té de letàrgia, jo entenc que estem amb percepcions molt diferents de la realitat.

El mateix passa amb el discurs d'ahir. Es poden dir moltes coses del discurs d'ahir: potser que era llarg... val, estem d'acord! Potser era llarg i això és un fet objectiu, però bé, que sigui llarg no vol dir que sigui dolent perquè si hagués estat llarg però hagués contingut molta palla, llavors sí que hagués estat un discurs dolent; però un discurs llarg ple de contingut ple de contingut i que, a més a més, estava unit per un fil conductor molt clar establint criteris de prioritats regit per uns principis de cooperació internacional, de transparència, d'obertura, d'homologació, de necessitat de prioritzar les inversions, de definir dos modalitats d'inversions les que fan referència a les infraestructures tradicionals i les que fan referència a un enfocament més dirigit cap a la innovació... Home, no em diguin si us plau... No em diguin si us plau que això és un discurs marcat de rumb, i no em diguin si us plau que l'acció política de Demòcrates per Andorra els darrers cinc anys ha estat marcada de rumb.

El Govern, des de principis de l'anterior legislatura, ha fet una aposta clara i decidida per l'obertura i la diversificació de l'economia, sense descuidar els sectors tradicionals, i en comencem a veure, com diem, els resultats positius, encara que això només

és el principi. Som conscients que aquesta no és una feina que aportï resultats estrictament immediata i cal posar la mirada en l'horitzó del mitjà i llarg terminis.

Tenim ja els dos primers CDIs ratificats en seu parlamentària, els més rellevants, els conclusos amb la República francesa i amb el Regne d'Espanya; dos tractats que s'han pogut concloure gràcies a haver completat un marc fiscal homologable i, a la vegada, eficient i competitiu.

El tema del marc fiscal. Bé, aquesta és una altra qüestió que dóna molt que parlar alhora de fer retrets per part de les bancades... bé, la bancada provinent del govern socialdemòcrata del Sr. Bartumeu.

A veure, la reforma fiscal a Andorra es va iniciar i, jo entenc, en el govern del Sr. Albert Pintat, i tot el procés de reformes també de forma molt clara, i aquest procés ha tingut una continuïtat en el temps que, vulguin o no, els agradi o no els agradi ha estat culminada en l'anterior legislatura amb l'aprovació de l'IRPF, no pas amb els vots unànims d'aquesta Cambra i que ha estat acabada de refermar amb la conclusió de CDIs amb el Regne d'Espanya i amb la República francesa.

Ha estat un procés, Sr. López, ha estat un procés no exempt de moments de més alentiment, però en tot cas... Estic una mica "tip" -si m'ho permet el Sr. síndic de fer servir aquesta expressió-, estic una mica "tip" de les reiterades acusacions que durant la legislatura la qual el Sr. Jaume Bartumeu era cap de Govern doncs, es van alentir les reformes des de l'oposició... Miri, no és veritat!... No és veritat!... No és veritat! El que va passar en aquella legislatura, i sí que és cert doncs pel que fa al punt de vista de les votacions pressupostàries, i no em vull allargar amb el que va passar en aquella legislatura només una pinzellada per les reiterades al·lusions, els pressupostos no es van aprovar, és cert, perquè el pressupost és un instrument de confiança política a part de ser una eina estrictament de política econòmica.

Aquell govern no tenia majoria i governava, pretenia governar, com si la tingués. Tot i així... tot i així... tot i així... cap de les reformes proposades... cap de les reformes proposades tant en matèria fiscal com en matèria de transparència fiscal va quedar obstaculitzada durant aquella legislatura.

Per tant, el fil reformista iniciat des del govern Pintat continuat per la legislatura Bartumeu i prosseguit en les legislatures Martí, no es va trencar en cap moment.

Bé, en tot cas ens referíem als CDIs ja conclusos, i bé cal reconèixer que aquests són sens dubte

instruments claus per a la diversificació i el creixement econòmics i per a atreure inversió estrangera.

Però cal anar més enllà de la política d'implementació creixent d'una xarxa de CDIs; que continua aquesta política creixent, estem preparant noves signatures, n'hi ha d'altres de firmats però no ratificats. Però cal anar més enllà. Així, tenim davant nostre, l'oportunitat d'accedir al mercat interior europeu, a través de l'acord d'associació que s'està negociant i al qual ens hi hem referit diverses vegades com un dels grans reptes d'aquesta legislatura. Uns reptes dels quals en volem deixar ara breu constància.

Comencem doncs per la qüestió de les negociacions amb la Unió Europea encaminades a tancar un acord d'associació. Des del Grup Parlamentari Demòcrata estem convençuts que el futur acord d'associació serà beneficiós per als andorrans que vulguin estudiar, treballar o fer negocis a la Unió Europea, més enllà de França i Espanya. El ministre Gilbert Saboya, que compareix regularment i força habitualment, cal dir-ho, davant la Comissió Legislativa d'Afers Exteriors per tractar aquest tema, ha informat i explicat que les negociacions persegueixen l'objectiu d'accedir al mercat interior europeu, sense que això hagi de comportar cap mena de revisió de la política agrícola, ni de la política fiscal. En aquest sentit voldria llençar un missatge de tranquil·litat, perquè -contràriament al que s'ha dit amb reiteració des d'algunes tribunes-, la conclusió de l'acord d'associació no ha d'implicar un augment de la fiscalitat ni l'assumpció de bona part de les càrregues que suporten els estats membres. En canvi, aquest acord ha de reforçar la nostra connexió amb Europa i el món, ha de permetre que la nostra economia sigui més competitiva.

I d'altra banda, això també cal dir-ho, entenem que ha d'atendre les restriccions derivades de la nostra particular i petita mida i, fins i tot, una mica col·lateralment, ha d'obrir la via per encarar el debat sobre l'accés a la nacionalitat andorrana des de noves premisses. Sr. Pere López, ja li aviso que quan plantegi la seva proposició de llei relativa a la rebaixa d'anys per accés a la nacionalitat, nosaltres ho vincularem amb el debat al voltant de les possibilitats que es poden obrir vinculades a l'acord monetari.

Li adverteixo que aquest serà el nostre plantejament i en tot cas serà un plaer parlar-ne amb vostè i celebrarem aquesta iniciativa legislativa perquè ens permetrà parlar d'un tema molt important.

És cert -surto del tema de la nacionalitat- que una vegada conclòs, aquest acord comportarà noves

exigències per als sectors públic i privat, però també és cert que totes aquestes exigències revertiran en l'obertura de noves possibilitats. Els demòcrates som plenament conscients de l'enorme transcendència jurídica, política, econòmica i social d'aquest futur acord. Per això, i més enllà dels requisits que estableix el nostre ordenament jurídic per a la seva adopció, som partidaris d'obrir al màxim el procés participatiu dels ciutadans en el mateix, amb la convocatòria d'un referèndum en els termes establerts en l'article 76 de la nostra Constitució.

Tornem breument a les prevencions. Sí que caldrà veure com encaixem en el nostre ordenament jurídic i en la nostra vida política i econòmica tots els preceptes que es deriven de les quatre llibertats que regeixen el funcionament de la Unió Europea; semblen d'entrada menys problemàtiques la lliure circulació de serveis i la lliure circulació de capitals tot i que això no vol dir que no calgui estar completament vigilants en la negociació de com encarar l'assumpció d'aquests dos principis que articulen el funcionament del mercat interior. Pel que fa a la lliure circulació de mercaderies, som plenament conscients que el manteniment d'allò establert en l'Acord Duaner és i ha de ser una de les exigències més fermes de la part andorrana en el decurs de la negociació; finalment, en relació a la lliure circulació de persones, nosaltres pensem que hem de poder trobar les fórmules que permetin mantenir una política immigratòria adequada a les nostres dimensions territorial i demogràfica.

Dit això, volem reiterar que pel Grup Parlamentari Demòcrata, Europa és una oportunitat. Europa ve a ser com un segell, com un label, com una etiqueta, que permet presentar-nos al món d'una forma més eficaç i idònia. Per tant, no podem sinó donar suport, reiterar el nostre suport al Govern en tot aquest procés.

En relació al pacte d'Estat que es pot articular al voltant d'aquesta matèria. Bé, caldrà definir exactament el contingut que es vol donar a aquest pacte d'Estat. El Sr. Pintat ha parlat d'articular la signatura d'un possible document. El Sr. Naudi ha manifestat la seva bona disposició, doncs, a participar-hi de forma clara. El Sr. López demana expressament aquest pacte d'Estat. Caldrà posar-nos d'acord amb el seu contingut.

De totes formes sí que m'agradaria remarcar que la feina que s'està fent dins de la comissió legislativa -el Sr. López fa que no amb el cap, però permeti'm-ho remarcar- és d'una gran rellevància. Si no recordo malament, a inicis de legislatura, el Sr. Gilbert Saboya va proposar dues opcions de treball a les forces polítiques del Consell General. Una d'elles era amb reunions amb els grups parlamentaris per anar

encarant de forma conjunta o separada per anar encarant la negociació, i l'altra era anar al si de la comissió legislativa.

Es va optar a demanda expressa dels grups parlamentaris per aquesta segona opció. No vol dir que això sigui per si mateix la conclusió d'un pacte d'Estat, però sí que vol dir que es fa un esforç ingent d'informació per part del Govern. Perquè abans de les reunions que se celebren a Brussel·les i després es comunica allò que s'ha fet. I jo no he sentit mai en cap moment que en el si de la comissió legislativa s'impedeixi fer aportacions, s'impedeixi fer discussió i s'impedeixi intentar modular en allò que sigui possible per on ha d'anar la negociació.

Per tant, bé, el camí cap al pacte d'Estat està bastant ben aplanat. Ens falta potser veure de la manera que el formalitzem i definir potser una metodologia que ja n'hi ha una, però acabar-la d'afinar o acabar-la d'allargar. Per part nostra totalment disposats a parlar d'aquesta qüestió.

Celebro la reiterada bona disposició dels grups situats a l'esquerra de l'hemicicle, a l'esquerra ideològica de l'hemicicle, i d'altra banda també celebro les paraules del Sr. Pintat que ha fet una declaració força inequívoca d'europèisme en aquesta sessió parlamentària. Per tant, a partir d'aquí jo crec que, i de la feina que ja s'està fent a la comissió legislativa, jo crec que tenim bon material per poder tirar endavant el consens al voltant de la política exterior relativa a la Unió Europea.

Però en tot cas, nosaltres reiterem el nostre suport al Govern en aquest procés i bé, pensem que per a Andorra és molt bo, si pot ser amb la unanimitat d'aquesta Cambra, l'apropament cap a Europa a través de l'acord d'associació, sigui una realitat.

Des d'una perspectiva interna, i pensant també en la competitivitat del nostre teixit productiu, el cap de Govern va plantejar l'oportunitat d'abordar la flexibilització del mercat laboral, així com la flexibilització també del sistema de quotes amb la voluntat de poder atendre les demandes específiques de mà d'obra qualificada per part d'alguns sectors.

És clar, la paraula flexibilització ja veig el que ha provocat. Ja veig el que ha provocat! Ha provocat ràpidament, doncs, que des del Grup Mixt, les dos forces del Grup Mixt, es pogués titllar ràpidament que aquesta és una proposta neoconservadora, neoliberal... -no sé, neoconservadora em penso que han dit-, i que els preocupava la precarització. Home! Fer anar directament la paraula flexibilització a precarització, és clarament una lectura intencionada i esbiaixada de cap on volen portar el debat polític.

Escolti, prenguin una mica de paciència, el cap de Govern ja va recordar ahir, doncs, que aquesta és una iniciativa que està treballant el Grup Parlamentari Demòcrata, és una iniciativa que sotmetrem ben aviat a tots els grups d'aquesta Cambra i sobretot... bé, sobretot no, també de forma igualment important als agents econòmics i socials, i que podrem discutir tranquil·lament.

Hi vam estar treballant la passada legislatura paret endins del grup parlamentari, i la nostra voluntat és continuar-hi treballant, i com dic o com deia, no ho farem només dintre d'aquestes parets sinó que ho farem amb diàleg amb els agents econòmics i socials.

La modificació ha de permetre actualitzar el Codi de relacions laborals, atenent les demandes de les empreses, però també, però també, Sr. López, a les dels treballadors. Sabem que l'equilibri no és fàcil, però apel·lant al sentit comú, segur que es poden trobar elements de consens, que suposin millores des d'una perspectiva econòmica i també des d'una perspectiva social. Cal recordar també que aquesta legislació ha d'anar acompanyada de textos legislatius que regulin l'acció patronal i sindical, així com l'exercici del dret de vaga.

Però l'actualització normativa no s'ha de limitar al sector privat. Aviat farà un any que vam aprovar la modificació del complement de jubilació dels funcionaris, per tal de garantir que aquest complement es pugui mantenir en el futur. Vull ara recordar que la disposició final cinquena d'aquesta llei contenia un encàrrec al Govern, per tal que aquest estudiés, si calia, mantenir les mesures de contenció de la despesa en matèria de personal, però també per promoure la reforma integral de la funció pública en un termini màxim de dos anys.

La revocació de les mesures de contenció de la despesa estava subjecta a una millora de l'economia, i ens hem de congratular que efectivament hi hagi signes de redreçament, malgrat el que s'ha dit aquí per part d'alguns grups de l'oposició. Aquests anys, i això també ho hem de reconèixer, tots hem hagut de fer esforços, també els funcionaris.

Sobre la reforma integral de la funció pública, per millorar la seva eficiència i en definitiva el servei que s'ofereix als ciutadans, instem el Govern a abordar aquesta qüestió, de fet ja se'n va parlar ahir i s'hi va comprometre, en el termini més breu possible. Ja ha passat un any, i només queda un altre any -el termini era de dos- per complir amb el mandat d'aquella disposició.

Una altra de les grans qüestions, en va parlar ahir de manera molt clara el Sr. cap de Govern, que ens afecta a nosaltres, a la societat d'avui, però que

sobretot té implicacions per a les generacions futures, és la sostenibilitat de la CASS.

La legislatura passada, el Govern, amb el suport del Grup Parlamentari Demòcrata, va optar per no apujar les cotitzacions perquè estàvem acabant de completar el marc fiscal, -sí, Sr. López, al final el vam completar nosaltres, miri-, i pensàvem que no era el moment de gravar més els ciutadans ni les empreses.

Amb tot, ja vam dir aleshores que, si la conjuntura econòmica millorava, arribaria el moment de plantejar l'increment moderat de les cotitzacions a la CASS, amb la finalitat de fer el sistema més sostenible.

El moment ha arribat. Es proposa augmentar un 2% les cotitzacions, a repartir en parts iguals entre empresaris i treballadors. També ens sembla bé augmentar de manera prudent però sostinguda el salari mínim. Les mesures de competitivitat i de sostenibilitat financera han d'anar acompanyades de polítiques de solidaritat.

Aquest és un bon plantejament, n'estem convençuts. Caldrà discutir-lo amb els grups d'aquesta Cambra i també amb els agents econòmics i socials. D'altra banda, també cal esmentar que qualsevol augment de les cotitzacions ha d'anar lligat a la implementació de mesures per una gestió més eficient de la seguretat social i dels seus recursos, i de la sanitat. Es tracta en definitiva de crear i de cercar una implementació més racional de la política sanitària.

I ens consta i ahir es va dir i, a més a més, hem parlat d'aquesta qüestió diferents vegades amb la ministra Rosa Ferrer, que a més portarà el tema al Consell per primera vegada, ens consta que s'està treballant decididament en aquesta direcció.

Considerem que un millor control, que no vol dir una retallada de serveis ni un menyscapte de la qualitat assistencial, implicarà reduir la factura de la branca general, i per tant celebrem el valent plantejament exposat ahir pel cap de Govern i secundat per la ministra, en el sentit d'encarar, si pot ser a partir de la vertebració d'un pacte d'Estat entre totes les forces parlamentàries, la qüestió de la sostenibilitat del nostre model sanitari d'una vegada per totes.

Andorra, tot i que de vegades sembla que ho oblidem, és un sol país, amb una estructura territorial, això sí, relativament i de forma rellevant descentralitzada. Quedi clar per nosaltres, que l'esquema territorial...

El Sr. síndic general:

Hauríeu d'anar acabant, si us plau...

El Sr. Ladislau Baró:

Sí, Sr. síndic, vaig acabant.

...quedi clar per nosaltres, que l'esquema territorial establert per la Constitució no és el problema. El que cal és corregir les disfuncions detectades després de vint anys de funcionament d'aquest model. Això és el que es va començar a fer amb l'acord institucional subscrit la passada legislatura entre el Govern i els set comuns. Tenim a tràmit parlamentari una modificació de la llei de transferències, en la que es proposa aixecar els límits a la destinació de les transferències que reben els comuns des de Govern. Aquesta ha de ser una norma que s'ha de veure acompanyada per d'altres; cal anar desenvolupant gradualment l'acord institucional: per això ens sembla encertat plantejar ben aviat les reformes legislatives necessàries per fer efectives les cessions gratuïtes de sòl comunal per a projectes d'interès nacional i per al desenvolupament d'una política energètica també nacional. El cap de Govern ens instava ahir a aixecar la mirada i a tenir una visió global. Cal fer-ho des del marc constitucional vigent. Un marc, no ho oblidem, que dona moltes possibilitats. Cal evitar ineficiències en el repartiment competencial; cal evitar duplicitats i absències, que també n'hi ha. I cal anar cap un sistema sostenible de transferències. Un sistema basat en l'equitat, la solidaritat i l'equilibri territorials. En el decurs del desenvolupament que hi ha d'haver de l'acord institucional i que cal encarar durant la present legislatura, cal fer esforços per enfortir els mecanismes de cooperació entre Govern i comuns. El nostre país no és pot permetre una ineficient competència, competitivitat, entre administracions.

Cal apostar per la cooperació. Així, esperem que l'acord institucional es pugui anar desplegant de manera progressiva, amb generositat de part de tots plegats. Al final, es tracta que els ciutadans, siguin de la parròquia que siguin, tinguin accés als mateixos serveis, uns serveis que volem que siguin de qualitat i sostenibles en el temps. I, encara més al final, es tracta de què tot plegat s'aguanti. El combat per l'equilibri pressupostari no s'ha pas acabat. El cap de Govern ens advertia ahir de la relativa fragilitat d'una part de la nostra estructura d'ingressos. Els compromisos de despesa funcionament i les necessitats d'inversió de les diferents administracions públiques són rellevants. L'anomenada llei de la regla d'or, per la seva banda, estableix noves exigències a tots els poders públics. És per això que el combat per l'estabilitat pressupostària ha de ser cosa de totes les administracions. Totes han de remar, quan es tracta d'aquesta qüestió, en el mateix sentit.

Permetin-me també esmentar...

El Sr. síndic general:

Hauríeu d'anar acabant Sr. Baró.

El Sr. Ladislau Baró:

Això vol dir Sr. síndic...

El Sr. síndic general:

Això voldria dir un minut.

El Sr. Ladislau Baró:

D'acord Sr. síndic.

Permetin-me també esmentar molt ràpidament les referències plantejades ahir pel Sr. cap de Govern en el sentit de fomentar inversió amb projectes innovadors, ens hi em referit abans. No només es tracta de mantenir la inversió amb les infraestructures tradicionals, sinó que cal potenciar un nou sistema de prioritats a l'hora de tirar endavant les inversions.

Perquè un dels fils conductors del discurs d'ahir era la innovació. Aquests fils conductors que trobaven a faltar. I per tant, doncs, bé, entenem que aquesta nova dimensió o aquesta nova definició en matèria d'inversions, és força lloable.

Bé, per anar acabant Sr. síndic, i ara sí que li prometo que acabo.

Cal dir que aquesta és una legislatura complexa. És una legislatura apassionant. Crisi BPA al marge, encara que, al marge, però vetllant de ben a prop per la seva bona resolució, cal reconèixer que el nostre país té davant seu reptes interessants. Estem en ple procés d'adaptació a un nou entorn que canvia a gran velocitat. Noves i creixents exigències en matèria de cooperació internacional i de transparència, per un costat. Desenvolupament de l'acord d'associació amb la UE, per l'altre. O som capaços de ser competitius amb les noves regles del joc, o no serem. Afortunadament les possibilitats són moltes. Començant pel molt que encara poden aportar els sectors tradicionals de la nostra economia i continuant per l'obertura cap a nous sectors i cap a la innovació. Desenvolupant un programa reformista i de modernització del país. Amb aquesta intenció es va crear Demòcrates per Andorra. Amb aquesta intenció estem encarant la present legislatura. I amb aquesta intenció manifestem avui el nostre ple suport al discurs ofert ahir pel Sr. cap de Govern.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Bé, acabades les intervencions dels grups parlamentaris, demanaria al Sr. cap de Govern si vol suspendre la sessió per poder preparar les respostes o procedir tot seguit al debat...

Tot seguit?

Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Jo penso que així ho farem més dinàmic tot plegat.

Ja des d'ara anuncio que si ahir en el meu discurs per parlar de la primera intervenció del Sr. Víctor Naudi, els M. I. Consellers van pensar que hi havia arrogància, me n'excuso d'entrada.

Qui és cap de Govern en aquests moments, en aquests últims mesos ha hagut de sentir-se una mica de tot. Però com diuen els vells Andorrans: "Qui no vol pols que no vagi a l'era". I per tant, com a cap de Govern, ho tinc d'acceptar. I moltes vegades quan utilitzo paraules com irresponsable, es veu que és un atac gairebé a la democràcia, i en canvi com a cap de Govern, sóc el cap de Govern. Se m'ha qualificat de tot i ho he d'acceptar i ho accepto.

Dit això que digui d'entrada que em sembla que amb un franc parlamentari es poden dir les coses, i en cap cas no he volgut, mai ha estat la meua intenció de molestar o ser arrogant o d'altres terminologies que s'ha empleat, sobretot pel Sr. Víctor Naudi, que és una característica des de gairebé el moment que va esclatar el tema de la BPA.

I parlem una mica del tema de la BPA. Miri jo penso i ho dic sincerament. El tema de la BPA, tots vostès estan amoïnats. N'estic segur. I vull pensar que cap de vostès perquè estan amoïnats em vol treure cap classe de rèdit polític d'una situació que és un mal son per la societat andorrana i per molta gent. I també vull pensar que independentment de voler mirar el passat, no ho fan en cap classe de mal intenció, d'anar a buscar responsabilitat per ser part del problema i no fer part de la solució sinó que ho fan pel que jo deia ahir, que bàsicament és amb un objectiu positiu. Vull pensar que del passat potser en traurem les conclusions de com podem enfortir els nostres sistemes de supervisió, la UIFAND, com podem enfortir també l'INAF. Potser que ho diguem, se'm permetrà que ho digui i que no ho compararé. Nosaltres hi vam posar més mitjans. Però la lliçó de la BPA ens ha de fer veure que estem en un món cada cop més complex i més interrelacionat, més globalitzat, on verdaderament els delictes

tecnològics, els delictes de blanqueig no tenen marge de cap classe de complicitat en el sentit que no posem els mitjans necessaris. Dic això perquè a mi em sembla que ens hauríem d'acostumar, i contestaré evidentment a les preguntes, que el tema de la BPA és un tema que hauríem de mirar de solucionar en positiu. Jo entenc perfectament el tema de la comissió especial de vigilància. Ho entenc i a més se m'ha fet saber, m'ho ha fet saber un president, que tinc de comparèixer conjuntament amb el Sr. Gilbert Saboya, amb el Sr. Jordi Cinca properament. I és la meva obligació i ho faré quan els M. I. Consellers m'ho diguin, quan el president m'ho digui, només faltaria! Perquè potser que parem ja de dir quan el Govern i alguns ministres començarem a dir la veritat. Perquè la veritat que sabem almenys sempre l'hem dit. I jo també podria dir quan es parlarà de fer insinuacions de què, cada vegada més velades però insinuacions no és tant del que se sabia abans de les eleccions. Però es veu que això el cap de Govern ho ha d'aguantar i no hi ha cap problema i en tot cas no és cap falta de respecte. Quan jo vaig dir aquí, i ho dic amb tota tranquil·litat que gairebé ho podia entendre com un atac personal i que qui us parla té una indignitat enorme, segurament que ho hagués sabut si no ho hagués sabut mai.

I l'important és solucionar to això. I vull començar per dir obertament que mai ha estat voluntat de Govern ni mai serà la voluntat del Govern, però aquests dies se n'ha parlat molt. Avui llegia als titulars dels diaris, deia: "Ha passat de puntetes la BPA". No, no he passat de puntetes la BPA, se m'ha explicat i re explicat, se'ns ha preguntat i repreguntat que és la seva obligació. I la nostra obligació és de contestar el que sabem, la veritat del que sabem, Sr. Víctor Naudi. Llavors comencem a aclarir algunes coses. No ho diu el cap de Govern, la nota famosa del juny la vam contestar amb col·laboració, perquè em sembla que és una nota rellevant, la nota americana del juny passat. Fem participar la UIFAND, l'INAF i la vam contestar. Després hi van haver declaracions que alguns de vosaltres i mitjans exteriors han volgut magnificar i després hi ha hagut la declaració oficial dels Estats Units d'Amèrica, que potser és la que compta, amb la qual diu claríssimament el mes de juny: "no hi havia cap avís sobre el tema de la BPA". Però no ho diu el Toni Martí, ho diu Estats Units d'Amèrica.

Dic això perquè sempre ha sigut pel qui us parla sempre ha estat una prioritat de solucionar el que és un gran mal son.

I a les seves preguntes Sr. Víctor Naudi. Quan explicava la veritat, no sé com explicar-li ja, que sempre miro d'explicar-li la veritat. Hi ha coses que potser no sé, però el que sé és la veritat i l'explico. Ja

n'hi ha prou si us plau. Ja sé que vaig tenir un altercat amb vostè, no el vull tenir més. Però parin d'insinuar tots plegats de les notes i això. Avui ho dic amb tot el respecte. Anant baixant per bancades, ha estat així, amb tonalitats diferents. Diu: "és que potser ja ho sabia". Però no ho sabia, jo ja no sé com explicar-ho. Per tant la veritat la donarem. I el Govern que també quedi clar, no fa cap classe d'interferència per amagar informació, amb aquella informació que vostè, legítimament ho puc entendre, demanen a organismes independents. Que la llei els hi marca una independència, una autonomia plena, bàsicament parlo de l'AREB i parlo de l'INAF. La UIFAND també he dit que hi ha un cert mecanisme geriatre d'estructura que està lligat al Ministeri de Finances. No donem cap classe d'instruccions però vostès tenen d'entendre que també vam votar, vostè no però parlamentaris que van fer la seva feina, unes lleis que diuen el que diuen, i hi ha articles molt clars que algunes preguntes que vostè demanen no es poden contestar perquè incomplirien la llei. Hi ha coses que es demanen, que ho puc entendre perfectament per entendre el que ha passat del tipus les comunicacions entre FinCEN i UIFAND, que la UIFAND fa part vostès ho han de saber d'un grup que es diu Grup Edmont. El Grup Edmont és allà on hi ha tots els especialistes d'investigació financera. No es pot donar informació si aquella informació que s'ha rebut no es té l'autorització d'aquella persona que l'ha emès. No és una falta de voluntat, són les lleis.

Vull dir això perquè se'n parla, se'n parla i se'n parla, però tornaré a l'origen.

Jo penso que feu bé de convocar el cap de Govern a la Comissió especial de vigilància Sr. president. I pel que sé he de venir, estaré ben acompanyat pel ministre de Finances i pel ministre d'Exteriors. I allà se'ns pot demanar tot. I allà Sr. Víctor Naudi se'ns pot dir fins i tot aquella pregunta que fa, que li contestarem. Vostè pot dir: "però ens està dient la veritat". Jo li diré: "sí li estic dient".

Segon punt: els estalvis. La gran prioritat de tots vostès i la meva com a màxim mandatari de cap de Govern d'Andorra. Des del primer dia, ho he dit moltes vegades, dos grans prioritats quan esclata el tema de la BPA. I a més, vull ser molt honest, en aquest ordre, que no hi hagi contagi de tot el sistema financer perquè aleshores verdaderament és el final.

Per això també vaig agrair ahir la serenitat a vegades dins d'una mena de precipitació. Ho entenc, de gairebé de tots els 26 o 28, no ho recordaré els que no van votar la Llei de l'AREB. Això era una de les primeres prioritats.

La segona. Que cada una de les persones, potser alguns de vostès també en tenen de diners, o són molts ciutadans que en tenen a BPA i que recuperin els seus estalvis. Aquesta és la gran prioritat perquè va lligada amb la primera. Perquè si no recuperen això els hi va de la solvència i de la credibilitat de tot el sistema financer. I és una gran prioritat.

La tercera. Si he fet taca d'oli. Escolti és que ahir mai vaig dir que no pogués fer taca d'oli. Miri bé, el Sr. Pintat deia: "ho veurem potser a començaments...". Quan s'acabi tot això, que també en parlaré fins allà on sé, a començament del 2015 quins han sigut els efectes. El que dic és que des de que va esclatar fins ara, de moment no tenim una pèrdua de competitivitat.

I ja ho hem comprès que ho passen molt malament, per això es van fer aquells préstecs que es van fer. I ja veurem si hi haurà danys. Amb els indicadors no ens posarem mai d'acord, ja ho estic veient. A mi m'han preparat els assessors aquí tota classe de, suposo que em deuen donar les bones Sr. Pere López. Miri li faré una confiança, una de les dades és una persona que és molt simpatitzant amb vostè i me les ha donat. Després igual li dono aquesta dada miri!

Ja veurem si hi ha taca d'oli però podem estar contents que de moment els indicadors funcionen raonablement bé. Ja sé que no ens posarem d'acord!

Els empleats. Escolti miri, qui els parla va tenir el disgust de tenir diverses reunions amb els empleats de la BPA, i dic disgust perquè aquelles reunions hauria estat la mar de content de no tenir-les perquè no hi hauria hagut el problema de la BPA. En aquest sentit ho dic, que no se m'entengui malament. Hi vaig participar amb el que vaig poder per ajudar que hi hagués una solució, tot i sabent que no era la meua competència perquè era una competència de l'AREB. I vaig dir a l'estiu que estava ben content de què hi hagués aquesta solució, però no ho vaig dir jo. És que van votar el 80% dels empleats de la BPA i que déu n'hi do, em sembla que més d'un 60% van donar per bo l'acord. I no és un cop de porta Sr. Víctor Naudi. Però ahir també vaig ser suficientment honest per dir que no es pot enganyar a la gent. I tampoc se'ls hi pot dir que tots recuperaran la feina, perquè no és veritat.

Miri si és diferent de parlar així. Des de l'oposició es pot dir: és que l'objectiu és que tothom recuperi la feina. I jo sé que no és possible. Però a més, no ho dic aquí en seu parlamentària, els hi vaig dir a ells. I també vam dir que hi ha varis escenaris dins de quan al final es pugui explicar el detall de la resolució. Per això es va votar aquella llei que dependrà quan es faci la venda del banc de les ofertes que hi puguin haver. I més en això, el ministre de Finances va ser

molt clar i li van demanar l'opinió del Govern d'Andorra, que és l'opinió del ministre de Finances del Govern d'Andorra. Ens agrairia que fos un banc estranger: sí. Des d'un punt de vista de la internacionalització de la nostra plaça financera que és molt important en aquests moments. I doncs menys pèrdua de llocs de treball. Que potser hi hauria un banc andorrà? Més pèrdua de llocs de treball. Però jo amb el que em quedo, és davant de totes les crítiques que hi han hagut, jo vaig dir, potser el més rellevant perquè som persones, és que com a mínim es van posar d'acord. I aquí vull agrair personalment des dels assessors que van assessorar els empleats de BPA, com els representants de la BPA que ho tenien difícil, que havien d'estar sota pressió, i han arribat a aquest acord.

Bé jo em sembla que li he contestat a les quatre preguntes. Però anem més lluny. Quan s'acabarà?

És veritat, mirin, segurament vam pecar d'ingenus potser per donar confiança perquè sabem que és un problema latent i ens agradaria que hi hagués una solució molt més ràpida tots plegats.

Jo no donaré una data però el que sí dic és que jo al mateix títol que tots vostès però la societat andorrana en general i els que tenen aquest inconfort de saber que això pot pesar sobre l'economia, com més aviat s'acabi millor.

Però el que no faré mai és fer interferència en un organisme que vam crear en aquest sala tots plegats, que té una autonomia plena i que ha de fer la seva feina, dins de la professionalitat la més absoluta, i sobretot no fer un mal pas. Perquè s'ha fet massa camí per fer un mal pas ara, i ha de fer ben bé la seva feina per separar els comptes bons dels comptes no tan bons, per dir-ho així.

Evidentment és una auditoria molt llarga. Jo li puc donar la meua sensació. A mi m'hauria agradat que ja tinguéssim el llibre de venda per dir-ho així, elaborat, que hi haguessin ofertes i tal. Bé ja s'està portant en paral·lel pel que sé, però no donaré una data. I potser, pot molestar el que digui, l'interès de tots plegats és que això se solucioni abans de final d'any i tinguem una solució tots plegats. I potser se solucionarà el mes de gener o febrer. No ho sé a hores d'ara. El que no faré és pressionar ningú perquè d'una seria incorrecte i no estaria complint la llei. I el que tampoc faria de cap de les maneres encara que ho pogués fer per llei, no ho faria perquè sé que llavors perdriem si ho fem malament sota la pressió tota la feina necessària perquè verdaderament aquest banc es pugui vendre. Per què? Perquè no oblidem una cosa, aquí les contra parts, els corresponents encara tenen els diners i encara han de tenir un signe inequívoc de què la

feina s'ha fet bé perquè sinó no hi haurà contra parts que tornaran els diners. Jo penso que és això i escolti'm bé, no vull comparar res. Miri, ara no comparo el passat. També voldria que miréssim des d'un punt de vista internacional, en moments com aquests que han passat en altres països, si verdaderament les solucions han anat més ràpides, Sr. Pere López. Potser en algun cas sí, però li puc assegurar, ho vaig mirar ahir a la nit, que s'ha tardat un any, un any i mig o dos anys. Esperem que no tardí això, i ho penso i ho dic així de clar, no tardarà això. A mi em sembla que, i vull acabar amb aquest tema perquè dóna la sensació que no vull contestar i sí que vull contestar. I més, estic molt content que se'm convoqui a la Comissió de vigilància perquè penso que sóc el cap de Govern, i el ministre de Finances, també podríem haver convidat a més gent però bé com que es veu que els tres que són els tres de l'apocalipsi de tots els mals, suposo que ja no se sentirà més, Sr. Víctor Naudi. Ben a gust hi participarem Srs. ministres quan se'ns demani a la compareixença que vostès, jo penso que amb tot el criteri volen que es faci.

Pel que fa referència als programes de formació. Miri'n, tinc un ministre, el Sr. Xavier Espot, a mi segurament no sé si em tenen vostès molt ben considerat però pel que sé el Sr. Xavi Espot sí. Ho dic així obertament, ningú li discuteix la feina que fa perquè tothom cada vegada que parlo de justícia després no hi ha rèpliques perquè ho hi entenc massa o hi entenem poc tots plegats o verdaderament la feina s'està fent molt bé. I per tant li he encomanat una persona seriosa i llavors em diu: sí que vostè, me n'excuso Sr. Pere López, en van llençar dos de programes de formació, és veritat, dos. Tinc un fitxa, però em sembla que això va crear, també és veritat que van estar dos anys. Faci la proporció, no s'ho agafi malament. Dos anys, de dos programes se'n van fer sis, dels dos programes seus van aconseguir, -devem tenir les mateixes fitxes perquè aquestes són el seu amic que me les ha donat-, deu contractacions en dos programes, nosaltres sis, 1220. Bé també hi ha el rodatge dels programes. Però bé això és la veritat.

I escolti, he començat així Sr. Víctor Naudi, quan vostè em diu, "és que vostè és un arrogant". Bé, és que m'ha dit de tot! I també diu que en una de les converses, ja no sé si ho ha dit vostè, diu que el CDI amb Portugal no es va dir res, com si aquí, -això també es comenta molt, es comenta que ara anem firmant CDI's com aquell que se'n va al matí a esmorzar. No és així.

Els CDI's funcionen una mica com els TIA's, una vegada hi ha la credibilitat, s'acaba tot el sistema fiscal en la seva globalitat, evidentment que el qui defensava l'IRPF a l'origen no era el Partit Liberal

Andorrà, era el Partit Socialdemòcrata unit. Però qui ho va aplicar vam ser nosaltres. És que clar, vostès, -no s'ho agafi malament tampoc-, vostès fan moltes propostes, diuen que són els que tenen la parternalitat de totes les idees però resulta, això miri, deuen ser bones les idees perquè vostès tenen les idees, no les llencen mai al Parlament, i nosaltres els hi agafem les idees i nosaltres les posem en execució. No se m'enfadi Sra. Rosa Gili, és així almenys amb l'IRPF, el demés no ho sé.

En canvi saludo les dos iniciatives que vostè fa des d'un punt de vista de la llei d'emprenedoria. Les saludo, Sr. Pere López perquè la vull veure però també vull parlar, perquè aquest matí he llegit els diaris i es veu que.....és que gairebé no sé on estic. Uns ens diuen que estic fent un gir cap a la dreta, d'altres em diuen no sé...

Bé potser ara ens explicarem de què vaig parlar, amb el que és la reforma del Codi de relacions laborals, que justament el Sr. Ladislau Baró en parlava fa un moment. Deixeu-nos almenys el temps que ens expliquem! Ara, encara no hem explicat que hi ha tothom que ho qualifica sense saber de què va.

Doncs el que li deia. Parlem un moment d'això perquè a mi em sembla que aquí es parla molt de moltes coses i després es diu que el cap de Govern no concreta mai grans coses.

Doncs, anem a parlar un momentet del que vaig dir fins ahir que també es va dir que el grup parlamentari, i així està escrit, faria els contactes pertinents amb empresaris i treballadors.

Contracte de cessions. Són contractes. A veure, escolti, fixi's bé, vagin apuntant-se la precarietat del mercat laboral. Contractes de cessions, contractes esporàdics per esdeveniments puntuals, hostaleria i restauració, aquelles feines que moltes vegades s'han de buscar empreses de fora perquè no tens la possibilitat de poder agafar gent d'aquí perquè aquesta modalitat no hi és pactada -segons les jornades que pot durar un dia, tres dies... però, si dura quinze dies a més es contempla la part proporcional de vacances i tots els complements. Això no hi era i no veig amb què hi ha aquí una mesura o un contracte de precarietat del mercat laboral.

Contracte d'aprenentatge... Vostès saben, perquè també em sembla important- que malauradament... Jo quan dic sempre obertament, tenim la joventut més ben preparada d'Andorra però, malauradament també hi ha joventut, vam llençar un programa per aquelles persones que passen dificultats dels 16 als 20 anys, un contracte d'aprenentatge per a menors d'edat, majors, discapacitats o treballadors que necessiten reciclar-se. L'empresari -i ja ho explica el

grup parlamentari- dona una formació, es pagarà menys del salari mínim però ja es veurà en quines modalitats, i donarà una formació, una mica en la línia del programa que va llençar l'antiga ministra de Sanitat per donar una mica de sortida a aquella gent que avui en dia no té aquelles oportunitats pel que sigui, perquè a la vida no tothom té les mateixes oportunitats i doncs, no poden cursar estudis universitaris.

Això, és precaritzar el mercat laboral?

Contracte de relleu. Bé, aquí parlem-ne una mica d'això. Aquest és un contracte que en definitiva el que es fa és un contracte parcial d'un treballador que substituiria un altre treballador al qual li queda menys d'un any per jubilar-se, per fer el relleu dins... perquè no passi allò des d'un punt de vista de la competitivitat perquè ara li explicaré una cosa que potser també li tenia d'haver explicat ahir. Però és clar, si li explico tot això, és clar, allò no dura tres hores... dura sis! Tampoc Sr. síndic no faré una intervenció com la d'ahir. Però, tant és aquella persona, que li falta un any i diu: "*Escolti, vull rellevar i mentrestant aquella persona que li falta un any fa menys hores, l'altra persona fa una mica més...*" però, solament es pot fer amb el consentiment d'aquella persona que està a un any de jubilar-se, i això és precaritzar el mercat laboral.

El que passa és que potser el Debat d'orientació política també funciona en dos moviments -i això és una frase que m'agrada moltíssim-, i aquí estem en el segon moviment.

Contracte de la vida laboral després de la jubilació... Miri, jo vinc del món de la construcció i li diré una cosa, avui dia la Llei permet a la gent -i jo ho he vist això- de treballar amb més de seixanta-cinc anys. Jo he vist gent que tenen setanta-dos anys i setanta-tres anys i pujats en un andami en el món de la construcció. És un problema fins i tot des del punt de vista de la seguretat.

Aquí el que es diu és que als seixanta-cinc anys poden continuar treballant però que ha de ser contracte any per any, perquè al darrera també hi ha una qüestió... Perquè fixi's bé, perquè si volem mirar les coses obertament més enllà d'aquesta Sala, la realitat és la que és: jo he vist gent en andamis amb setanta-dos anys. Per tant, aquella persona que a més a més el que farà és donar més possibilitats a joves que puguin treballar en un món, dic passant, que evidentment ha patit molt últimament que és el món de la construcció, aquest és un altre dels programes que es veu que és de precaritat.

Bé, una mica el que deia el Sr. Ladislau Baró perquè aquest és un tema important, se'n va parlar molt i donem temps al temps, això és el que deia François

Mitterrand: "*Donem temps al temps*", perquè vegin que ho deia una persona ideològicament molt propera, però ell donava temps al temps; llavors, donem temps al temps i el grup parlamentari que expliqui tot això amb més detall.

A mi em semblava important que li diguéssim això.

Després, simplement, Sr. Víctor Naudi, una cosa... Perquè és que aquí hi ha cent coses.

I el que també m'ha semblat fabulós, Sr. Pere López... i ara vaig a per vostè, en el bon sentit, eh? És que es veu que vostè és fabulós i té la paternitat de tot, i ara en parlarem: de medi ambient... de tot! I el tinc d'agafar com a ministre perquè és una pregunta que formulava el Sr. Josep Pintat a veure si feia una reestructuració de Govern.

Parlem un moment de violència domèstica.

Miri, aquestes són dades fresques, eh? Detinguts del 2012 al 2015: -25%, apunti-s'ho si us plau; intervencions: 2012: 438, 2015: 302 (-31%), una bona notícia! No mèrit d'aquest Govern perquè fixi's bé, allà on es va potenciar més aquest servei va ser quan ho van fer al Partit Socialdemòcrata, i ho dic obertament i això si és així les coses bones han de continuar, però independentment de què les coses hagin de continuar el que és bo són les dades que és el més important.

Parlem un moment del que vaig dir ahir obertament.

Ara estic amb vostè Sr. Pere López, però és que vostè ha sigut ministre de Finances. Que som molt dependents del tabac? Vostè ho sap i a més ho comparteix. Que representa avui dia el 26% dels ingressos de l'Estat? Ho sabem tots plegats. Que a mi m'agradaria que continués tenint el mateix volum però potser menys en percentatge perquè justament per compensar que estem massa supeditats amb aquest producte i som massa dependents, el percentatge fos menor, tenir més ingressos? Com per tenir més ingressos.

Jo no en tinc cap més de fórmula però a mi que se me'n digui una altra perquè de propostes alternatives tampoc n'he sentit cap, doncs: obertura econòmica, acabar amb els prestanoms, firmar CDIs, poc a poc pilars que vinguin a confortar als pilars tradicionals que han de continuar sent els pilars essencials de la casa Andorra però que vinguin d'altres pilars a fonamentar-ho... Això és el que s'ha de fer... Això és el que s'ha de fer. Però, tenim perills? I dir-ho em sembla que és un acte d'honestedat per això apostem amb això perquè pot haver-hi algun problema algun dia amb el tabac i tenim d'estar preparats.

I dir, per exemple, que el roaming que estem a les portes? Potser no, però tot apunta a una directiva europea 2017, que si volen a la rèplica també els hi

explicaré, de què consisteix el call center i en què consisteix fins allà on pugui fer perquè també hi ha dades confidencials perquè quan un vol adquirir un operador estranger tampoc és qüestió de proclamar-ho en un Consell General, hi ha negociacions en curs però també estic disposat, si m'ho volen demanar, d'explicar-ho. Però, evidentment hem de fer això.

I l'obertura econòmica ja ho hem dit moltes vegades, funciona relativament lenta... pensaven que diria: bé. No, lenta. Lenta però ha participat en un 1,1% del que ha sigut el primer creixement del PIB de fa set anys que va ser al 2014 amb un 2,3%.

Per dir-ho d'una altra manera, tinc una dada i aquesta me la sé de memòria: a nous negocis... nous negocis, s'han creat 450 llocs de treball. Bé... Potser a vostès no els hi sembla suficient però almenys hi ha una alternativa als perills que tenim des d'un punt de vista dels ingressos. Això és el que penso i el que dic.

La llista de paradisos fiscal... Miri, jo si vaig faltar a algú ahir -i penso que no vaig fer-ho-, me n'excuso.

Però, Sr. Pintat, amb votacions com les del Moneyval jo entenc que li feien falta uns informes però, en votacions com les del Moneyval no estariem mirant de solucionar la llista que vostè anomena de Moscovici, de països no cooperants, mal anomenats no cooperants, és que estariem en una colla de llistes, eh? Si continuem votant així... En una colla de llistes.

En aquesta llista en la qual hi ha deu països amb tots ells ens hem vist, i a més em sembla que vaig tenir una reunió amb tots vostès per dir-los-hi públicament quina és l'estratègia que havíem adoptat a l'estiu i la continuació d'aquesta mateixa estratègia en l'Assemblea Nacional de les Nacions Unides amb els quals d'aquests deu països els vam veure a tots deu per fer conèixer la nostra realitat, i vostès em poden dir: "Ho hauríeu pogut fer abans"... Doncs, potser sí! Doncs, no vam fer-ho. Però, per exemple un país que vertaderament ho ha fet i coneix la nostra realitat perquè va fer anunci ahir per ix motius, pel que sigui, jo si li vull agrair també al Rei d'Espanya que de seguida van veure que a la llista hi figurava com un dels països que el tenien catalogat com a no cooperant, van reaccionar de seguida, i el ministre Saboya ha fet tots els països que ha pogut i jo mateix he vist uns quants presidents dels deu que tenen.

I ahir vaig dir, espero que no m'equivoqui però no per mi, per Andorra de què aquesta llista que properament igual es revisi no hi siguem. Ara bé, ja seria una cosa molt estranya de què de la mateixa manera que diuen que hi ha un llinar de 10, que ara ens canvien el llinar i ens el posen al 8. Però aniré

més lluny. És que l'estratègia no és de sortir de dos països perquè avui dia estem a 11 i passar a 9. És que l'estratègia és de fer conèixer la nostra realitat, continuar amb aquesta xarxa de CDIs, vull parlar de Portugal un momentet, de tal manera que puguem estar a 5 o 6. Perquè cada vegada ho deia ahir, no és un caprici de la comunitat internacional, hi ha un ordre nou de coses que fa que tot s'ha de jugar al tomb de la transparència i al tomb d'una competitivitat legítima, però lícita. I tot això que fem justament, ha de reconfortar, penso jo el Partit Liberal o Liberals d'Andorra. És el fet que si no afrontem això, l'obertura de la diversificació de l'economia, aquesta política, ho sento si molesta que digui política d'anticipació al tomb del rooming, si no fem això al tomb de la sanitat, que vaig dir ahir obertament que n'assumeixo una part de responsabilitat perquè avui dia estem al tomb de 60 milions. Parlem-ne un moment. Què vol dir 60 milions? Perquè potser que parlem de coses que entengui la societat. 60 milions són 27 milions de despesa que ja tenim de la branca malaltia més 20 milions perquè cada punt que pugem es recupera en ingressos 10 milions. Aquests 2 punts que van baixar del 10 al 8, 20 més, 27 més 20: 47 més 12 de transferències al SAAS, al tomb dels 60 milions. Hi ha diaris també que hi afegeixen el cost del Ministeri de Sanitat i llavors puja més.

I 60 milions en un pressupost, el cost de l'Estat de 400 milions pesa molt. Però també en vull parlar d'això. Perquè també he sentit avui tota classe de declaracions dient: "el cap de Govern no toca els grans temes d'Estat". Després hi ha grans notícies en les seves intervencions, i la quina m'ha agradat més és la del Sr. Josep Pintat, i puc assegurar. Ahir va ser amb la qual vaig ser més dur, i avui he continuat sent-ho una miqueta, i en canvi la intervenció del Sr. Josep Pintat amb la qual molts plantejaments no hi estem d'acord, jo penso que ha tingut una intervenció que li dona la possibilitat de ser l'alternativa de Govern però ha de canviar alguns plantejaments.

Retallades sanitàries. La primera cosa que he de dir és que malauradament, això sí que és preocupant perquè sinó a Andorra tindriem un gran problema social perquè tenim aquest sistema de quotes, perquè també hem tingut la gran sort de tenir molta afluència d'immigrants al començament amb Andalusia, després amb Galícia. Han vingut aquí, han participat en la vida econòmica andorrana, però molts ells també han fet el seu coixinet i han marxat. Perquè si tots els del món de la construcció s'haguessin quedat aquí haguéssim tingut un mal de cap d'espant. Cal dir les coses com són, però vam perdre 6000 habitants, i uns quants d'aquests uns

quants treballadors. Cada vegada el dèficit sanitari, miri ja no vull tirar cap endarrere amb allò que deia d'una pinzellada. No s'acaben les reserves, un se n'adona quan el tang de la gasolina va baixant i un es queda en pana, ho veu, hi ha un marcador. L'emplenem nosaltres, això va així. Doncs cada any va pujant tres milions, tres milions i tal. Però ahir que ho vaig dir, i hem tingut un parlar molt franc amb la ministra de Sanitat que hem de passar a l'acció, controlar les baixes, agafar un organisme internacional de referència de la República Francesa per un acord de col·laboració administrativa que avui dia tenim vigent, i dir a gent que en saben i que ens diuen que hi ha un control sobre les baixes, hi ha un control sobre inspecció que s'ha de reforçar, és retallar. Controlar la despesa farmacèutica quan es parla de la factura electrònica, que no se'n faci un mal ús, que és la famosa llei del medicament perquè aquest és l'altre problema que tenim i jo també n'assumeixo una part de responsabilitat perquè la llei del medicament també l'hauríem pogut llençar en l'última legislatura i no ho vaig fer. Però mirem-ho tot perquè també puc compartir algun plantejament.

Miri Sr. Pere López, jo he fet part del Partit Liberal Andorrà. Miri ara li faré una confidència. A més com que s'ha dit tantes i tantes vegades aquí que no vaig votar la Constitució, això també ho sap tothom. Vaig fer un dia un debat, una presentació per un bon amic meu que no li diré perquè potser no li agradaria, contra la Constitució, i un evoluciona. Hi vaig estar molt a gust amb el Partit Liberal, vaig fer la política que em semblava la més honesta en el seu moment, però un evoluciona. Però també si ara pogués recuperar el temps, totes aquestes reformes, que també reconeix vostè, que han fet tard, potser estaríem en una altra situació. Però tots els que estem aquí hauríem de reconèixer, que és el que vaig dir, ja que he començat per la BPA, que si no haguéssim fet totes aquestes reformes no ens n'hauríem sortit amb el tema de la BPA. Em diu que sí perquè té raó, perquè penso que ho podem compartir això.

Continuo perquè de vegades, vostè sempre m'ho diu, vaig d'un costat a l'altre.

Establir una cartera de serveis que defineixi quins tractaments es cobreixen. Això és retallar? És que clar, i després em diuen que el cap de Govern no concreta res.

Establir uns protocols amb un criteri científic. Què vol dir un criteri científic? És que no s'ho inventen, és que per fer segons quina operativa mèdica hi ha uns passos a seguir, hi ha uns medicaments a donar. Això és retallar?

Fer que hi hagi formació al tomb dels metges, que tenim uns grans metges a Andorra. Miri aquesta nit he tingut ocasió de saber-ho. I que aquesta gent, aquests facultatius sanitaris es vagin formant. És retallar? És a favor de la qualitat que es miri al tomb de la formació a la seva acreditació, és retallar?

Que es digui obertament com vaig sentir, que ho puc compartir, és més complicat dir-ho aquí en aquesta tribuna com a cap de Govern de què potser sí, però no sóc categòric, com va ser algú de vostès en alguna tertúlia que vaig escoltar. Sempre us escolto molt atentament als Liberals d'Andorra, potser aquesta nostàlgia del passat.

Deia que hi ha contractes abusius de facultatius liberals a l'hospital. Potser sí. Però ahir vaig dir obertament que ho havíem de tornar a mirar. Però no per castigar, que ningú m'entengui malament perquè ho veig a venir, per castigar els facultatius mèdics que no són uns bons professionals.

O la notícia que vaig donar ahir de grans centres al tomb de l'oncologia, al tomb de la cardiologia, al tomb de la fertilitat, d'empreses, no és que alguna cosa hi té a veure aquest nou model per lligar l'altre i lligar-ho amb la sanitat de què la gent comença a creure amb Andorra perquè tenim un sistema fiscal molt competitiu, i per tant aposta per aquí. Però el que no hi pot haver a nivell sanitari són agraris comparatius. La convenció ha de ser per tots igual amb unes regles estables. I ahir, amb això no vaig pas ser arrogant. Vaig dir: "Jo no assumeixo en primera persona la responsabilitat del que està passant". Jo penso que això no és ser arrogant.

Jo li diré, la proposició de llei sobre l'emprenedoria jo me la miraré. Em sembla que hi ha moltes coses que no hem dit, i no voldria deixar de fer-ne cap.

Se m'ha dit: "Escolti vostè va convocar les eleccions". És que clar, a mi se m'ha dit de tot. Es van convocar les eleccions quan les vaig convocar. Quan les convoco per què les convoco, si no les convoco per què no les convoco? Quan les dic amb temps com les comunals, llavors ningú em dona cap mèrit, això també passa. El 18 de març es va fer efectiu el mandat de l'acord d'associació. Estàvem en funcions, no era qüestió de començar un mandat de l'acord d'associació, fer les eleccions a mig camí i parar aquella negociació. Per tant vaig escollir allò per no perdre temps. I vull parlar perquè les intervencions que hi ha hagut han estat molt positives i estic molt satisfet de la UE. Però això és per més tard. Llavors aquí hi ha un concurs...a veure si ens entenem. Aquí es tracta de fer una política equilibrada, aquesta paraula que utilitzo massa sovint potser he de canviar també, tampoc tinc una gran... Sr. Costa, tampoc tinc tanta gràcia, no sóc una

persona acadèmicament exemplar. Això ja m'ho ha dit molta gent.

Però aquestes històries de temporitzar, que miro de temporitzar, o mirem. Perquè de la mateixa manera que pugem un 2% la branca malaltia, que dit passant, el 2008 si vostès se'n recorden es va pujar també un 2% a raó, vull tornar a dir, a raó d'1,5%, 1 per l'empresari i mig pel treballador.

I això es va fer quan es pagava a nivell de les pensions el 8% i es va passar al 10, per passar del 10 al 10, nosaltres vam passar del 10 al 12, perquè vam pujar la branca jubilació, i vam baixar per compensar la branca malaltia del 10 al 8.

Bé, això sabem què suposa. I fem el 1 i el 1, no per penalitzar més el treballador, que també ho he sentit. Perquè un se n'adona que en estats també liderats pels socialdemòcrates, que està bé que hi sigui, perquè hi ha d'haver equilibri en tot. Un se n'adona que la part que paga el treballador és bastant més que el 30% davant del 75. Sr. Pere López li donaré això també.

I nosaltres som des de la franja més baixa del que participa al treballador. I vostè em dirà. Això és una declaració positiva? No, segurament si es vol fer no sé quins discursos fora d'aquesta sala, però això és la veritat. Però també li he dit que en volia parlar amb empresaris i treballadors, però també vaig dir una altra cosa. Això miri... ja no és tant com l'IRPF. Vostès també ho portaven però jo ho vaig concretar.

Vaig dir que el salari mínim havia de pujar. I això ningú en parla. Sí, però en parla el Sr. Pere López amb una proposta que analitzaré i a veure si podem transaccionar-la també. Jo vaig dir això hem de fer que passi, que és una mica la proposta que fa vostè del salari mig interprofessional, la meitat, i això passaria em sembla a 1052 euros, un 6% del que jo vaig dir ahir, i que deia prorratejaré per 1,5 cada any. I vostè, em sembla que és el que he sentit, potser ho he entès malament. I això s'ha de fer ja, i fem-ho ja de sobte. Si són els mateixos números.

Bé, no sé, ja ho podem analitzar. Però això també és un cost per a l'empresari. Però també vaig dir, aquesta frase no se m'ha recollit, tampoc és just que la crisi sempre la paguin els mateixos. Ho vaig dir ahir.

Bé, i em sembla que el discurs que vaig tenir com a cap de Govern va ser un discurs que no vaig obviar res, no obviaré alguns temes ara que són molt importants, i que va ser el més equilibrat possible. Sé que tinc un problema venint de la sanitat, és evident que no n'hi ha prou. Vaig dir que no es poden pujar les cotitzacions de la branca general de forma indefinida. Que s'ha de passar, però em sembla que vaig dir ja els fets a nivell d'una reforma que s'ha de

portar amb consens amb els facultatius. Però hi ha un moment donat que si no hi ha consens, s'han d'agafar les responsabilitats. Ja no és una qüestió de "mando y ordeno". És que en nom d'un consens estrany sempre, no s'agafa mai cap decisió, i el volem el consens, no?

Però al mateix moment també dir que anirem prorratejant 1,5% per pujar un salari mínim fins a 1052 euros, si no erro, que em sembla que és. I a mi això em sembla una política equilibrada.

Anem a d'altres temes... potser em descuido coses i em perdonaran, tindrem la rèplica també, segur que em descuido moltes coses. Després vull parlar una mica del tema del Sr. Pintat, però la veritat és que... Sr. Pintat miri, ho lligaré amb els dos temes del Sr. Pintat que a mi em semblen importants.

Miri, avui llegiré, diu, el Sr. Antoni Martí, el Sr. cap de Govern, té aquesta manera de fer política que diu... va insistir molt sobre la Massana i Sant Julià. No home, també podia haver anat més lluny, també hauria pogut dir, escolti, insisteixo sobre la Massana i Sant Julià i també podia haver dit, que ho dic ara, que la parròquia que ha rebut menys diners és Escaldes-Engordany, però no passa res.

Llavors els meus amics d'Escaldes-Engordany ens dirien, dóna'm alguna cosa Toni.

Però és que resulta que la Massana, com resulta Ordino que també ho està passant malament, si necessiten més sinergies i més ajuda del Govern d'Andorra aquí estem, solament faltaria. I amb el Comú de la Massana i amb la cònsol de Sant Julià hi tinc una relació, amb els cònsols de la Massana hi tinc una relació excel·lent. Amb la cònsol de Sant Julià hi tinc una bona relació.

Bé, perquè per mi és la política equilibrada. I ara vinc a les transferències i competències. No concreta res. Bé, potser concretó poc, però almenys concretó alguna cosa, perquè vostè és que no concreten res de res. Bé, el que sí es va concretar és que Sant Julià no està d'acord i amb això seran coherents en tot cas -ja veig el Sr. Pintat que riu- des del punt de vista de dir, difícilment, perquè els ingressos són els que són. Una altra cosa és que ningú vol posar els impostos, tothom vol una sanitat de qualitat, una educació de qualitat, i tal i tothom vol fer màgia.

Però vaig dir i a demés vaig agrair als cònsols que bloquegessin durant 3 anys, que no són pocs anys, les transferències, a veure si ho encerto, em sembla al tomb de 54,6 milions d'euros i que hi havia poc marge per pujar-les.

Home, això és un avís i també vaig dir de tot se'n pot parlar. Amb aquests termes vaig dir.

Però vaig dir una cosa més important. Vaig dir que... i em sembla que és una proposta... miri a la seva pregunta que estic segur que ho comparteix el Govern d'Andorra i que també n'havia parlat una mica amb el Sr. Toni Riberaigua. Al Sr. Toni Riberaigua, pobre, no el feu sortir més en els debats perquè ja n'hi ha prou. Perquè bé, una cosa és un any, però és que ara ja portem tres anys amb això.

Amb la qual cosa dic, ja no és una qüestió de la meitat de les transferències a parts iguals, després territori-població, si no afegim-n'hi d'altres coses. El que jo anomeno la solidaritat institucional, la que qualsevol Govern, des de casa, el pare amb els fills, per dir-ho així, ha de fer que hi hagi també una cosa equitativa a l'hora de créixer. Però és que hi hagi qüestions tan importants com la solidaritat institucional. I també el que representa d'ingressos atípics, i hi ha parròquies que no ho tenen, i el que participen amb el PIB per poder-ho compensar, perquè ens hi va, si no ho fem bé, del model institucional que tenim, que el vull mantenir, que és al tomb dels comuns.

Bé, això no és concretar res! Però no és concretar res, per exemple, que els cònsols, i en això vull felicitar a tots, tampoc ho critico, vull dir és legítim, pel que fa part a Sant Julià de Lòria que no va estar d'acord, i legítimament, tothom pot pensar el que vulgui en congelar les transferències. Però que cedeixen gratuïtament el sòl que puguin deslliurar les unitats d'actuació. que estiguin disposats no únicament això, canviant el Codi de l'Administració també de deslliurar sòl demanial, que a demés estiguin d'acord, i en tot cas, vull anar a la reunió de cònsols per acabar de pactar els termes, que puguin fer-ho de tal manera a què es faci molta més facilitat, -per dir-ho d'una altra manera- que l'Estat, en teoria, si vol ser equitatiu amb totes les parròquies, el que fa amb aquella parròquia és en benefici de cada parròquia, però també d'Andorra, pugui tenir aquell terreny molt més de pressa que amb els mecanismes que tenim avui dia, dit passant.

A mi em sembla que seria una bona cosa també de fer una reflexió, que va ser un text que tots vostès, coneixen perquè es deslliuren els terrenys amb molta dificultat. S'hauria de buscar algun mecanisme a nivell d'urbanisme perquè les coses anessin millor. Però en tot cas amb els comuns ho hem aconseguit. I em sembla que això és un avanç significatiu. I tenim problemes, no de duplicitat, això de dir que hem de canviar amb les duplicitats... no! Hem de veure qui gestiona què i qui gestiona què també.

Perquè avui dia s'han fet tota classe d'interpretacions de qui fa el manteniment de les carreteres generals que no és normal. I el que no és normal i fa greuges comparatius i a demés no hi ha cap garantia jurídica,

és que segons els governs s'interpreti d'una manera o d'una altra. Aclarim-ho!

Jo penso que això és concretar coses. I allà on és la meua satisfacció, Sr. síndic vaig acabant, és amb la Unió Europea.

Però em permetran que parli un momentet de la Unió Europea, que potser serà massa llarg, no?

Miri, tenia un passatge, Sr. López, però com que jo penso que ha sigut força constructiu, i que després no se'm digui que sóc un arrogant i que estic encarat al passat. Tinc un passatge de com es va negociar l'acord monetari.

No, no... val més que no en parli.

(Se sent riure)

Però bé, jo no en parlaré, miri, però ara fem-ho senzill.

Aquí s'han fet moltes reunions. Anem a parlar clar. I aquí els liberals no hi eren.

L'última legislatura els memoràndums que vam enviar en nom del Govern, de la nació andorrana, van estar consensuats amb les forces parlamentàries i amb el Partit Socialdemòcrata. Dit passant, per circumstàncies de la vida que després es van escenificar molt clarament o a circumstàncies que ja es van escenificar molt clarament, s'ha de veure que no era la seva voluntat, això sempre ho he dit, vostè se'n recorda. Ens tenim de veure parcialment amb tots vostès perquè hi havia mal ambient amb alguns. Bé....però això ja ha passat també.

I per tant es van fer tota classe de reunions. El ministre ha comparegut set o vuit vegades, i ho ha explicat. I no és una qüestió de fer gràfics, a mi em sembla molt maco tot això, però tot el que es té, s'ha donat. I a més a més, s'ha donat, i el ministre amb unes declaracions que va fer fora i que recullo i diu: "Sí que és veritat que com que va ser el 18 de març, va haver-hi un calendari molt ajustat de del punt de vista de la negociació al marc institucional ". Però és que el ministre, vostès ho saben també, ha demanat molt més temps entre reunions amb la comissió per poder parlar de temes molt importants a nivell sectorial. I vostès tenen avui dia tota la informació de què disposa el Govern, i a més a la seva disposició perquè la setmana que ve els nous assessors també vénen a parlar amb vostès i tenen tota la documentació sobre els dos primers temes de les quatre llibertats que se'n començarà a parlar, que és bàsicament circulació de persones i mercaderies. I a més a més, ahir vaig mencionar aquestes línies vermelles que són línies vermelles consensuades a l'última legislatura també amb l'oposició. I avui dic obertament, que si el mecanisme, que vull explicar-ho perquè la gent el que jo entenc que s'ha de fer

però que estic disposat a canviar-ho. Era el màxim respecte amb el Consell General. Les decisions, per això vam demanar temps al ministre d'Exteriors perquè de la mateixa manera que el temps no és etern. Hi ha un moment quan tu negocies i la política exterior d'Andorra la porta el Govern d'Andorra, no pots tenir un temps indefinit. Però se'ns ha acceptat més temps per encarar tots aquests quatre dossiers sectorials. I per tant, el que entenien jo és que el ministre, que obligació en té i amb aquests termes em vaig explicar ahir, vindrà a explicar cada un dels avenços i farem totes les inèrcies que facin falta. Després hi ha la societat civil, jo he tingut l'ocasió de veure'm amb l'EFA, amb la CEA, amb la Cambra de Comerç, s'han de fer unes reunions entre els dos sectors tècnics, i un tècnic de l'EFA, la Cambra de Comerç i la CEA, que a més a més entén fent l'esforç de consensuar els seus tècnics per poder parlar amb nosaltres. Potser el mecanisme no és el bo, no ho sé, ho dic amb tot el respecte. El que és molt important és el que ha aconseguit el ministre perquè verdaderament no es trenqui aquest pacte. És que hi hagi el suficient temps, però el temps vol dir el temps que hi ha, tampoc el podrem allargar, de què verdaderament hi pugui haver més feed-back. Jo estic disposat a parlar-ne. És veritat que aquest guany, ahir parlava sobre sanitat la Sra. Sílvia Bonet, que li torno a llençar. Això no me n'ha parlat, el Sr. Pintat està d'acord amb el tema de sanitat també un pacte d'Estat, no. Ja m'ho dirà. En tot cas estaven en la Unió Europea, si hi ha una altra manera de veure-ho, estic disposat a mirar-ho. Si del que es parla és, ens tenim de veure molt més sovint, no ho sé però estic disposat a fer-ho i tenim temps perquè de la mateixa manera que puc reconèixer que encara el ministre hagi anat set vegades, que amb el que era l'apartat institucional era més complex. També hi havia molt poc marge de maniobra, li puc assegurar. Aquí s'ha aconseguit que entre reunions hi hagi més marge i que puguem articular un discurs. És essencial. Per què és essencial? Perquè seria verdaderament malaurat perquè hi ha un compromís, almenys del que us parla davant de la ciutadania, que passi el que passi això s'haurà de sotmetre a referèndum. Per tant, escolti, a veure si podem treballar en aquest sentit, i ja estic acabant Sr. síndic. Evidentment que compto amb Liberals d'Andorra per transferències i competències. Però no hi compto d'una qüestió que ara li explicaré des d'un punt de vista legislatiu, hi compto per una qüestió que penso que qualsevol canvi estructural que afecti competències, hi ha d'haver el marge més gran de consens possible. I per una altra cosa, és que són dues lleis qualificades i li puc assegurar que estem lluny de tenir la majoria en les dos cambres per fer-les passar. Per tant, des d'un punt de vista, són dos

lleis qualificades i evidentment encara que no ho volgués estaria obligat a fer-ho, però no és que ho faci per obligació, ho faig per convicció perquè necessito en aquest tema l'acord de tots, i perquè pel que sé és molt important que totes les parròquies també hi estiguin d'acord Sr. Pintat.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Abans d'iniciar el segon torn d'intervencions pels grups parlamentaris, suspendriem. En el rellotge de la sala són les 12.26h, començaríem a les 12.40h en punt. Tindria la paraula, si així ho desitja, el Sr. Víctor Naudi.

Se suspèn la sessió.

(Són les 12.26h)

Es reprèn la sessió.

(Són les 12.47h)

Bé, iniciem doncs un segon torn d'intervencions per part dels grups parlamentaris.

Pel Grup Parlamentari Mixt, per SDP, té la paraula el Sr. Víctor Naudi.

El Sr. Víctor Naudi:

Gràcies Sr. síndic.

Bé començaré contestant en relació al pacte d'Estat que deia el president del Grup Demòcrata, Sr. Baró.

Deia abans quan em referia a Europa, jo no he proposat participar en aquest pacte d'Estat. Jo el que deia, i torno a repetir, és que l'acord d'associació amb Europa és una qüestió d'Estat, amb pacte o sense. Que en tot cas el nostre grup donàvem i continuarem donant suport al Govern en aquesta qüestió. Seguirem treballant, serem lleials, això sí també reclamem reciprocitat.

En quant al tema de BPA, aquí vull contestar també al Sr. Baró i al Sr. cap de Govern. Primer de tot Sr. cap de Govern, accepto les excuses, jo crec que estem aquí tots plegats per tenir un debat obert i franc, i amb respecte a la pluralitat i a la llibertat d'expressió.

Jo crec que també ha quedat evidenciat amb la intervenció dels grups parlamentaris Liberal i Socialdemòcrata que no som únicament els consellers d'SDP que aixequem interrogants sobre aquesta qüestió. Doncs ha quedat clar que tant Govern com l'INAF com la UIFAND tampoc ens diuen tota la veritat o que amaguen part de la informació. Hi ha moltes paraules, pocs papers, opacitat i més opacitat. Avui m'ha semblat entendre

Sr. Martí, que avui potser no hi hauria 26 consellers que valorarien aquesta gestió tal i com s'ha portat. Bé la seva obligació és de contestar i donar al Consell tota la documentació, aleshores sabrem tota la veritat. De moment, jo crec que ens falta informació. Jo entenc que vostè té una part de veritat però tampoc la té tota, hi ha altres estaments que tenen la seva veritat i per tant, aquí em vull referir ara al que feia abans referència el Sr. Ladislau Baró, el tema de la comissió especial de vigilància i prevenció del blanqueig. Feia referència de la meua participació, una participació amb intermitències, no sabia què passaria al grup. L'altre dia en la darrera comissió vaig dir que considerant aquella carta justificativa per part del director de la UIFAND amb quina no se'ns trametia la informació, doncs que deixaria d'assistir-hi. Jo entenc que primer és inacceptable una resposta d'aquest tipus al·legant qüestions de confidencialitat. El cap de Govern parlava abans de respecte a la llei. Jo crec que la llei i la Carta Magna ens emparen a tots els aquí presents per disposar d'informació, som persones jurades i per tant, la confidencialitat hi ha molt a dir. Jo crec que la finalitat d'aquesta comissió té dos vessants, saber el què ha succeït i prevenir que fets com aquests no es tornin a reproduir. Està molt bé i crec que és lícit i cal avançar cap aquí però bé, per prendre mesures cal saber el què ha passat. El ministre d'Exteriors sovint es refereix a què un som part del problema i no de la solució, i jo crec que per aportar solucions cal saber quin era el problema. I doncs jo continuo defensant que no es pot treballar sense tenir tota la informació, i a més a més penso que aquest tipus de resposta en aquell document que és un menys teniment de la institució.

Pel que fa al pacte de la sanitat, que el cap de Govern ha reiterat i se'n va parlar, doncs nosaltres des del nostre grup ja l'havíem proposat. Crec que per solucionar el problema de la sanitat cal fixar els termes i les condicions per poder fer aquesta reforma i per tant, aquí nosaltres som partidaris d'avançar en aquest sentit, però també evidentment amb informació i disposant de tota la documentació.

Pel que fa al tema de la violència de gènere, el cap de Govern ens avançava unes xifres. És cert que les xifres apunten que ha baixat la violència i ens n'hem de felicitar i agraïm també l'acció del ministeri en aquest sentit. Però també tenim informacions que el fet de denunciar, -les senyores que tenen problemes-, hauria baixat el fet d'anar a denunciar i per tant aquí caldria incidir, i en aquest sentit des del nostre grup proposarem una proposta de resolució.

Tornant a la intervenció del president del Grup Demòcrata, entenc que sigui una visió de defensa de l'acció de govern, és una visió optimista, té aquella

visió que l'economia es revifa, però bé per part nostra el discurs d'ahir ens va semblar que el cap de Govern incidia molt en totes aquelles qüestions, les propostes que aportava es limitaven a voler concretar totes aquelles accions i propostes que en quatre anys i mig doncs Govern ha estat incapaç de fer, especialment de les reformes estructurals.

Justament les reformes estructurals, el cap de Govern ens parlava de la reforma de les competències comunals. El president del Grup Demòcrata també hi ha fet referència abans en la seva intervenció.

Doncs a nosaltres ens preocupa que tal i com es va votar la llei en l'última sessió del Consell General per facilitar la distribució de les transferències i destinar-les a inversió, doncs tal com deia el criteri del Govern, ens preocupa que aquesta famosa reforma institucional i estructural s'acabi limitant únicament a la qüestió d'infraestructures, la modificació de la Llei del sòl pels plans sectorials i la gestió dels recursos naturals. Creiem que aquesta reforma ha de ser molt més àmplia i per tant, temem que això acabi en una reformeta.

La reforma de l'Administració, també hem vist que ens avançaven mesures ahir de desplegament de la signatura digital, ja és hora, facilitació de tràmits. Ja és benvinguda aquesta reforma, el que passa és que si en quatre anys i mig no s'ha dut a terme a potser que arriba una mica tard, i evidentment caldrà incidir en aquesta qüestió.

Ahir el cap de Govern ens parlava, ens va reiterar, ens va insistir molt en la imatge de país, crec que és una qüestió important, però bé, una de les tòniques que es va repetint, doncs la imatge de país crec que és important, però hem vist amb l'afer de la crisi de BPA, jo crec que la imatge d'Andorra, la imatge de seriositat, de credibilitat, especialment en la plaça financera, amb el tractament d'aquesta crisi s'ha vist malmesa i això té unes conseqüències, Els altres grups de l'oposició hi han fet esment, tenen les conseqüències vulguem o no vulguem sobre la situació financera, l'economia del país i en especial una de les quatre potes de la nostra economia que és el sector financer. Crec que aquí s'ha anat a la inversa no solament pel tractament d'aquesta crisi sinó per la forma en la qual en la passada legislatura, amb el Sr. Toni Martí al capdavant de l'executiu i de la majora que li donava suport, fent reformes o aprovant lleis, s'ha malmès el que és la seguretat jurídica. Ahir en tot el debat vaig escoltar, únicament el Sr. cap de Govern va parlar dues vegades de seguretat jurídica. Una quan feia referència als CDI's i l'altra quan parlava de la reforma judicial. Jo crec que la seguretat jurídica ha estat molt malmesa i és una qüestió importantíssima per recuperar la credibilitat del nostre país i la

seguretat dins de la plaça financera. I em refereixo a la manca de seguretat jurídica o que s'ha perdut seguretat jurídica amb la modificació de moltes lleis, lleis òmnibus que compliquen, que trossegen d'altres lleis, trencant l'esperit de les lleis inicials, fent alguna llei retroactiva o anticonstitucional. Com al meu entendre continuo pensant en la famosa llei de resolució i reestructuració d'entitats bancàries però també modificant a pocs mesos de la implantació de l'IGI, fent exempcions en alguns fets concrets. La modificació puntual en un moment donat de la rebaixa a la cessió econòmica de la Llei del sòl, i per tant jo crec que tota aquesta forma de fer malmet la imatge de país, malmet la nostra credibilitat, la nostra seriositat, jo crec que aquí és una qüestió que en aquesta legislatura hauríem de mirar que no es produís.

Bé de moment deixo aquí la meua intervenció i ja continuaré després amb les rèpliques.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És el torn també pel Grup Mixt del Sr. Pere López.

El Sr. Pere López:

Gràcies Sr. síndic, i si em permet abans d'entrar en el torn de rèpliques voldria aprofitar per acabar alguns temes que no he pogut acabar d'encabir en la primera de les intervencions.

No es preocupi Sr. Martí, com diu vostè, aniré per vostè. Faig servir les seves paraules i si m'ho permet voldré parlar d'alguns dels temes que ha dit el Sr. Baró, perquè també n'ha dit un parell de molt, molt grosses, que tindrè ganes de rebatre-li i d'argumentar-li.

Com deia abans hi ha hagut algunes qüestions que no ens han cabut en la primera de les intervencions i no són pas qüestions menys importants que les que hem pogut parlar i de les quals també ens agradaria parlar en un debat d'orientació política.

La primera, política de turisme. Nosaltres estem veient com Andorra Turisme va difuminant una mica la seva activitat i com determinades polítiques, i no em vull tornar a posar amb la Sra. Gelabert en qüestions que no l'afecten pas a ella. Però anem veient com la política de turisme es va camuflant, política esportiva, política cultural, més enllà del nostre entendre, en molts casos estem parlant d'una banalització del que és el món de la cultura i un menys teniment de les associacions culturals pròpiament dites, les associacions comunals i les associacions que defensen la nostra cultura. Doncs

aquell pressupost que s'havia incrementat en bona mesura el que està fent és que algunes partides pressupostàries que no caben a Govern van passant cap a Andorra Turisme. Això sí sense el control ni polític, ni pressupostari, ni d'intervenció, ni d'altres controls que sí que tenen les despeses que passen pel pressupost de l'Estat.

També en el tema cultural, aprofitar per exposar aquí de nou la nostra preocupació per la protecció del patrimoni cultural. Esperem Sra. ministra, amb moltes ganes la seva compareixença. No vull repetir el que vam dir en el seu moment, la modificació de la Llei de protecció dels entorns ens preocupa molt i moltíssim, i voldrem saber quines mesures o quines actuacions té vostè previst fer per protegir aquest patrimoni que la modificació que vam fer, -Demòcrates per Andorra la passada legislatura-, doncs va des protegir en certa manera en quant als seus perímetres de protecció.

Voldríem també parlar d'educació i defensar o compartir algunes de les línies que es van dir ahir, la importància dels tres sistemes educatius, i aconsellar el ministre com ja ho vam fer, aconsellar amb el benentès de la paraula, continuar mantenint les bones línies de col·laboració amb cada un dels tres sistemes. Compartim plenament que és una de les riqueses del nostre país i per tant, animem a fer-ho si més no com s'ha fet en els temps passats per reforçar fort els lligams amb el sistema educatiu francès com amb l'espanyol.

Hi ha una qüestió que no compartim tant que és la qüestió de l'anglès. Vam parlar el dia de la seva compareixença, estem fent un pas enrere molt important amb el tema de l'anglès. A més, ens va sorprendre, li he de dir sincerament, alguna de les seves declaracions en entrevistes sorgides posteriorment perquè vostè parlava de l'anglès com un projecte que està en marxa, estem anant enrere. L'anglès que havia sigut en una etapa anterior, en una etapa que nosaltres estàvem a Govern amb projectes pilots, llengua vehicular doncs, està anant enrere cap a llengua d'assignatura, és a dir, estem fent passos enrere amb el que havia sigut l'esperit de la introducció de les llengües en l'Escola Andorrana.

Convindrem que no és un tema menor. Estem parlant d'acord d'associació amb la Unió Europea, de donar oportunitats als nostres joves perquè puguin treballar i puguin estudiar a l'exterior. Ens sembla que el tema de l'anglès és un tema fonamental per donar més oportunitats als nostres joves i, com li deia abans, anem enrere, ens preocupa que no ens va aclarir res el dia de la seva compareixença i ens sembla que el discurs que té vostè en alguna de les entrevistes doncs, no s'adiu amb la realitat.

No ha parlat de funció pública; volíem parlar de funció pública dins de la llarga llista de promeses incomplertes i de reformes doncs, no completades en l'anterior legislatura. Evidentment hi ha el tema de la Llei de la funció pública. Sr. cap de Govern, una reforma a la que quan vostè va arribar a ser cap de Govern, doncs va trobar una excel·lent feina feta per l'anterior Govern, un treball de taula -i ja sé que les taules no li agraden, eh?- però en tot cas, un treball de taules amb els sindicats, amb les diferents associacions del sector públic i un document que podia haver servit perfectament de base per aquesta tant necessària reforma de la funció pública. No sé si vol agafar allò com a punt de partida o vol començar de nou però, en tot cas, aquesta és una demanda que té damunt de la taula i esperem que a diferència de l'anterior legislatura la compleixi al més aviat possible.

I ja per acabar també volem anunciar, -sobre aquests temes que no he pogut encabir en les meves intervencions. Després entraré en els torns de rèpliques d'alguns dels comentaris que s'han fet-, volem anunciar també una segona proposta de resolució dels tres consellers del PS integrats al Grup Mixt. És en relació a una qüestió de transparència i lliga amb una proposta que per a nosaltres era central a nivell de la nostra darrera proposta política en motiu de les passades eleccions.

Proposarem que es faci una Llei de transparència que afecti a totes les activitats del sector públic que siguin empreses públiques, societats públiques, comuns, Govern i organismes dependents del Consell tant del Consell General així com una creació d'un portal web vinculat a aquesta Llei de transparència on es facin públiques, entre altres qüestions, adjudicacions, salaris i totes les actuacions de les diferents administracions públiques.

Va defugir d'aquest debat en motiu de la passada campanya electoral, espero que avui no ho faci i digui si comparteix aquesta Proposta de resolució o si per contra, en contra del que és la seva manera habitual de governar, com hem vist, hi ha vàries denúncies o moltes denúncies per part dels diferents grups de l'oposició doncs, no estar a favor de la transparència.

Entrant en les diferents qüestions que s'ha tractat, vull parlar en primer lloc del salari mínim, d'aquest increment del salari mínim i d'on ha de recaure aquest esforç.

Miri, l'obligació de què el salari mínim sigui igual al 50% del salari mitjà no és nova. És a dir, els treballadors han sofert i han fet aquest esforç al llarg dels darrers anys. Andorra va subscriure la Carta

Social Europea l'any 2004 i és una qüestió que no ha estat possible assolir en anys anteriors.

Crec que sincerament plantejar una qüestió transitòria en els termes que vostè planteja, aquest increment de l'1,5 que hem de veure si després el salari mitjà no baixa és una qüestió que no pertoca. A més, de forma casual amb el calendari amb la seva proposta, i esperem que s'avinguin a negociar o a consensuar la nostra Proposta de resolució, aquest increment de l'1,5 coincidiria amb un increment de l'1% en les cotitzacions que recauen sobre el treballador, per tant, estariem parlant d'un increment del 0,5. Hem fet els números i aquest increment no arribaria als 5 euros.

Ens sembla que... i ho deia el Sr. Baró: "*Aquest increment prudent*", ens sembla que més que un increment prudent és un increment excessivament prudent d'aquest salari mitjà, i per tant, aquesta és una qüestió que no afecta només als treballadors, és una qüestió que afecta també a les pensions que estan indexades en funció d'aquest salari mínim que afecta al conjunt de les polítiques socials perquè també els LEGS i altres indicadors estan establerts en base a aquest salari mínim.

També convé recordar que la Carta Social Europea no estableix que el mínim ha de ser el 50%, aconsella que sigui del 60%. Aquí el mínim s'entén el 50% si els sistemes de protecció social doncs, són molt importants en el país en el que ens arriba al 50%.

Podem debatre, si volen, si els sistemes de protecció social a Andorra són aquests sistemes de protecció d'alt nivell que demana la Carta Social Europea. Nosaltres entendríem que més aviat no és així i que, per tant, per donar compliment al que estableix aquesta Carta Social Europea ens hauríem de situar a un nivell que podem discutir entre el 50 i el 60 però que és innegociable que aquest punt de partida del 50 ha de ser-ho amb caràcter d'immediatesa.

També volem parlar i també va vinculat amb aquesta qüestió de la CASS i de les pensions mínimes de jubilació que també tenen relació... no n'ha parlat, Sr. cap de Govern, tot i que l'altre dia li van estirar fort de les orelles a Encamp el dimarts al migdia a l'hora de dinar.

Per aquelles persones que han cotitzat durant quaranta anys al sistema de protecció social doncs, vostès van decidir eliminar unilateralment trencant un consens polític que hi havia aquestes pensions mínimes i per tant doncs, avui en dia hi ha persones que han cotitzat més de quaranta anys al nostre país i que no perceben com a pensió el que se suposa que és l'ingrés mínim que tota persona necessita per sobreviure en condicions de normalitat.

Per tant, és un debat que pot ser perfectament lligat. També demanem la seva opinió al respecte d'aquestes pensions mínimes i del que li deia l'altre dia el president de l'associació de la gent gran en relació a aquest tema.

En relació a la reducció d'ingressos que vostè ahir va anunciar, en relació a les taxes del tabac i de l'IGI bancari, reduccions d'ingressos que no cal que diguem que seran forçosament importants i notòries. Miri, no ens ha contestat! A mi em sembla poc seriós que un cap de Govern arribi a un Debat d'orientació política alertant que hi hauran aquestes importants reduccions i no explicant d'on es pensen obtenir els ingressos per substituir-les, o bé quines són les polítiques que es poden veure afectades i en paral·lel que vagi parlant de centres d'alt rendiment, de museus, d'equipaments i d'altres qüestions de les diferents parròquies quan estem retallant les pensions, quan estem retallant en temes sanitaris, quan hem retallat partides i quan suposa doncs, una gran dificultat situar aquest nivell de salari mínim que evidentment comportarà un increment de les partides pressupostàries de polítiques socials, i no ho expliqui.

M'ha explicat la importància que té el tabac sobre els ingressos de l'Estat i la importància de l'IGI bancari. Bé li agraeixo, en tot cas jo n'era perfectament coneixedor però el que ens ha d'explicar és quina previsió de disminució d'ingressos preveu en els propers anys, tampoc ens ha dit si en el Projecte de pressupost de l'any 2016 ja estaran contemplades -que imaginem que sí, no pot ser d'una altra manera, si vostè ja ho sap i ja ens ho va dir ahir-, hem d'esperar que en el Projecte de pressupost ja hi hauran aquestes reduccions pressupostàries.

Ha parlat, avui sí, de la BPA; ahir no en va parlar. I miri, hi ha una qüestió que és simptomàtica: vostè quan parla de BPA la primera reflexió que li ve al cap és parlar de política... política i calendaris. Comença a parlar de la BPA que ahir no ens va dir res i parlar de rèdits polítics i de calendaris i, curiosament per allò de les casualitats doncs, resulta que vostè proposa la resolució de BPA al mes de gener. No sabem si des d'ara al mes de gener hi ha algun calendari polític important que hagi pogut condicionar aquesta previsió de resolució que vostè ens ha efectuat.

A nosaltres ens sembla que l'auditoria de revisió dels comptes s'ha de fer pública ja, siguin quines siguin les conclusions i les conseqüències i que els clients no han d'estar esperant per poder disposar dels saldos. I a la lectura d'aquesta auditoria tots en traurem les conclusions que s'escaiguin.

Vinculo amb el tema de BPA i espero les seves respostes i conclusions evidentment sobre aquest punt en relació que avui en dia la llei de resolució, la llei que permetria que aquests clients puguin recuperar aquests diners, els seus diners depèn de l'acord monetari, i vostè vinculava, volia fer una expressió com que l'acord monetari no es va negociar amb l'oposició, fent un estrany símil entre el que hauria de passar amb la Unió Europea i el que va passar amb l'acord monetari. I em sembla que l'exercici és com a menys desafortunat. Nosaltres sí que volem un acord d'associació amb la UE, i volem participar i ho estem demanant activament. En el seu moment, els consellers que estaven a l'oposició no volien l'acord monetari. Els consellers que estaven a l'oposició, el Sr. Baró diu que no-, després si em permet quan em toqui referir-me a la seva intervenció, recordaré algunes de les sessions que vam tenir a Casa de la Vall en relació a l'acord monetari, quina va ser la seva actitud davant d'aquesta negociació. Penso que és escaient ja que avui pel que sigui estem més en una classe d'història política que no pas en un debat d'orientació política. Nosaltres entenem que per manca d'orientació tant del Govern com del grup parlamentari, però en tot cas també en parlarem després d'aquesta qüestió. En tot cas, fer un símil entre l'acord d'associació amb la UE i l'acord monetari ens sembla desafortunat perquè aquí hi ha una voluntat política compartida que en aquell moment no hi era. I només cal recordar, després en parlarem les difícils sessions parlamentàries en relació amb aquesta qüestió. I la seva posició política quan vostè es va presentar a cap de Govern no volia l'acord monetari. Va fer tota la campanya dient que aquest acord s'havia de revisar i que no era un bon acord. He parlat evidentment de la relació del Codi de relacions laborals perquè tot i que aparentment és una iniciativa del Grup Parlamentari Demòcrata, doncs el Sr. Baró no ens n'ha parlat, el cap de Govern sí que ens ha donat alguns detalls més, no sabem si és una iniciativa del grup parlamentari o una iniciativa del Govern perquè el Sr. Baró no ens n'ha volgut explicar res. Ens ha dit que ja ens en parlarà en un futur. El cap de Govern suposo que pressionat per algunes de les portades d'avui, ha intentat minimitzar la situació. En tot cas, amb les paraules seves que ahir no ens va dir, o amb les paraules que avui ens ha explicat estem parlant d'una flexibilització, però estem parlant d'una precarietat del treball. Aquesta introducció de noves fórmules, sabem quines conseqüències han produït en altres països i per tant, volem donar-li el nom que li volem donar, aquesta és la realitat.

Volem parlar també perquè em sembla que és una qüestió important de la llista de Moscovici, d'aquesta famosa llista de països fiscals no cooperants a nivell

fiscal. I en volem parlar, el cap de Govern fins i tot s'ha anticipat al que jo anava a dir. El Sr. Saboya, el ministre Saboya ens està explicant ara tota una sèrie de contactes, de converses amb diferents països, amb diferents col·legues d'altres governs. Això com deia abans és una mostra més d'aquest error de diplomàcia que hem incorregut. Nosaltres entenem que amb les reformes i després parlarem de qui les va fer i qui no les va fer, en tot cas amb els avenços que Andorra ha fet en matèria d'homologació fiscal no hauríem de ser en aquesta llista. I que segurament algunes de les converses que es produiran en els propers mesos permetran sense cap reforma legislativa, sense cap modificació, sense cap avenç de cap manera sortir d'aquestes llistes. Per tant, amb les conseqüències que això tingui, hem d'assumir l'error de diplomàcia de no haver fet aquests contactes, aquestes explicacions i de no haver distribuït aquestes lleis amb anterioritat.

També sobre la qüestió de BPA plana una mancança diplomàtica a l'avança de l'afer. El Sr. Martí fa que no amb el cap, ja sabem que no li agrada parlar molt del que va passar abans de la nota del FinCEN, en tot cas avui tenim un debat molt ampli sobre sistemes d'orientació política. Hem parlat del tema de la BPA, serà un plaer parlar amb vostè d'aquesta qüestió quan compareguin a la comissió especial.

Parlant de competències i transferències doncs el Sr. cap de Govern segueix sense voler-nos explicar absolutament res. Em demana, m'interpel·la si nosaltres tenim model de competències i de transferències. I nosaltres sí que el tenim. Si recorda bé Sr. Martí, fa un any li vaig adreçar una carta que no m'ha contestat per cert, dins de l'estrany exercici de respecte cap a les altres formacions polítiques. En aquell moment no en tant que conseller però com a primer secretari del Partit Socialdemòcrata, posant a la seva disposició el redactat que el partit havia treballat en relació amb les competències comunals. Aquesta carta datada del mes de març 2014, i que no va ser contestada per vostè. Ja li anticipo ara que el nostre model de competències està altament alienat amb el que va treballar el ministre Riberaygua, altament alienat. Hi ha algunes propostes, alguns temes que ens diferencien, per tant, nosaltres sí que tenim un model de competències. Vostè vol jugar a un estrany equilibri de fer enfadar ningú, porta quatre anys de cap de Govern sense reformar les competències i les transferències i no en vol dir res, per no perdre cap vot per enlloc i no disgustar a cap dels cònsols.

També amb el tema de les transferències. Miri seré més clar perquè vostè ho ha dit un parell de cops. El sistema de transferències que vostè té al cap és un sistema que per les qüestions que vostè entén

prioritzen transferències cap a comuns. Ho ha dit vostè varies vegades però no ho acaba de verbalitzar, comuns amb menys recursos, Vostè ha dit els comuns més petits, aquelles comuns que tenen menys activitat econòmica. Sigui clar i digui que aquest és el seu model i que per tant, amb la reforma de les competències, comuns amb més població, amb més activitat econòmica veuran reduïdes les seves transferències a favor d'aquests comuns més petits, en què hi ha menys activitat econòmica.

Em referiré algunes de les consideracions que ha fet el Sr. Baró. Començaré per aquesta frase que ens ha fet escapar el riure, tot i que no fa res de gràcia, però ens ha agafat per sorpresa, que diu que la informació costa d'arribar en el si de la comissió especial. És una forma molt suau per dir que no està arribant absolutament de documentació més enllà de documentació que es pot obtenir a les pàgines webs, els quals agraïm que se'ns doni els links o els llocs com obtenir-ho però cap mena d'informació.

Ja sé que el seu paper tampoc és fàcil i que ha d'intentar fer....ara parlo del paper com a president de la comissió especial, després li parlaré del paper com a president del grup parlamentari. Però no intenti dir el que no és, no hi ha una voluntat política, una voluntat política que només correspon a Demòcrates per Andorra, al cap de Govern, al capdavant de no facilitar aquesta informació. Nosaltres no podem fer més que dir-ho i que els ciutadans ho sàpiguen i que cada un assumeixi les seves responsabilitats.

Li deia abans que no té fàcil el paper de president de la comissió especial, però fins i tot encara és més difícil el seu paper com a president del Grup Parlamentari Demòcrata. Avui ho ha intentat, no ha aconseguit trobar bondats en els discurs d'ahir del cap de Govern, tasca que és fins i tot més difícil que la de president de la comissió especial.

També hem pogut comprovar en la seva intervenció que la manca d'orientació política no només és un patrimoni del Govern, que el Grup Parlamentari Demòcrata tampoc ha vingut aquí a explicar-nos gaires coses del que creu que ha de passar o del que creu que ha de passar en els propers anys.

I després, miri hem de parlar del marc fiscal tot i que insisteixo estem en un debat d'orientació política i no pas en un curs d'història, i algunes dels coses que aquí s'han dit doncs no les podem deixar passar. Les reformes fiscals les van fer entre els anys, les lleis de la reforma fiscal que ha permès signar els convenis per evitar la doble imposició es van fer entre els anys 2009 i 2010. En aquells anys es va aprovar l'impost de societats, l'impost d'activitats econòmiques i l'impost de la renda de no residents. Per impuls del

govern socialdemòcrata d'aquell moment, amb quinze mesos de tramitació parlamentària, amb moltíssimes dificultats i amb una condició que va posar Coalició Reformista de la qual en aquell moment vostè era el president suplent per tirar endavant aquesta reforma. Que la intenció que tenia el PS en aquell moment que era legislar sobre l'IRPF fos treta d'aquesta negociació.

Aquesta és la realitat Sr. Baró, i vostè ho sap perfectament tan bé com ho sé jo mateix, i estaria bé que ho acceptés. Vostès, nosaltres volíem fer una reforma global, impost de societats, impost d'activitats econòmiques, impost de renda de no residents i IRPF. Vostès van exigir, i això és un procés d'obstrucció als avenços d'Andorra en matèria d'homologació, que per deixar passar, perquè no les vam votar, per deixar passar, per no votar en contra d'aquestes 3 lleis, retiréssim de la negociació l'IRPF. Que si posàvem a dins l'IRPF no hi havia res a fer.

També convé recordar que l'IGI el va entrar a tràmit parlamentari el Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

I parlant d'obstruccions i d'oposicions; li he de recordar la sessió en la que es va exposar, es va debatre sobre l'acord monetari en què els 11 consellers del Grup Parlamentari de Coalició Reformista es van aixecar de la sessió i no van escoltar la intervenció del cap de Govern.

Dos temes més, l'accés a la nacionalitat. Vostè ens ha intentat fer un cert equilibri amb les noves possibilitats que vindran de la Unió Europea. Em sembla que són dos debats absolutament diferents. Nosaltres estem parlant d'integració, estem parlant de participació a la vida política, i per tant, entenem que pot semblar una intentona de sortir d'estudi. No volem pensar que no comptarem amb el seu suport, però ens ha semblat entendre que segurament no hi votaran a favor.

I en relació a la Unió Europea, només voldria acabar amb el que el cap de Govern va donar voltes. Jo veig que tothom sap el que és un pacte d'Estat. No són unes reunions amb el ministre, no són unes explicacions, per tant, no cal explicar més al que sembla que és el següent pas que caldria fer.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És el torn del Grup Parlamentari Liberal, Sr. Josep Pintat, teniu la paraula.

El Sr. Josep Pintat:

Moltes gràcies Sr. síndic.

Bé, estem al torn de rèplica i realment és difícil fer el torn de rèplica quan poc del que s'ha demanat des d'aquesta bancada poques coses s'han contestat.

Per tant, el que he pretès amb el meu discurs d'avui ha sigut posar en evidència, que penso que va per aquest camí, una cosa que realment no estem en un debat d'orientació política. I em tornaré a explicar.

El mes de març, quan hi va haver el debat d'investidura, el Grup Parlamentari Liberal es va qüestionar, inclús, si presentar la meva candidatura com a candidat a cap de Govern. Per què? Perquè enteníem que hi havia una situació que esquitxava tot l'escenari, que no era altre que el cas BPA.

La vam presentar com un testimoniatge de voler deixar una postura. Per tant, les nostres propostes allí estan i allí estaran recollides.

En aquell moment era l'afer que preocupava, i en aquests moments és l'afer que continua preocupant. Que es pugui dir que està encarrilat no vol dir que estigui resolt. Per tant, els impactes que tindrà tot aquest afer avui dia són difícils, són difícils de valorar. I quan ens hem referit a un full de ruta i hem demanat un full de ruta, no és l'aplicació de la llei que dona lloc a l'AREB. No! Un full de ruta ha de contenir quines previsions i quins impactes hi haurà sobre l'economia, i a més a més quantificat sobre el pressupost, sobre l'erari públic, i com hi farem front. Ho hauran de pujar, pagar els ciutadans de la seva butxaca, s'hauran de pujar més impostos.

Per tant, tota aquesta magnitud del tema BPA, de com quedarà al final, de si recuperaran tots els diners, que semblaria que va per aquesta via, de com quedarà la situació dels treballadors, que es pot arribar a pactes, però que sabem que hi ha acomiadaments però que de moment l'impacte sobre l'economia no es veu, però continua estan als seus llocs de treball i continuen perceben el seu salari. Però quan això no sigui així l'impacte sí que serà sobre el consum, i per tant podem tenir una baixada del consum, i Andorra es pot trobar de nou a les portes d'una crisi, i aquesta vegada interna, i no exportada a l'exterior, que a més la crisi exterior avui dia encara dura.

Per tant, aquest tema de la BPA, que a més ha posat en dit entredit la plaça financera, és un tema clau per poder avançar, i potser aniré saltant de temes en temes.

Quan s'està parlant de pujar el salari mínim, relacionat amb el que estic dient, en funció del salari mig. Avui el salari mig del país és un. Segons com evolucioni la conjuntura econòmica el salari mig podrà ser un altre. Què farem aleshores? Baixarem el salari mínim en conseqüència? O condicionar el país més encarit?

Tot això està relacionat, no es pot deixar de costat. No es pot deixar de costat.

En el discurs d'investidura vaig parlar del tema d'Europa. Nosaltres no hem dit mai que no volguéssim anar a Europa. N'estem convençuts. Ho hem dit sempre! Però entenem que hi ha un escenari que era prioritari que era el tema de la BPA i la seva resolució.

I avui he tornat a dir. Vol un pacte d'Estat amb Europa? Sí, anem-hi! Però doni'ns també tots els estudis d'impacte que representaran sobre l'economia. I avui dia tots aquests estudis d'impacte sobre l'economia, i sobretot pel que són els anàlisis sectorials, que s'està treballant amb els diferents sectors, com la Cambra de Comerç, és difícil tenir-los. Si vostès els tenen tots amb tota la globalitat, ja no només amb la compareixença que es fa a la Comissió d'Exteriors. Doneu-nos els! Perquè nosaltres els volem, perquè ja no es tracta només de línies vermelles. Perquè si només té línies vermelles a una negociació, és molt senzill. Vagin a Europa i pregunten-los-hi! Em respectaran les línies vermelles? No! Doncs, tornem cap a casa, que ja haurem acabat!

Perquè si jo ho entenc, és així. Si ens passem les línies vermelles, ja no hi ha més reunió, ni més acord d'associació.

Doncs, a la vista de tota aquesta magnitud, el que s'està demanant i el que s'està dient sempre, sigui a Europa, sigui al pacte per Europa, però doni'ns els temes dels impactes que pot tenir sobre l'economia. I això no ho tenim, perquè s'hi està treballant. I pot parlar del marc institucional, es poden parlar de moltes coses, però això realment no hi és.

Quan hem parlat del tema de la CASS he dit que felicitava a la ministra Ferrer per la seva iniciativa de voleu celebrar en aquesta Cambra un debat específic sobre aquest tema. Perquè aquesta és la base per poder començar a treballar, per poder reflexionar les mesures que s'han de prendre i que s'han d'aplicar; i aquí tots podem entrar en profunditat a conèixer més la matèria i saber realment el que s'ha de fer.

Pujar les cotitzacions per pujar les cotitzacions, vostè, Sr. cap de Govern, ho reconeixia, té un límit. Pujar les cotitzacions és encarir el cost de les empreses, és disminuir el nivell dels treballadors, la seva capacitat econòmica. I totes aquestes disminucions sobre les empreses i sobre els treballadors, a la llarga, que és una de les preguntes que he fet, solen comportar més increments d'impostos, d'IRPF i d'impost de societats.

Una de les preguntes: hi haurà puja d'impostos?

Si a més a més, tenint en compte que hi ha dos sectors claus, un el sector tabaquer, que ho ha explicat també el Sr. Pere López, l'altre el sector financer, que les recaptacions seran mínimes; d'un lloc o altre s'hauran de treure recursos. Per tant, si anem i continuem per la via d'impostos, el gran model d'inversió estrangera que hem muntat sobre una fiscalitat baixa, volarà a trossos, volarà a trossos! Perquè no hi serà.

També tenim clar que amb Europa, d'especificitats poques, de marge de negociació pocs. Doncs, on quedarem?

Aquesta és la reflexió. I sobre aquesta reflexió, a més, hi torno a insistir, hi ha el tema de la BPA, de la Banca Privada d'Andorra. Aquesta famosa resolució farà que ens porti a aclarir moltes incògnites.

Hi ha un tema clau en tot aquest procés, un tema clau que no hem parlat, i que el sector financer s'ha d'insistir molt, és la confiança. I la confiança si l'hem de tenir entre tots, hem de tenir una fluïdesa d'informació. Per això, avui el nostre grup, per trobar aquest equilibri que deia el Sr. Baró, entre el que és confidencial i el que poden disposar les autoritats. Entrarem una proposta perquè realment tot això pugui quedar esbandit i que espero que tots la puguem recolzar, perquè llavors ens permetrà tenir molt més accés. És difícil entendre que per conceptes de confidencialitat una banca com pot ser la del Govern tingui accés a la informació i altres autoritats, no. Per tant, aclarim-ho, no cal fer res més. Per tant, aquesta proposta anirà en aquest sentit. Així potser tindrem tots més transparència i podrem ser més objectius. I després no deixaria de ser una cosa que per mi seria primordial. Hem sentit parlar de moltes mesures aquí però a mi m'agradaria veure una quantificació ja amb el que pot ser el pressupost del 2016 però amb una projecció pressupostària a 10 anys vista. I amb les dades macro corresponents per saber cap on anem, cap on canviarà. Però mentre totes aquestes incògnites no estiguin aclarides és difícil que hi siguin.

I després també m'han quedat unes preguntes, que no se m'han contestat que ja provenien del discurs d'investidura, que les he tornat a formular avui i que anaven en el sentit de si hi hauria remodelacions a nivell del gabinet, si hi hauria canvis ministerials. Ho va plantejar aquell dia, entenc que la situació d'excepcionalitat ha canviat però bé, ja que era un neguit que tenia en aquell moment, una forma és anar aclarint les incògnites que hi puguin haver.

Per tant aquestes són les reflexions que he volgut sotmetre avui. Avui no estem dins d'un debat d'orientació política, avui senzillament estem en la

continuïtat d'un debat d'investidura que una part d'un grup no va poder explicar el seu programa, i que tot el que voldrà tirar endavant continuarà subjecte a com siguin els esdeveniments dels fets, com pot ser el tema de la BPA. Ben segur que al marge d'aquest fet, com diu el Sr. Baró, clar que hi ha vida, però escolti, aclarim aquest tema. La comissió de vigilància que el Grup Liberal va proposar, la va intentar proposar perquè precisament és la forma d'anar per aquesta via. I un dels temes que també vam proposar i que en aquesta comissió de vigilància, espero que ho analitzarem és la figura del banc central. Hi ha diferents línies de poder-hi anar, des de fer-hi evolucionar l'INAF i si després la pregunta que feia el cap de Govern: con es finança? Miri escolti, a través de l'acord monetari està vist que arreu d'Europa hi ha bancs que no són de la zona euro, que estan fora de la zona euro i que tenen acords amb el Banc Central Europeu. però hi ha dos requisits perquè tinguin aquests acords. Un, és que tinguin solvència, i dos, que estiguin supervisats per les autoritats nacionals on estan ubicats. Però el nostre sistema financer avui dia li pot correspondre, però clar quan parlem de pujar la solvència potser estem parlant d'encarir els costos i potser estem posant una trava perquè el sector financer pugui expandir-se a l'exterior a poder realitzar el seu negoci. Però entenem que aquesta dicotomia entre l'expansió necessària que necessita el sector financer pel canvi de model de negoci per la desaparició del secret bancari, pel tema d'intercanvi automàtic d'informació, l'Estat també ha de tenir els mecanismes per evitar que es posi el risc si una entitat té problemes fora perquè allà la competència és més ferotge que no pas aquí dins. I aquests mecanismes s'han de posar i això és el que tenim de parlar en aquesta comissió de vigilància especial, i això és el que s'ha d'abordar en profunditat i aquestes són les reformes que toquen, i aquestes són les formes de començar a construir una carcassa. No d'anar deixant anar idees, que n'hi ha que poden ser benvingudes sinó de ser positius en aquest aspecte. Per tant, torno a reiterar, més que un debat d'orientació política tornem a estar en un debat d'investidura.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És ara el torn del Grup Parlamentari Demòcrata. Sr. Ladislau Baró, teniu la paraula.

El Sr. Ladislau Baró:

Sí gràcies Sr. síndic.

A veure, començaré pel Sr. Víctor Naudi. En relació amb la Unió Europea d'entrada, no sé si m'he explicat prou bé però en tot cas el que volia dir era agrair la seva actitud positiva en relació amb la negociació sobre l'acord d'associació i sobretot l'atansament amb la UE. És una actitud que ve de l'anterior legislatura i que es manté en aquesta i és cert que potser no s'ha manifestat explícitament per la necessitat d'un pacte d'Estat. Tampoc m'ha semblat que el rebutgés explícitament però no s'ha manifestat explícitament. També estic d'acord amb vostè en el sentit de què de vegades no cal un pacte d'Estat per arribar molt lluny a l'hora d'assolir acords. El nom no fa la cosa i és més, jo a vegades diria que el nom desfà la cosa perquè moltes vegades he vist moltes iniciatives en el si del Consell General que quan han sortit amb l'etiqueta de pacte d'Estat no sempre han arribat a bon termini precisament perquè el nivell d'exigències és massa gran, o potser perquè obliga a un consens que ve a ser una mica de dret de veto de les forces minoritàries en relació amb les majoritàries i després es queda bloquejada la situació. I de vegades bé, no vull dir amb això que no siguin bons els pactes d'Estat. Però de vegades sí que tenen alguns efectes secundaris contraproductius però jo en tot cas, Sr. Naudi el que li volia agrair és l'actitud constructiva que té en relació amb el tema Europa. Una actitud lícita sí, però potser no tant constructiva és la que té en relació a l'afer BPA o potser en relació amb la comissió especial. Vostè s'ha referit a què tarda en arribar la informació. No no Sr. López, jo ho havia dit abans que tarda en arribar la informació i vostè m'ha retret que jo digués això quan el Sr. Naudi també ho ha dit. És evident que en determinada informació escrita, la informació no ha arribat amb prou celeritat, també és evident i ja ho he dit abans que la legislació a vegades fins i tot les clàusules de confidencialitat, els tractats internacionals també i que cal atendre aquestes clàusules, i que cal trobar un equilibri com es referia abans el Sr. Pintat, entre una cosa i una altra. Per tant, per un costat aquesta doble constatació que jo crec que és necessària fer-la, i d'altra banda la constatació que he fet abans de què des del punt de vista de les compareixences verbals que s'han produït, ha arribat molta informació. I és una informació que queda escrita, i les paraules comprometen i és una informació que permet treballar i que permet arribar a moltes conclusions. Potser provisionals perquè falta el suport escrit que les completa, però permet arribar a moltes conclusions. Demano per favor, que també pugui fer una via, la d'arribar a conclusions a partir de la informació que ja tenim. I no estar constantment, i això és una mica clarament l'actitud tant d'SDP com del PS, està demanant exclusivament aquella

informació que encara no ha arribat. Que és lícit demanar-ho, que farem servir tots els instruments al nostre abast per tenir-la. Sí, però dir que això impedeix completament altres vies de treball de la comissió, no hi estic d'acord. Perquè de vegades, una doble valoració, permeti'm fer-la. Hi han hagut coses positives en les compareixences que hem tingut. Tant les relatives als representants dels organismes del sector públic com del privat. Hi han hagut aportacions molt clarament destinades a avalar la bondat del procés que s'ha seguit. Escolti, això sembla ser-los-hi indiferent, i en canvi paradoxalment sembla que només estiguin allò a veure si surt aquell document que pugui fer evidenciar una certa relliscada en el procés. Home, a mi em sembla bé que es busqui com a tot, que s'intenti esbrinar si hi han hagut eventuales contradiccions però clar, no ens focalitzem només en això. M'ha agradat la intervenció del Sr. Pintat en el sentit de dir, bé escolti, anem a parlar de prospectiva, valorem la possibilitat d'un banc nacional. Per tant, jo crec que la comissió té una vocació més àmplia que és la de purament investigar o esbrinar el què ha passat, i intentem treballar una mica en paral·lel aquestes dues qüestions. Ja sé Sr. López i Sr. Naudi que em diran: "per poder veure què hem de fer, hem de saber el què ha passat. Bé però podem treballar en paral·lel les dues línies i més tenint en compte que hem de desenvolupar en paral·lel també mecanismes que regulin l'accés a la informació per part dels parlamentaris quan aquesta està qualificada com a confidencial. Per tant, em sembla bé la proposta que plantejarà el Grup Liberal en el sentit d'intentar trobar mecanismes que permetin desbloquejar aquesta situació.

Sr. Naudi, que he començat per vostè i continuo amb vostè. Sí s'ha queixat una mica de l'existència d'aquestes qüestions de confidencialitat. No són un caprici, la normativa les estableix. Això sí, estic d'acord amb vostè. Quan siguin invocades i no estiguin en la normativa, llavors no són bones. Per tant, no poden ser utilitzades sense fonamentació, però quan la normativa ho estableixi, ens hi haurem d'acollir fins que tinguem una altra normativa que pugui veure quina mena d'accés es pot tenir en aquesta informació. Després, tant vostès com també una mica el grup, els representants de la força política socialdemòcrata. Sí bé, la compareixença que va fer el director de la UIFAND els hi serveix una mica d'excusa perquè fan judicis de valor, que ja els hi dic que no comparteixo sobre actituds, que els hi permeten arribar a una sèrie de conclusions sobre el mal funcionament de la comissió. Jo els hi demanaria en certa forma que intentessin separar aquestes opinions o aquests judicis de valor del que

pot ser una valoració més global de la feina de la comissió.

Finalment el Sr. Naudi s'ha referit a què no s'han fet reformes estructurals els últims cinc anys. Bé, això no és veritat! Que n'ha quedat algunes de només començades, sí, però l'obertura econòmica, la reforma àmplia de la justícia plantejada des del Ministeri de Justícia i Interior, la reforma fiscal, els convenis de doble imposició, la preparació de l'atansament a la Unió Europea, totes les modificacions en matèria de transparència internacional. I me'n deixo perquè la passada legislatura paradoxalment, abans el Sr. Pintat parlava de la letargia del Grup Parlamentari Demòcrata, i també he sentit des del seu grup, ara no però durant la campanya que s'havien fet moltes lleis. Clar és que se'n van fer moltes, la veritat és que se'n van fer moltes. Per tant Sr. Naudi no em digui que no es van fer reformes estructurals perquè moltes d'aquestes lleis anaven directament a fer reformes estructurals. Algunes es van iniciar i no es van acabar. Estic d'acord amb el tema de les competències i transferències comunals. Estic d'acord amb el tema de la seguretat social i amb el tema de la funció pública. Però compte, amb totes elles es van fer passos molt valents, molt més valents en cada un d'aquests àmbits dels que s'havien fet amb anterioritat durant molts anys. Per tant, simplement Sr. Naudi amb tota cordialitat matisar-li la seva consideració que no s'havien fet reformes estructurals.

El Sr. Pere López m'ha dit que jo n'havia dit dos de molt grosses, i algunes de menys grosses pel que sembla. Però bé en tot cas ha dit bastantes consideracions. Miri molt breument en quant al Codi de relacions laborals. N'he parlat breument en la meua intervenció. El cap de Govern s'hi va referir ahir una mica més abastament. El que li puc assegurar és que el concepte de flexibilització no té perquè ser interpretat esbiaixadament en termes de precarietat i també el que li afirmo és que tindrem oportunitat ben aviat de poder-ne parlar plegats tots els grups parlamentaris i també amb els agents socials i discutirem exactament l'equilibri, quedeu-vos Sres. i Srs. consellers amb aquesta noció d'equilibri que volen trobar entre la competitivitat de les empreses i el benestar dels treballadors.

D'altra banda, ha fet també una puntualització crítica, parlant d'educació en relació a l'anglès de l'Escola Andorrana. Només recordar-li si no vaig mal informat, que hi havia una prova pilot engegada no precisament amb el govern Bartumeu sinó amb el govern Pintat, per intentar implantar al primer cicle l'ensenyament de l'anglès. Que li recordo que l'anglès a l'Escola Andorrana no és una llengua

vehicular. I aquesta proposta pilot va ser tirada endarrere precisament pel govern del qual vostè formava part. Per tant li faig aquesta matisació perquè crec que dona una informació més concreta als consellers i als ciutadans d'aquesta situació.

La iniciativa d'una llei de transparència. M'ha semblat entendre que presentarà una resolució en aquest sentit. Em sembla molt bé perquè a més completarà la resolució, la proposta que poden presentar des del Grup Liberal relativa com gestionar l'accés a la informació, però miri encara em sembla més bé Sr. Pere López perquè el nostre grup parlamentari, com en el Codi de relacions laborals, també la té treballada. Té una proposició de llei molt avançada en aquest sentit, i per tant serà un plaer discutir amb la seva proposta. I pensem que és un tema que convé tirar endavant en aquesta legislatura perquè bé, en primer lloc, les administracions han de ser transparents, l'activitat de l'Administració ha de poder arribar als administrats, aquests han de poder conèixer l'estat de les tramitacions i a la vegada han de poder conèixer què fan els poders públics. Sempre amb el límit que pugui establir la confidencialitat que puguin marcar algunes lleis en alguns àmbits, i sempre també preveient que probablement també caldrà encarar en aquesta legislatura una regulació genèrica no llei per llei, genèrica dels secrets oficials i de les matèries confidencials.

Hi ha hagut un moment Sr. Pere López que se li ha escapat que la informació i parlava de BPA, havia de sortir, siguin quines siguin les conseqüències. No hi estic d'acord. La informació no pot ser que circuli sigui quina sigui la conseqüència que té. Hem de pensar i ja fa temps que Andorra està sent observada per diferents organismes internacionals que controlen la cooperació fiscal i la transparència, que des de l'afer BPA aquesta diguem-ne monitorització sobre Andorra ha augmentat, per tant doncs sí amb els organismes adequats els hi hem d'explicar allò que els hi hem d'explicar. Però potser pot tenir algun efecte secundari molt greu, alguna conseqüència molt greu, el fet que la informació en el mateix moment que es produeix sigui pública. Pensi que hi ha interessos mediàtics vinculats a interessos empresarials que poden operar des de grups mediàtics situats a Andorra o fora d'Andorra que poden fer un ús molt dolent de determinada informació, molt nociu. Per tant, si el preu d'aquesta transparència immediata sigui quina sigui la conseqüència ha de ser que puguem malmetre l'estabilitat de la plaça financera per posar un exemple, o que puguem posar en risc el conjunt de l'economia andorrana, doncs escolti, miri, perdoni, no hi puc estar d'acord de cap manera.

Hi ha una referència també en relació amb el pacte d'estat amb matèria d'Europa feta pel Sr. Pere López. Ja he dit abans en referint-me a la intervenció del Sr. Naudi que el nom no fa la cosa i que a vegades la desfà. Jo estic d'acord en el pacte d'Estat amb una prevenció, que és la que ve derivada de la separació de poders. Amb un pacte d'estat el que no es pot pretendre és que el Consell faci de Govern i el Govern faci de Consell. Si el que s'interpreta per un pacte d'Estat és que la direcció de la negociació política ha de ser co-gestionada simultàniament pels grups parlamentaris i pel Govern, doncs no estic d'acord amb aquest plantejament de pacte d'Estat. Si el que pretén amb la noció de pacte d'Estat és que dins del si dels grups parlamentaris amb diàleg amb el Govern es prepari per on han d'anar definides les negociacions i les decisions, hi estic d'acord. Ho dic una mica preventivament això, aquí m'antipo una mica per intentar que tots entenguem el què volem dir amb un pacte d'Estat. Jo crec que hem de tenir clar la separació de poders, tots, Govern i Consell General. I, per tant, han de col·laborar aquestes dues institucions però han d'evitar immissions que puguin complicar aquesta relació.

Vaig acabant amb el Sr. Pere López... Bé, acabant de la intervenció vull dir, eh?

(Se sent riure)

Vaig acabant amb la intervenció.

No, breument quant a la nacionalitat. Per a nosaltres sí que és una qüestió que queda molt lligada a la qüestió que estableix la Constitució del mandat constitucional de la prohibició de la doble nacionalitat.

Nosaltres som partidaris d'encarar la rebaixa dels anys de residència per poder accedir a la nacionalitat d'una forma paral·lela amb l'existència d'aquest mandat constitucional fins que arribi el moment, si arriba, de què es vulgui modificar aquest mandat.

Per nosaltres llavors té molta importància desincentivar la doble nacionalitat, i la manera de desincentivar la doble nacionalitat és afavorint la feina dels andorrans dins del mercat interior europeu.

Per nosaltres, aquestes dues qüestions van lligades... Miri, compartirà aquest plantejament o no el compartirà, però en tot cas és el nostre per tant, ja li avanço una mica el posicionament que tindrem amb el nostre, si planteja la Proposició de llei en matèria de nacionalitat.

Acord monetari i fiscalitat, legislatura Bartumeu. Em sembla que és l'últim que em queda per contestar-li de les al·lusions que com a mínim m'ha fet directament a mi.

Acord monetari. Miri, li reconec d'entrada una cosa: hi va haver un cert diàleg entre el Govern i les forces de l'oposició en aquest àmbit. Hi va haver un cert diàleg, hi van haver reunions i es va fer arribar informació sobretot històrica des de quan es va iniciar el procés de començar a parlar de la implicació d'Andorra a l'hora de participar de l'Acord monetari; es van fer arribar actes, ho reconec, i és cert que dins les files de l'oposició llavors tant dins d'APC com de Coalició Reformista hi havia dubtes sobre l'Acord monetari... Hi havia dubtes, no hi havia pas un posicionament frontalment en contra, ja li puc assegurar! Ja li puc assegurar! És més, la situació va ser d'anar avançant en aquest àmbit fins que va arribar doncs... precisament vostè abans es queixava que la informació no arriba, doncs miri, a nosaltres no ens va arribar un element determinant que era una carta del comissari Olin i la contesta que se li feia amb la qual, bé, hi havia una implicació "avant la lettre", abans de què el Consell General es pronunciés en relació a l'Acord monetari.

I això va ser el que va provocar una sessió de Consell complexa i amb la que miri, sí, és cert, jo la veritat no és pas dels episodis de la meua vida parlamentària que les que més m'enorgulleixi però de vegades la dinàmica de grup porta a determinades coses i, la veritat, no m'eximeix del fet de no haver acabat d'assistir a aquella sessió però sí que li puc dir que tenia una intervenció prevista i la vaig treure en un mitjà de comunicació un parell o tres de dies després i era una posició favorable a l'Acord monetari.

I després ja, això sí que encara és més clar el nostre plantejament de Demòcrates per Andorra quan vam constituir el que primer era una plataforma electoral, també li reconec que hi va haver discussió interna... n'hi va haver. No home, és que també... Escolti, no li molesti la discussió interna! Era un tema d'implicacions per Andorra i calia parlar-ne clarament però de seguida vam assumir que calia tirar endavant l'Acord monetari... De seguida ho vam assumir. Per tant, dubtes en aquest àmbit no hi han sigut.

Quant al marc fiscal i la legislatura Bartumeu, li torno a dir el mateix: miri, no vam bloquejar cap canvi estructural, ni un! Ara bé, sí que tinguem en compte que... caram! No van ser capaços d'obtenir una majoria estable, i això condiciona una mica les decisions polítiques. Escolti, en un parlament on no hi ha una majoria estable i un Govern que no disposa d'una majoria estable... Home, valents quant a iniciatives ja ho van ser! Ara, valents quant a la capacitat de confeccionar els mínims de governabilitat suficients com s'entenia una majoria, això... bé, no sé si no van ser valents o massa valents

però van deixar de costat aquesta situació. Tot i així... tot i així, l'actitud de l'oposició, dels dos grups de l'oposició... -potser cal valorar-la diferencialment segons els temes- l'actitud dels dos grups de l'oposició va ser... No, no, no... No, no, no! Escolti! Va ser... Ja li diré com va ser... ja li diré com va ser: va ser dura en matèria de pressupostos perquè ja li he dit abans que això era donar una confiança política a un Govern que no havia volgut o estat capaç de tenir una majoria, i sí que és veritat que va ser contundent en matèria de pressupostos i amb alguns crèdits extraordinaris -no amb tots- però, en canvi va ser una actitud que quant a les reformes estructurals doncs, va ser completament positiva. Ja li he dit abans, la llei que regulava l'intercanvi d'informació a demanda i els subsegüents tractats i després també en matèria tributària.

És clar, fer passar l'IRPF quan la legislatura ja es veia que s'acabava amb calçador sense que hi hagués hagut el debat suficient, no ens va semblar procedent.

Perdoni en aquesta disquisició però és que el Sr. Pere López... El Sr. Martí li ha obert una mica la porta ahir en el seu debat... perdó, en la seva intervenció el Sr. Pere López ha entrat i, és clar, de retruc doncs m'he vist obligat a parlar una mica d'aquesta qüestió.

Bé en tot cas, acabar agraint al Sr. Pere López la seva bona disposició en matèria d'Europa i esperem que doncs, acabem de vertebrar junts i donar contingut a aquesta noció de pacte d'Estat que ell proposa.

El Sr. Pintat. El Sr. Pintat ha fet una intervenció... Miri, m'ha ajudat a esvaïr... anava a dir un dubte però, no, ha sigut una intervenció... El Sr. cap de Govern abans es referia a la dicotomia entre immobilisme i conservador, ha sigut una intervenció conservadora, gens immobilista, ha sigut una intervenció d'un home conservador, ha sigut una intervenció d'un economista, ha sigut una intervenció d'un home d'Estat perquè ha continuat apostant per la capacitat de fer feina prospectiva en el si de la Comissió Especial. Ha sigut una intervenció d'economista perquè ha exigit constantment quantificació i ha exigit constantment doncs, suport sobre els impactes econòmics que poden tenir les diverses decisions i els diversos problemes que afecten al país: problema que afecta de la BPA, decisió la d'anar cap el mercat únic europeu.

És veritat, quan més quantificat es tingui tot això millor.

Suposo que tots coneixem que hi ha molta feina feta en aquest àmbit i també que tots coneixem que hi ha feina per fer. Però en tot cas, Sr. Pintat, jo tampoc crec que puguem pretendre que haguem de tenir

informes hiperexhaustius i teixits doctorals aprofundits en tot aquest àmbit però de vegades la realitat externa va un pèl més de pressa que el necessari aprofundiment en determinades qüestions, que ja arriba a posteriori però de vegades doncs, bé, en primer lloc: l'atansament amb Europa fa molt temps que dura, tothom s'ha pogut anar posicionant, tampoc crec que sigui tan difícil veure una mica com a mínim les principals implicacions que planteja des del punt de vista normatiu. Les línies vermelles sembla que són compartides per tots... sembla que són compartides per tots i estan bastant ben definides i bé, poc a poc, crec que paral·lelament sí que hem d'anar avaluant aquests eventuais impactes econòmics.

Jo crec que en uns moments vostè argumentava que precisament el fet de què hagi esclatat l'afer BPA ens hauria de fer ser una mica més preventius a l'hora de frenar el calendari d'atansament a Europa i fins que no tinguéssim més clares les conseqüències d'aquest procés, doncs agafar una actitud de refredament.

Jo no sé... no sé si no és precisament al contrari perquè precisament ja estàvem abans de l'afer BPA amb diàleg amb els organismes internacionals que vetllen per la transparència i per la cooperació fiscal -és a dir, en certa forma ja estàvem sent observats de prop-, jo crec que des de l'afer BPA jo crec que estem observats encara de més a prop i jo crec que precisament, si com a conseqüència d'aquest afer poséssim el fre de mà i bloquegéssim completament aquesta atansament amb la UE, el que faríem és encendre llums vermells d'alarma dient, mira aquesta gent el que fan ara és intentar tornar cap unes passes endarrere en matèria de diàleg i bon entesa en termes de cooperació amb la comunitat internacional. Per tant, discrepo una mica d'aquest seu plantejament que l'afer BPA, el que ens hauria de fer és allunyar-nos una mica, o frenar una mica el ritme d'atansament amb Europa i el ritme de negociació de l'acord d'associació.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Acabat aquest segon torn d'intervencions, demanaria al Govern si desitja tornar a intervenir.

Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Sí gràcies Sr. síndic.

Escoltant la intervenció del president del Grup Demòcrata, El Sr. Ladislau Baró, acabava i comparteixo el que deia, quan deia que el Sr. Pintat

era un home d'Estat, era un bon economista i una persona brillant gairebé, i si s'embala una mica més fins i tot no em dona ni suport a mi. Però és veritat perquè la seva última part de la intervenció Sr. Pintat, ha fet referència a un dels temes més importants que a mi em sembla que no se n'ha parlat prou avui. Jo en vaig fer referència ahir al començament del meu discurs d'orientació política, el Sr. Pintat n'ha fet referència de forma molt clara quan parla del Banc Central. Diu parlaré del banc central i recórrer a última instància. I parlava que és un tema capital perquè a ningú se li escapa que quan parlava quan va haver-hi la nota del FinCEN determinant que una entitat bancària andorrana de tots coneguda era de màxima preocupació a nivell del blanqueig, i recollint una mica una expressió d'ahir i les paraules del Sr. síndic del dia de la Constitució, que tots vam tenir una mica de por i respiració continguda, segurament si tinguéssim aquest recurs d'última instància i féssim aquesta valoració que ahir vaig invitar de fer a la comissió especial, respiraríem o tindríem una mica més d'oxigen. No és que tinguem la respiració continguda per tot el sistema financer, a mi m'ha semblat molt interessant el que acaba de dir, li dic. I crec que aquest és el camí, això no treu que vostès estan queixosos, també ho han dit, d'una informació que jo ja m'he explicat, que no hi ha mala voluntat del Govern d'Andorra, que les lleis no hi tornaré. Hi ha les lleis que marquen una certa confidencialitat. A mi m'agradaria buscar una solució perquè no estiguéssim amb aquest neguit tots constant, i sobretot que es pogués interpretar que el Govern d'Andorra o aquestes entitats supervisores, tant la UIFAND, l'INAF, fins i tot l'AREB, que no s'entengués des de l'opinió pública que hi ha una mala voluntat de donar aquesta informació. Ells apliquen també unes lleis que dit passant les va votar el Consell General.

Em sembla molt important el que he dit i per tant és el primer que ho volia lligar quan el Sr. Ladislau Baró ha dit: "és una reflexió d'Estat". No hi tornaré també en l'aspecte que també en parlava el Sr. Ladislau Baró, és veritat que hi ha conseqüències de què si es vol fer les negociacions de forma extremadament escrupolosa però gairebé és impossible de valorar l'impacte per cada un dels sectors. Jo feia referència que el ministre d'Exteriors havia aconseguit que sobretot per les quatre llibertats, i allà on és sector per sector al marge suficient, i aquí també hi hauria d'haver una complicitat amb els agents implicats andorrans, que també coneixem molt més la realitat que el mateix govern i les dificultats. Per això hem de buscar aquell mecanisme de tal manera de buscar l'impacte, i per això el temps guanyat de què hi hagi aquesta mena

de coordinació amb positiu amb els agents implicats que en definitiva són la societat civil i específicament sector per sector. És veritat que Andorra, ja que en parlo tant de polítiques d'anticipació, a mi m'agradaria poder tenir un calendari a deu anys vista de les inversions. Miri, jo crec que hi ha un pas significatiu que es va fer en l'última legislatura al tomb de la regla d'or. Per primera vegada, i és una novetat amb la regla d'or, així encadenaré una pregunta sobre la baixada d'ingressos a nivell de tabac i també de l'IGI bancari. Per primera vegada la regla d'or marca de forma molt clara que s'ha de fer una simulació no a 10 anys sinó a 4 anys. I després té uns paràmetres molt clars que no es pot estirar més el braç que la màniga. Per tant, ja hem fet un pas, no és un pas que va fer el Govern d'Andorra, és un pas també de control parlamentari perquè el grup parlamentari que ens dona suport va entendre que la situació és la que era i serveix per tot. Moltes vegades jo he estat crític amb aquesta regla d'or i ara la veig molt més positiva del que l'havia vist. Per què? Perquè això marca unes regles que fan el que jo he dit tantes vegades, que les decisions que s'han d'agafar ara, que s'agafin ara. Perquè tens allà una tensió des del punt de vista pressupostari que tens d'agafar aquella decisió perquè si no agafes aquella decisió aleshores no compleix els criteris de la regla d'or. Per tant, a la pregunta, així lligo una mica per tancar aquest apartat...evidentment que hi haurà una baixa d'importació de tabac, jo no la sé calcular però hi serà. Jo no vull entrar, no seria responsabilitat de la meua part, hi ha molts factors, hi ha qüestions de reformes que es van fer al tomb del Moneyval, deixem-ho així. Hi ha també efecte BPA, però també hi ha a l'horitzó l'intercanvi d'informació automàtic setembre 2018, que això evidentment des del punt d'una perspectiva hi pot haver el que representa el nivell del PIB, que actualment és el 18%, el sector bancari pot tenir una baixada. Tot això amb el pressupost. Per això jo també he volgut deslligar aquest debat d'orientació política del debat del pressupost perquè justament no únicament es parlarà d'això, no és que vulgui defugir, és que tindrà tota classe d'explicacions, però no explicacions d'aquest pressupost, és que des d'un punt de vista reglamentari, per llei hi ha d'haver una simulació a quatre anys vista. Per tant, hi ha esforços, no li puc negar que el fet que finalment s'agafi aquesta decisió de què fos d'aplicació el primer de gener 2016, la pujada i encara s'han de fer les converses amb els agents socials, ajudaria també des d'un punt de vista de la possible caiguda dels ingressos avui dia.

Miri ja que hi ha el Sr. Pintat, per dir la veritat ja l'ha dit el Sr. Ladislau Baró. Al Sr. Ladislau Baró ningú li discuteix que sempre diu la veritat. Però

aquí per anar més enllà de la veritat, no són vostès els que van parar aquella prova pilot, va ser a mitges entre vostès i nosaltres. Va anar així. Per ser encara més subjectius, no van ser vostès que van llençar la prova pilot perquè va ser una persona que recolzava les reformes que hem fet de Sant Julià de Lòria, que és la Roser Bastida que ho va llençar. I aleshores el que està passant a hores d'ara i vostè té una inquietud legítima és de què es passava. Hi havia una prova pilot, es va veure que no hi havia suficient capital humà per poder-la tirar i perquè pogués ser aquella llengua, l'anglès vehicular i evidentment quan estigui el capital humà és prioritari de què aquesta llengua sigui vehicular. I ho lligo perquè el ministre d'Educació m'estirarà les orelles, i parlant de l'anglès jo també vull agrair a l'Estat espanyol la bona predisposició per mantenir el seu sistema educatiu espanyol a Andorra i a més potenciar-lo en el mateix sentit. En el sentit de fer que l'anglès tingui molta més força que la que té avui dia. A mi em semblava també molt important perquè moltes vegades parlem molt del sistema educatiu andorrà però qui defensa el sistema educatiu de la pluralitat del mateix que som penso tots nosaltres, també està bé que en un debat com avui no se n'ha fet gairebé referència a això i no és únicament d'haver tancat alguns centres que ahir ho vaig dir, i de fer un centre de referència que està a Escaldes-Engordany que sinó també hi ha la voluntat d'impulsar de forma decidida l'anglès, com hi ha la voluntat també de què en un futur el sistema educatiu andorrà sigui llengua vehicular a l'anglès.

I després em parlava de la funció pública. Bé això potser farà titular. Ahir parlava de la Llei de la funció pública de si hi havia canvis a nivell ministerial. Bé, per ser clars, estic molt content amb els ministres que tinc, és veritat que vaig dir que hi havia la possibilitat de què agafés la cartera de la funció pública una altra persona, permetran que no ho digui avui. No hi haurà nous ministres a hores d'ara, però sí que la funció que avui tinc l'honor de tutelar que és la reforma de la funció pública passarà a una altra persona dels ministres que tinc actualment. I a més també anuncio que això es farà al començament de gener.

Perquè ahir vaig parlar molt, segurament, del que és l'administració electrònica, de la simplificació administrativa, i potser poc del que és una altra reforma, que és la Llei de la funció pública. Tindrem ocasió de parlar-ne.

Jo sóc conscient que en el seu moment no estava del tot acabada l'estructura ministerial des d'un punt de vista que no era pas massa normal que fos el cap de Govern que tingués la cartera de la funció pública. Properament, jo penso que no em forçaran pas a dir-

ho aquí, el primer de gener estarà, liderada amb millor persona que jo mateix, i de lluny, dit passant.

Em sembla que amb el Sr. Pintat gairebé he fet una mica el tomb. Potser parlar, i així es lliga amb el que n'ha fet referència amb aquesta voluntat, que en aquest cas és compartida pel Govern del grup parlamentari que li dona suport i el Partit Socialdemòcrata, -el Partit Socialdemòcrata, augmentant, pel que he entès, de seguida la possibilitat del salari mínim, passar-lo a la meitat del salari mig interprofessional, de seguida. Nosaltres ho volem fer en 4 anys. No és un 0,5, és un 1,5% cada any... bé. Vostès faran una proposta.

Aquí el que hauríem de fer és no córrer a veure qui corre més a presentar les lleis. Jo em sembla que això en podríem parlar. Hi ha una voluntat manifesta en aquest sentit. També he de dir com a novetat, que justament, avui el Consell d'Europa en seguiment de la Carta Social Europea, la secretària d'Estat, Cathy Juan ha rebut la felicitació, doncs, perquè anem poc a poc complimentant, perquè ja hem exposat que el cap de Govern avui ja anunciaria aquesta mesura. I ha rebut la felicitació.

També li diré una altra cosa. Si li hagués portat la seva encara hauríem rebut més felicitació. Amb això ja li puc reconèixer perquè vostè vol anar més de pressa. Però bé, vol dir que anem pel bon camí. Això d'una part.

El Sr. síndic general:

Si em permet, Sr. cap de Govern, tot i que no tenim temps assignat, els hi demanaria a tots plegats que anéssim amb una certa limitació.

El Sr. cap de Govern:

Fer-ho més ràpid, ho sento, perquè aquests són uns debats molt interessants quan podem aquí explicar els uns i els altres.

Doncs, aniré més de pressa Sr. síndic.

Sr. Víctor Naudi, a mi m'ha agradat molt, vaig de pressa, quan vostè ha dit, no és que nosaltres no volem un pacte d'Estat, sinó que el tema de l'acord d'associació és una qüestió d'Estat. Doncs, a mi em sembla que és una gran frase dit passant, i és amb l'esperit que hauríem de mirar de coordinar-nos tots plegats per fer possible aquest oferiment que he fet com a cap de Govern al tomb de l'acord d'associació.

Vostè em feia referència que nosaltres sempre diem la veritat. De veritats n'hi ha moltes. No! De veritat n'hi ha una. Després hi ha interpretacions, hi ha opinions, però de veritat sempre n'hi ha una. En fi, nosaltres el que mirem és d'esforçar-nos per dir la veritat. Després cadascú pot interpretar la nostra

veritat. Però en tot cas, nosaltres, penso que diem la veritat.

Molt de pressa, és veritat, vostè en fa referència. De vegades es parlen de coses molt econòmiques, però hi ha coses que també preocupen, és la violència de gènere. Sí que és veritat que les denúncies han baixat. Això s'hauria d'analitzar perquè. I té raó. I per tant, amb això no he volgut dir en la meua primera intervenció, que el fet que hagin baixat les denúncies, no hi hagi un problema i també s'ha d'analitzar, en parlava la ministra Rosa Ferrer, el perquè han baixat.

La imatge d'Andorra que ha quedat tocada, sí. Però la imatge d'Andorra també ha tingut un impuls decisiu, penso, en passar la cinquena avaluació del MONEYVAL. Per això feia referència i ho lamento si he molestat a algú, que era importantíssima la votació que va passar el mes de juny, perquè això reforça de forma molt clara que som un país cooperant, transparent, que fem les reformes.

I també, lligant-ho... -vaig molt de pressa Sr. síndic, és complicat- la imatge de marca no juga únicament amb organismes internacionals, es mira també des d'un punt de vista de la imatge en global. Per això, també ahir i avui no se n'ha parlat, parlar de la marca Andorra, i aquí hem de fer molts esforços a hores d'ara, i ho reconec. Així s'expressava en aquest sentit el president de la Cambra de Comerç, i té raó.

Això lligarà amb el Sr. Pere López i el Sr. Víctor Naudi, transferències i competències. Bé, el Sr. Ladislau Baró ho deia, jo penso que vam fer un salt important en l'última legislatura. Jo penso que se n'ha de fer un de molt més important. Jo ja he explicat els plantejaments bàsics. Vostè em diu que té exactament el model Toni Riberaigua, doncs, està molt bé. Però fixi's bé, el model Toni Riberaigua pel que fa referència a transferències, no competències, a transferències, és el model que jo he explicat. Per tant, vostè està d'acord amb el model que he explicat jo. Hi ha una part del camí que ja fem junts. Per dir-ho així. En tot cas, faltarà que estigui compartit pels cònsols també.

Perquè el que no faré, també ho dic aquí, és anar amb una ruptura, amb un ambient que després no es pugui sostenir, però no per una qüestió electoral, perquè en aquestes reformes majors que necessiten d'una doble votació per les senyories, perquè són lleis qualificades, home! estaria bé que es portés al Consell General amb un cert consens o amb un consens cert amb els comuns.

M'és difícil Sr. síndic, perquè vostè em dona pressa i amb raó.

Em sembla que encara hi ha moltes més coses. Sr. Pere López... pressupost, BPA, bé, a veure, potser per

aclarir algunes coses Sr. Pere López. Jo no vaig dir, jo no he dit que el mes de gener hi hauria... no! jo he dit, vull ser prudent, no em vull comprometre, diu, podria acabar -he dit- a finals d'any, o mes de gener o febrer, però en tot cas, el que sí he dit no es a mi de dir-ho, no sóc jo que forçaré ni precipitaré que sigui una data o una altra, perquè en tot cas... no en tot cas, perquè la llei ho marca així, és una competència exclusiva, que dit passant, li van donar aquesta competència exclusiva, no pas jo, nosaltres ho vam presentar, li vau donar tots vostès i vostè, d'altres no, però vostè sí.

La llista que des d'un punt de vista de la nostra diplomàcia hem fallat. Bé, des d'un punt de vista de la nostra diplomàcia potser hem fallat, però jo li puc assegurar una cosa, allà on hauríem fallat, i ho compartirà amb mi, és de no haver fet tot i cada una de les reformes, des del començament fins al final. Però de la mateixa manera que he fallat, també pot dir, jo no ho diré, que també han fallat una mica els mecanismes espanyols, per dir-ho així, i no ho dic, perquè al cap de 4 dies de firmar el CDI, ens fiquen... no revisen una llista que de seguida es donen compte que és un error.

Després, acabant Sr. síndic, home! que jo no vaig votar la Constitució, això miri, ja han passat anys. A mi se'm diu que estic ancorat cap al passat, però vostè està ancorat amb mi cap al segle passat, vull dir una cosa! Perquè del 93 cap aquí ha passat molta aigua sota el pont.

El que no em pot dir és que jo quan em vaig presentar com a candidat a cap de Govern a la primera legislatura, vaig començar a dir pels carrers i avingudes de les diferents parròquies que no votaria l'acord monetari. No ho vaig dir mai! Més encara, quan una persona que era líder d'Andorra pel Canvi em pressionava, i vostè que farà? I jo li vaig contestar una cosa que sempre és segur la manera de fer de Demòcrates per Andorra, que diuen: no ficarem mai en mala posició la imatge d'Andorra a nivell internacional.

Però fixi's si és injust amb això, almenys amb mi, amb la Constitució del cor, jo ho reconec que en tot cas el vot és secret.

(Se sent riure)

Que fixi's bé si no vaig fer resistència, i acabo Sr. síndic, que vaig està escollit cap de Govern, jurar davant del Sr. síndic, i al cap de 15 dies, no és que vam tardar molt, el que li parla va firmar amb el comissari pertinent l'acord d'associació. I escolti, avui ho he defensat amb coherència amb l'acte que vaig fer fa 4 anys.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Pels grups parlamentaris, Sr. Víctor Naudi, teniu la paraula.

El Sr. Víctor Naudi:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, em referiré primer a les paraules del Sr. Baró, i també el Sr. cap de Govern, li faré esment a la qüestió de l'acord d'associació. És cert la qüestió del pacte, el nom no fa la cosa, podem estar-hi d'acord. En tot cas aquí mantinc el que hem dit. Aquí el que cal... nosaltres participarem amb aquesta qüestió amb un màxim d'informació i establint, anant en unes línies clares d'avançament i de metodologia de treball.

Parlava d'actitud constructiva. Pel que fa a l'afer BPA, doncs, aquí ha parlat d'actitud menys constructiva o no constructiva. Parlava que trigava en arribar la informació fent referència a la comissió especial. Bé, jo diria que més aviat aquesta justificació que tarda a arribar la informació, jo diria que més aviat no arriba o hi ha una voluntat manifesta que no arriba almenys amb aquella resposta escrita que ens feia el cap de la UIFAND. I per tant, doncs, aquí jo crec que de retard no n'hi ha, aquí hi ha una clara voluntat de dir que no. Per tant, aquest és el meu retret. És una qüestió de principis, de respecte a la institució, és una qüestió de procediment i de formes la redacció d'aquella carta, jo crec que no és acceptable i legalitat parlava de legalitat, jo crec que en aquella carta també s'invoca la Constitució i amb respecte a la Constitució, jo entenc que tenim dret les persones aquí elegides a poder disposar d'un màxim d'informació tret d'aquella que estigui sota secret judicial o informació policial. Jo crec que aquí això no és acceptable i més si hem de garantir una transparència. Parlava abans de la imatge de país, la pèrdua de seguretat jurídica. Jo afegiria aquí la transparència si volem reforçar aquesta imatge i potenciar la nostra plaça financera però potenciar-nos com a país si volem acollir o rebre inversió estrangera, jo crec que la transparència és important. Demostrar que es fan bé les coses, que es va al fons de la qüestió i que per tant, pel que fa amb aquesta qüestió de la informació rebuda en el si de la comissió, jo crec que això és una obligació i considero que aquí no podem tenir més demores. Ja només ens faltaria aconseguir una ordre judicial o demanar al ministre Espot que ens enviés una patrulla per requerir aquesta informació. Jo crec que això és inacceptable.

En quant a les reformes estructurals, ha parlat de valentia, després ha acabat afluixant aquesta valentia, no sé si per cansament o ja ha reconegut que s'havien fet d'alguna forma a mitges, algunes d'elles.

Bé les reformes fiscals sí que s'han acabat fent, no entraré ara en el debat que ja s'ha fet anteriorment. Qui el va començar, qui el va continuar el retard? Però bé jo penso que aquí també hi ha una qüestió important que té a veure amb la qüestió de l'IRPF, aquelles qüestions o exempcions que es van acabar votant per part del vostre grup en la legislatura passada, doncs d'alguna forma tenen a veure amb la famosa llista Moscovici. Per tant és una feina o mal acabada o mal feta.

El tema de les competències comunals, entenc que és una qüestió important a nivell de reforma estructural, de model de país, que també té a veure més enllà de les competències, passant per les transferències amb el tema de finançament del nostre estat, i per tant és una qüestió important que no es pot dilatar més. Vam veure un text que li va costar la cadira al ministre de la presidència, que es va arribar en un acord institucional que d'alguna forma vesteix aquesta marxa d'aquest ministre, i penso que aquí les coses s'han fet, quedat tot per fer i em preocupa com deia abans l'avançament. Vull creure que aquí es podrà fer una reforma com cal, amb la qual nosaltres estarem disposats a treballar-hi però pel que deia abans i les motivacions de l'exposició de motius de l'entrada a tràmit de la llei de modificació de les transferències, ja em deixen entreveure que aquest marc està una mica massa acotat.

La qüestió de sanitat, una altra reforma important que no s'ha dut a terme i que sembla ser que ara ja ha arribat una proposta que estem estudiant, que d'alguna forma marca unes línies però que crec que encara falta aprofundir, i amb quatre anys i mig amb tot un equip d'assessors altament retribuïts, jo crec que és una feina que s'hagués hagut de fer abans i més quan parlem de la necessitat i de la urgència de sanejar les finances o dels dèficits de la sanitat.

La reforma de la CASS igualment. S'ha fet una reformeta la legislatura passada que ha permès d'alguna forma, a part d'algunes retallades de poder aguantar a nivell pressupostari, però cal anar molt més enllà, però no simplement limitar-se a aquesta puja del 2%, que jo penso que en aquests moments no toca. La situació econòmica encara, per molt que dieu que hi ha prou mesos, encara no és el moment i caldria fer una reflexió més aprofundida de cap on es vol anar i quins altres aspectes s'han de tocar, tenint en compte la solidaritat i la garantia de l'Estat del benestar.

Una altra reforma estructural important, la funció pública. Sí que s'ha fet la llei de les pensions dels funcionaris però jo entenc que és una mala llei i que d'alguna forma s'havia de portar en paral·lel, també ho deia l'exposició de motius de la llei de les pensions, que s'ha d'acabar de fer la reforma de la llei de la funció pública, una altra feina que amb una majoria de 22 en la legislatura passada, no vau ser capaços de tirar endavant.

Ha parlat de la llei de la transparència relativa als organismes públics, la qual ho celebro. La pròpia proposició de llei que pensa impulsar el Partit Socialdemòcrata i doncs DA semblaria ser que també té un treball. Només dir que nosaltres a SDP ho portàvem en el nostre programa electoral en les passades eleccions.

Ha parlat, fent un retorn al passat de què CR no va bloquejar les reformes en aquell moment, les reformes fiscals en el govern Bartumeu, doncs bé sí que va bloquejar dos pressupostos en aquell moment. I jo entenc que vostè domina l'art de les aproximacions, de les justificacions i del consens d'alguna forma. Però bé penso que aquesta ja és fer-nos combregar amb rodes de molí. El Sr. cap de Govern parlava del salari mínim, de les felicitacions que havia rebut avui la secretària d'Estat del Servei d'Ocupació. Pot ser una bona notícia però només vull recordar que al setembre del 2014, des del Consell d'Europa ja es va emetre un informe negatiu que deia que no es respectava el que deia la Carta Social Europea. I s'ha parlat abastament d'aquesta puja, finalment aquesta puja, ja ho han dit els grups de l'oposició que han intervingut anteriorment. Clar cal veure si hi ha una baixada, això es pot veure alterat, però també aquesta puja tenint en compte que també és el que diu la Carta Social Europea, s'ha de tenir en compte el nivell de vida del país, i per tant, aquesta és una tímida pujada i que no crec que resolgui el problema. Caldria anar més enllà.

Bé, el Sr. cap de Govern s'ha tornat a referir al pacte per l'acord d'associació, doncs aquí ja no m'hi estendré, nosaltres estem disposats a continuar treballant, evidentment en condicions.

Per acabar voldria tornar una mica sobre la imatge que hem tornat a parlar, insistir en el fet que cal que en aquesta legislatura la legislació que puguem aprovar entre tots, doncs que garanteixi aquesta famosa seguretat jurídica, que penso que és important pel nostre redreçament econòmic. Jo crec que és un primer pas, i també defensar la transparència a tots els nivells.

Gràcies Sr. síndic.

La Sra. subsíndica general:

Gràcies Sr. Víctor Naudi.

Pel Grup Mixt, Sr. Pere López, teniu la paraula.

El Sr. Pere López:

Gràcies Sra. subsíndica.

Bé voldria començar per aquesta relació d'amor-odi entre la dreta andorrana que ens està deixant descol·locats a mesura que avança el debat. El Sr. Toni Martí va entrar ahir acusant al Grup Liberal de no votar la llei de cooperació penal per superar els informes del Moneyval, de no votar el CDI amb Espanya i d'imputar-los tot tipus de mals. El Sr. Baró sembla que tot i ser tant a prop no la troba massa encertada que la intervenció del Sr. Pintat, una qüestió d'Estat i tenen aquest joc continu d'amor-odi entre vostès que sembla que prometrà molt al llarg d'aquesta legislatura i que està començant a posar nerviosos els demòcrates en aquest gir de polítiques cap a la dreta que sembla que han començat de manera ferma i decidida.

En relació a BPA, el cap de Govern diu que no ha dit el que ha dit. Avui portem un debat llarg en què s'han dit coses, va dir que no hi havia problemes d'ocupació. Després sí que hi eren. Va dir que vam ser nosaltres els que vam cancel·lar la prova pilot de l'anglès, després tampoc érem nosaltres. Vostè no ha dit ni el gener, ni el desembre, ni el febrer, només li ha faltat dir que no abans del 13 de desembre. Només li ha faltat dir que no serà abans del 13 de desembre.

Amb el tema de les pensions mínimes i del tema de l'augment del salari mínim. Doncs bé, esperem poder-ne parlar al llarg de la tarda amb el Grup Demòcrata, amb voluntat de poder transaccionar aquesta proposta de resolució que entrarem. Em discutia les xifres, em discutia el de l'1,5 i el del mig punt. Si augmentem un 1,5 per l'any que bé amb la seva proposta, nosaltres no la compartim i augmentem 1 punt les cotitzacions, l'augment net és només d'un 0,5. Li he fet els números i l'augment no arriba als 5 euros, és de 4 i escaig, dona per alguns cafès però no gaire cosa més.

No crec que aquesta sigui la queixa dels treballadors que tenen un salari que no arriba als 1.000 euros, un salari que avui és clarament insuficient per viure a Andorra, i totes aquelles altres prestacions socials, pensions i altres qüestions que en depenen també d'aquest salari mínim.

No ens n'hem sortit amb la qüestió dels ingressos. Ens va anunciar la davallada d'ingressos amb tabac i IGI, però no ens ha volgut dir. Jo crec que és una manca de transparència important, i una actitud

impròpia dins d'un debat d'orientació política d'on sortiran aquests diners, i si aquests diners no surten, quines polítiques s'hauran d'ajustar, quines inversions s'hauran de posposar, i no ens ho ha dit ara. Esperarem amb el pressupost i sobretot esperarem que el pressupost ja reculli aquesta davallada d'ingressos.

Amb la qüestió de les transferències, nosaltres no ens ha quedat clar el seu model. No ha negat el que jo he afirmat anteriorment. És a dir, vostè defensa aquest model que penalitza els comuns petits, ja va bé que vagi apuntant alguna qüestió de cara a aquest model de competències i transferències. Aquest no pot ser un debat eteri, aquest ha de ser un debat amb propostes i amb línies, amb un model d'Estat, i de país.

I en referència al Sr. Baró i a la documentació de la comissió especial. Jo ja veig que vostè vol intentar fer passar una cosa per l'altra i que les persones que ens estiguin escoltant, doncs, es puguin pensar que sí, que hi ha algun tipus de documentació. Vostè diu que costa d'arribar, que tracta d'arribar. Algú que ens estigui escoltant pot pensar que va arribant coses, però que algunes no acaben d'arribar. No és cert. No ha arribat res dels informes que s'havien demanat. Vostè diu que hi ha hagut molta informació oral.

Bé, si al llarg d'una compareixença s'expliquen que es fan uns informes i unes auditories en base a uns comunicats tècnics que s'emeten, i els receptors no tenim ni els informes ni les auditories ni els comunicats tècnics, doncs, primer, costa d'assimilar-ho i després, costa de veure si allò que s'està dient compleix amb el que s'està anunciant, i per tant, entendrà que sense aquesta informació, que a demés ens va prometre, d'altres coses se'ns explicava això perquè després se'ns enviaria tota la documentació que ens permetria interpretar aquestes compareixences.

Per tant, ens sembla que és una qüestió prou seriosa. No intenti fer passar una cosa pel que no és perquè els ciutadans es podrien portar un engany. I el que deia al principi, aquí al darrera hi ha voluntat política d'hermetisme, d'obstrucció i de manca de transparència.

Parlant de transparència, no havíem sentit a parlar del seu treball, i en tot cas, pensem que no es respon a la iniciativa que nosaltres plantejarem avui, però entenc que en tot cas hi donaran suport, o podrem parlar-ne sobre el redactat final de la proposta de resolució.

M'ha parlat de la doble nacionalitat en qüestions de la reducció de la nacionalitat. No sé si intueix que dins d'aquest debat també hi haurà el tema de la

doble nacionalitat. Nosaltres hem parlat únicament de reduir els anys de residència per accedir a la nacionalitat, i no hem parlat per res de la doble nacionalitat. Per tant, aquesta és la proposta que hi ha haurà damunt de la taula, que és una proposta heretada de l'anterior legislatura, un compromís més del cap de Govern que es va comprometre a portar-ho abans de finalitzar la legislatura, i no hem parlat ni hem obert el debat al voltant de la doble nacionalitat.

I finalment amb aquestes tasques que em permeti la certa ironia, complicades que li toquen fer, a intentat defensar les reformes estructurals de l'anterior legislatura i lleigeixo el que ha dit. Ha parlat de fiscalitat, no tornarem al debat de la fiscalitat, dels CDI's que van vinculats de la justícia. Aquí sí que li reconec. Ja vam reconèixer un avenç, però el balanç és molt pobre. No es va avançar ni en funció pública, ni en sanitat, ni en competències, ni en transferències, ni en model pressupostari ni en model sanitari.

I pel que hem vist en aquest debat d'orientació política, a hores d'ara, ni el Govern ni el grup parlamentari que li dona majoria, com hem pogut comprovar en aquest debat d'orientació, tenen clares les línies per les quals han d'anar aquestes reformes estructurals.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Parlamentari Liberal, no hi ha intervenció...

Pel Grup Demòcrata...

Sr. Ladislau Baró, teniu la paraula.

El Sr. Ladislau Baró:

Sí, molt breument Sr. síndic, gràcies.

A veure, anem a centrar un parell o tres de qüestions, més que res, perquè per part del nostre grup parlamentari ens interessaria deixar clares aquestes nocions.

Pel que fa a la comissió especial, ens agradaria quedar-nos en dues idees. Cal fer un esforç per obtenir aquella informació que sigui obtenible, és a dir aquella que no estigui vetada per determinats textos legals que així ho haguessin de fer. Per tant, aquest esforç per la informació escrita que complementi l'exposició oral i que a més a més acompanyava l'exposició oral, s'ha de continuar fent. I si costa una mica, ens haurem de dotar dels mecanismes legals oportuns per intentar-la obtenir.

Per altra banda també voldria posar èmfasi en el fet que la comissió ha de tenir, també, un paper de prospectiva important i que no condicionaria del tot aquest paper de prospectiva a la qüestió de la demanda d'informació. Perquè no perquè no l'haguem de tenir, sinó perquè com que potser en algun cas haurem d'afinar algunes normes, que avui en començarem a parlar aquesta tarda, doncs, jo el que no faria és condicionar completament una cosa o l'altra. En tot cas és l'opinió del Grup Parlamentari Demòcrata.

Celebrar en segon lloc el clima de consens i de ganes, més que de consens, definitiu de ganes de participar i d'implicar-se amb el procés de negociació de l'acord d'associació. Crec que aquesta és una dada positiva que hem de retenir d'aquest debat.

I finalment, escoltades les intervencions dels grups de l'oposició i escoltat el discurs d'ahir del cap de Govern, només em queda reiterar, tant per la feina feta en l'anterior legislatura, com per la que s'està encarrilant aquesta com perquè des de les paraules del cap de Govern que ahir vam poder escoltar, el plantejament reformador de Demòcrates per Andorra, crec que continua sent la posició més viable i més centrada per Andorra. Jo aquesta és la conclusió que extrec d'aquest debat.

Finalment, ja una mica per distendre l'ambient, és clar, quan el Sr. López es refereix a les relacions amb d'amor-odi entre la dreta i el centre Andorra, bé, la passada legislatura l'esquerra andorrana ens va donar un recital d'aquesta mena de relacions més aviat ancorades cap a una part del pèndul, molt bé.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Demanaria al Sr. cap de Govern si desitja tornar a intervenir...

No hi ha intervencions...

Doncs, acabades les intervencions, per part dels grups parlamentaris i del Govern, es dona per acabat el debat i se suspèn la sessió fins les 17.30h.

Recordo que el termini màxim per la presentació de propostes de resolució és fins a les 17.00h.

Se suspèn la sessió

(Són les 14.40h)

(Es reprèn la sessió)

(Són les 17.32h)

El Sr. síndic general:

Bona tarda, es reprèn la sessió.

S'han presentat onze propostes de resolució, totes elles admeses per la Sindicatura, propostes que s'estan distribuint o que ja estan distribuïdes en aquest moment.

Els recordaré breument el procediment.

En primer lloc, es procedirà a la defensa de les propostes de resolució segons l'ordre de presentació.

Una vegada feta l'exposició per part dels grups parlamentaris se suspendrà la sessió per tal que cada grup pugui analitzar la seva posició respecte a les diferents propostes de resolució presentades, i si és el cas fer propostes que portin a un text assumible i consensuat per tots els grups.

Al reprendre la sessió els grups indicaran la seva posició respecte a les altres propostes presentades i finalment indicaran el text que sotmeten a votació.

Passem doncs tot seguit a la presentació de la primera Proposta de resolució registrada amb el número 1011 i presentada pel Grup Parlamentari Liberal.

Intervé per exposar la Proposta de resolució, el Sr. Ferran Costa.

Teniu la paraula.

El Sr. Ferran Costa:

Gràcies Sr. síndic.

El Grup Parlamentari Liberal formulem la següent Proposta de resolució davant del Ple del Consell General per la seva votació i si s'escau aprovació.

Atès el contingut del debat sobre l'orientació política del Govern,

Atès que, el Reglament del Consell General, disposa en el seu article 5, que per al compliment de l'activitat parlamentària, els consellers generals tenen el dret a què l'Administració pública els faciliti les dades, informes o documents que obren en el seu poder,

Atès que, en data 10 de gener del 2003, la Sindicatura va aprovar una suplència del Reglament per a millor compliment del dit article 5,

Considerant el que disposa l'article 25 de la Constitució, en el sentit que tots els andorrans tenen el dret a accedir en condicions d'igualtat a les funcions i càrrecs públics i que això també vol dir, que no es poden posar obstacles a un conseller general i a l'altre no, en l'exercici de la seva activitat,

Atesa la dificultat d'alguns consellers generals per aconseguir la informació i la documentació de l'Administració general, que requereixen per l'exercici de l'alta funció que tenen encomanada,

entre elles la de controlar i impulsar l'acció del Govern,

Considerant que la Comissió Especial de vigilància i prevenció de risc per a l'estabilitat financera, va ser creada, entre d'altres, per analitzar la situació de l'afer Banca Privada d'Andorra, i que difícilment es podrà acomplir aquest objectiu si el Govern no lliura la documentació sol·licitada,

Es proposa la següent Proposta de resolució:

1. Es requereix al Govern a facilitar tota la documentació que sigui necessària perquè els consellers generals, accedeixin amb la major brevetat, a tota aquella documentació que es trobi a l'abast de l'Administració pública.

2. S'insta al Govern perquè impulsi, una iniciativa legislativa sobre els secrets d'Estat, que inclogui en qualsevol cas, un mecanisme perquè el Consell General pugui estar assabentat de qualsevol afer i en qualsevol moment.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem a la segona Proposta de resolució que ha estat registrada amb el número 1012 i també presentada pel Grup Parlamentari Liberal.

Intervé per exposar la Proposta de resolució, el Sr. Josep Majoral.

Teniu la paraula.

El Sr. Josep Majoral:

Gràcies Sr. síndic.

Avui en aquesta Cambra s'ha debatut llargament el tema de les competències i de les transferències dels comuns. Per a nosaltres es tracta d'un tema cabdal. Això ho hem fet avinent no només en el discurs d'investidura efectuat pel nostre president de grup sinó que també ho vàrem defensar en la passada sessió amb l'aprovació de l'admissió a tràmit de la Proposició de Llei de modificació de la Llei qualificada de les transferències.

Entenem que és cabdal la creació d'un espai nacional de debat entre el Consell General, el Govern i els comuns, amb l'única finalitat de trobar l'encaix òptim de tots els òrgans de l'Estat a l'actual i futura conjuntura econòmica tot garantint la millor prestació de serveis a la ciutadania.

Així doncs atenent la necessitat d'impulsar la millora del funcionament dels comuns, en particular modificant la Llei qualificada de delimitacions de competències dels comuns, del 4 de novembre del

1993, i de la Llei qualificada de transferències als comuns de la mateixa data.

Considerant que ambdós textos formen part de les lleis marc del funcionament institucional de l'Estat, d'acord amb el que disposa l'article 80 i 81 de la Constitució.

Tenint en compte el que disposa l'article 57.3 de la Constitució en el sentit que les lleis qualificades de competències comunals i de transferències als comuns requereixen per a la seva aprovació el vot final favorable de la majoria absoluta dels consellers elegits en circumscripció parroquial i la majoria absoluta dels consellers elegits en circumscripció nacional.

Atès que el Govern ha iniciat o pretén iniciar les negociacions en aquelles qüestions que siguin necessàries amb els comuns sense la participació del Consell General, es proposa la següent proposta de resolució:

S'insta al Govern a convocar una representació del Consell General on hi siguin presents representants de tots els grups parlamentaris a totes aquelles reunions amb els comuns en què s'analitzin les possibles reformes o modificacions en relació a la Llei qualificada de delimitació de competències dels comuns del 4 de novembre de 1993 i de la Llei qualificada de transferències als comuns de la mateixa data.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem a la tercera de les propostes de resolució.

La tercera Proposta de resolució ha estat registrada amb el número 1013 i presentada pel Grup Parlamentari Mixt.

Intervé per exposar la Proposta de resolució, la Sra. Sílvia Eloïsa Bonet Perot.

Teniu la paraula.

La Sra. Sílvia Eloïsa Bonet:

Gràcies Sr. síndic.

Els membres de Socialdemocràcia i Progrés del Grup Parlamentari Mixt presenten la següent Proposta de resolució:

Atès que l'Organització de les Nacions Unides a la IV Conferència Mundial de 1995 ja va reconèixer que la violència de gènere és un obstacle per aconseguir els objectius d'igualtat, desenvolupament i pau, i que viola i menyscaba el gaudi dels drets humans i les llibertats fonamentals.

Atès que parlar de violència de gènere i de violència domèstica suposa situar-nos davant d'un problema de gran magnitud que engloba múltiples perspectives que requereixen igualment múltiples respostes pluridisciplinàries.

Atès que la prevenció implica donar suport a la implementació de les conclusions convingudes en el 57è període de sessions de la Comissió de la Condició Jurídica i Social de la Dona, on es va fer un fort èmfasi en la prevenció a través de la promoció de la igualtat de gènere, l'apoderament de les dones i el respecte dels drets humans.

Atès que el Conveni sobre la prevenció i la lluita contra la violència envers les dones i la violència domèstica, Conveni d'Istanbul, ratificat per aquesta Cambra el gener del 2014, determina que cal implantar les mesures legislatives i preventives per combatre aquest tipus de violència.

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 15 de gener del 2015 va aprovar la Llei 1/2015, del 15 de gener, per l'eradicació de la violència de gènere i de la violència domèstica.

Vist que l'article 20 de dita Llei estableix la creació de la Comissió Nacional de Prevenció de la Violència de Gènere i Domèstica com a òrgan de caràcter polític i tècnic per coordinar i cooperar dins de l'Administració els ministeris i els departaments implicats.

Atès que els membres de Socialdemocràcia i Progrés del Grup Parlamentari Mixt consideren indispensable la creació de la comissió per assegurar el compliment de la Llei i establir les estratègies necessàries per potenciar la prevenció, la sensibilització i la detecció de la violència de gènere, i totes les seves altres funcions que la pròpia Llei li encomana.

Atès l'exposat, el Consell General, en la sessió de Debat d'Orientació Política del Govern d'octubre de 2015,

Acorda:

Encomanar al Govern:

- Que desenvolupi les accions necessàries per a la creació de la Comissió Nacional de Prevenció de la Violència de Gènere i Domèstica durant l'any 2016.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem a la quarta Proposta de resolució que ha estat registrada amb el número 1014 i presentada pel Grup Parlamentari Mixt. Intervé per exposar la Proposta de resolució, la Sra. Sílvia Eloïsa Bonet Perot.

Teniu la paraula.

La Sra. Sílvia Eloïsa Bonet:

Gràcies Sr. síndic.

Els membres de Socialdemocràcia i Progrés del Grup Parlamentari Mixt presentem la següent Proposta de resolució:

Atès que la biotecnologia és el conjunt de disciplines o ciències que tenen per objectiu l'estudi dels éssers vius o parts dels éssers vius per tal d'obtenir-ne béns i serveis.

Atès que l'aparició d'empreses en el camp de la biotecnologia ha augmentat a nivell mundial de forma molt considerable, i l'interès per establir-se a Andorra també.

Atès que a Andorra l'obertura econòmica ha facilitat l'establiment dels bancs de sang i de teixits, i que la sang de cordó umbilical ofereix moltes possibilitats en la recerca terapèutica.

Atès que les aplicacions del progrés científicotecnològic i les conseqüències que genera el desenvolupament de la seva activitat ens situen en una esfera no exempta de riscos.

Vist que la memòria d'activitat del Comitè Nacional de Bioètica d'Andorra de l'any 2014 es destaca que s'ha redactat un document de "Proposta urgent d'actuació", adreçat al Govern, proposant l'adhesió al tractat del Conveni Europeu sobre Biomedicina i Drets Humans del Consell d'Europa, Conveni d'Oviedo, i als seus protocols addicionals sobre Clonatge Reproductiu i sobre la Recerca Biomèdica.

Vist que la legislació a Andorra ha d'establir quins són els límits d'actuació en temes tant sensibles com els assajos clínics o els testos genètics amb les màximes garanties.

Atès que els membres de socialdemòcrata i progrés del Grup Parlamentari Mixt, considerem indispensable la regulació de la matèria per oferir seguretat jurídica a les empreses que es dediquin a la biotecnologia.

Atès l'exposat, el Consell General, en la Sessió de Debat d'Orientació Política del Govern d'octubre del 2015,

Acorda:

Encomandar al Govern:

Que es signi el Conveni Europeu sobre Biomedicina i Drets Humans del Consell d'Europa (altrament anomenat Conveni d'Oviedo) i dels seus Protocols addicionals sobre clonatge reproductiu i sobre recerca biomèdica.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem a la cinquena proposta de resolució que ha estat registrada amb el número 1015 i presentada pel Grup Parlamentari Demòcrata.

Intervé per exposar la Proposta de resolució, la Sra. Meritxell Mateu.

Teniu la paraula

La Sra. Meritxell Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

El Grup Parlamentari Demòcrata en base al que disposa l'article 133 del Reglament del Consell General presenta la proposta de resolució que tot seguit s'exposa per tal que sigui debatuda i, si s'escau, sotmesa a votació pel Consell General.

La crisi financera i bancària generada per la nota del FinCEN americà amb BPA va posar de relleu el risc de contagi de la plaça financera andorrana així com d'un possible aïllament internacional d'aquesta.

El fet que el Principat d'Andorra no tingui un banc central, ni cap òrgan de supervisió internacional, tot i tenir l'Acord monetari amb la Unió Europea, situa al país amb un grau superior de risc.

Alhora, el nostre país està lligat al compliment de Basilea III, el que l'obliga a establir les eines necessàries per una millor supervisió i control.

Per tot l'esmentat i perquè tot plegat fa necessari un replantejament del nostre sistema de protecció i de control, i coneixedors que existeixen organismes internacionals financers i bancaris especialitzats,

Presentem la següent proposta de resolució:

S'encomana al Govern que estudiï la conveniència d'una adhesió del Principat d'Andorra al Fons Monetari Internacional i al Banc Internacional de Pagaments per tal de donar una cobertura de riscos financera a nivell internacional i gaudir d'una supervisió bancària internacional, a fi d'aportar una major seguretat i reduir els riscos sistèmics.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem a la sisena Proposta de resolució que ha estat registrada amb el número 1016 i presentada pel Grup Parlamentari Demòcrata.

Intervé per exposar la Proposta de resolució, la Sra. Conxita Marsol.

Teniu la paraula.

La Sra. Conxita Marsol:

Gràcies Sr. síndic.

La proposta de resolució que també presenta el Grup Demòcrata referent a la reforma necessària del sistema sanitari diu així.

El nostre país s'ha caracteritzat per un sistema sanitari públic de qualitat per a satisfer les necessitats assistencials bàsiques i d'especialitat, vetllant per la qualitat del servei.

No obstant això, el constant creixement del SAAS (Servei Andorrà d'Atenció Sanitària) i del dèficit descontrolat que en deriva fa del tot necessària la reforma d'aquest ens.

Així, una major optimització dels recursos humans i econòmics permetria la sostenibilitat del sistema sanitari al Principat.

Per tot l'esmentat i perquè estem convençuts que la sanitat pública ha de mantenir la seva eficiència sense alterar la sostenibilitat econòmica del país.

Presentem la següent Proposta de resolució:

S'encomana al Govern que treballi amb caràcter prioritari per introduir la necessària reforma del SAAS (Servei Andorrà d'Atenció Sanitària), garantint que el Ministeri de Salut exerceixi el seu rol com a màxima autoritat sanitària del país, en benefici de la sostenibilitat i de la qualitat del sistema.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem a la setena Proposta de resolució que ha estat registrada amb el número 1017 i presentada pel Grup Parlamentari Demòcrata.

Intervé per exposar la Proposta de resolució la Sra. Sofia Garrallà.

Teniu la paraula.

La Sra. Sofia Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

Exposo en nom del Grup Parlamentari Demòcrata la següent Proposta de resolució.

Vivim en una economia globalitzada on malauradament la criminalitat i especialment la criminalitat organitzada és cada cop més sofisticada, interrelacionada i internacionalitzada.

Així són necessaris recursos adients i cada cop més especialitzats per fer-hi front i poder dotar els estats de les eines tecnològiques i humanes necessàries per assegurar la prevenció i la protecció enfront

d'aquests delictes que tot sovint fa necessària la cooperació internacional amb òrgans homònims a fi d'assegurar-ne la màxima transparència i eficiència.

Per tot l'esmentat i perquè estem convençuts que un augment dels recursos humans i materials atorgaran una major protecció i probitat del sistema de prevenció i de control de la criminalitat, en concret de la criminalitat organitzada,

Presentem la següent Proposta de resolució:

S'encomana al Govern que segueixi endegant les accions necessàries per dotar el Cos de Policia dels mitjans humans i materials necessaris per fer front als nous reptes en matèria de criminalitat i, en concret, en matèria de lluita contra el blanqueig, per seguir mantenint les altes cotes de seguretat ciutadana que ens caracteritzen com a país i garantir l'efectivitat de les reformes normatives ja acomplertes per lluitar contra la criminalitat organitzada.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem a la vuitena Proposta de resolució. Aquesta ha estat registrada amb el número 1018 i presentada pel Grup Parlamentari Demòcrata.

Intervé per exposar la Proposta de resolució, la Sra. Meritxell Palmitjavila.

Teniu la paraula.

La Sra. Meritxell Palmitjavila:

Gràcies Sr. síndic.

El Grup Parlamentari Demòcrata en base al que disposa l'article 133 del Reglament del Consell General, presenta la Proposta de resolució següent.

La Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, del 29 de desembre del 2000 ha estat una eina molt útil de regulació i d'ordenament del nostre territori.

Tot i així, la complexitat dels tràmits a assolir per elaborar els plans parcials i els plans especials, dificulta i alenteix la concreció dels projectes.

L'excessiva burocràcia implica voluminosos actes administratius tant per l'administrat com per l'administració.

Per tot l'esmentat i perquè estem convençuts que una simplificació administrativa atorgarà una major eficàcia dels procediments,

Presentem la següent Proposta de resolució:

S'encomana al Govern que treballi per introduir les modificacions escaients, derivades de l'aplicació de la

Llei general d'ordenació del territori i urbanisme del 29 de desembre del 2000, per tal de simplificar els procediments i agilitzar els tràmits administratius i posar l'administració més al servei del ciutadà.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Només un aclariment, sembla que hi ha hagut una petita confusió i ens hem referit ara a la novena de les propostes que seria l'entrada amb el número 1019.

Tot seguit procedirem a la lectura de la vuitena Proposta de resolució registrada amb el número 1018 i presentada pel Grup Parlamentari Demòcrata.

Intervé per exposar la Proposta de resolució el Sr. Miquel Aleix.

Teniu la paraula.

El Sr. Miquel Aleix:

Gràcies Sr. síndic.

Els membres del Grup Demòcrata presentem la present Proposta de resolució.

Els treballadors de l'Administració pública tenen una vocació de servei al ciutadà.

Ara bé, tenint en compte la dimensió territorial i de població del nostre país, es fa necessària una adequació de la funció pública a la realitat vigent per una millor sostenibilitat.

Així, una major mobilitat i flexibilitat dels llocs de treball de la funció pública permetrien una optimització dels recursos.

Per tot l'esmentat i perquè estem convençuts de la vocació de servei dels treballadors de l'Administració pública, presentem la següent Proposta de resolució:

S'encomana al Govern, tenint en compte la disposició final cinquena de la Llei 23/2014, del 30 d'octubre, qualificada de creació i de regulació del pla de pensions de la funció pública que diu "S'encomana al Govern per a què promogui la reforma integral de la funció pública en el termini màxim de dos anys a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei", treballi per assolir dita reforma en el termini màxim d'un any, per tal de complir amb aquest mandat.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem a la desena Proposta de resolució presentada que ha estat registrada amb el número 1020 i presentada pel Grup Parlamentari Mixt.

Intervé per exposar la Proposta de resolució, el Sr. Gerard Alís Eroles.

Teniu la paraula.

El Sr. Gerard Alís:

Gràcies Sr. síndic.

Els consellers generals socialdemòcrates del Grup Parlamentari Mixt formulen la següent Proposta de resolució perquè sigui presentada al ple del Consell General per a la seva votació.

Proposta de resolució.

Vista la Carta Social Europea revisada que va ser ratificada pel Consell General en la sessió del 30 de juny del 2004,

Atès que l'article 4.1 de la mateixa diu que els estats han de "reconèixer el drets dels treballadors a una remuneració suficients per assegurar-los a l'igual que les seves famílies, un nivell de vida suficient".

Atès que el Comitè Europeu de Drets Socials que vetlla pel correcte compliment de la Carta Social Europea per part dels països que l'han ratificada, entén que no es dona compliment al referit article 4 si el salari mínim és inferior al 50% del salari mitjà, i que es compleix amb dita disposició quan el salari mínim és superior al 60% del salari mitjà, essent però la situació conforme quan el salari mínim està comprès entre un 50% i un 60% del salari mitjà i que es pot acreditar que aquell permet de garantir un nivell de vida digne.

Atès que en les darreres conclusions sobre Andorra (2014) el Comitè Europeu de Drets Socials va considerar que la situació al Principat en relació al referit article 4.1 de la Carta Social Europea no era conforme.

Atès que per a l'any 2015 el salari mitjà a Andorra està fixat en 2.042,54 euros i el salari mínim ho està en 964, és a dir, que el salari mínim representa un 47,10% del salari mitjà.

El Consell General, en la sessió de debat d'orientació política del Govern del 9 d'octubre 2010, acorda,

Encomanar al Govern que procedeixi a adoptar les disposicions necessàries per tal d'augmentar el salari mínim aplicable al Principat d'Andorra fins al 50% del salari mitjà amb efectes a 1 de gener del 2016, i que continuï augmentant-lo durant la present legislatura, de manera que, a partir de l'1 de gener 2019 quedi fixat en un 60% del salari mitjà.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Finalment anem per la onzena Proposta de resolució que ha estat registrada amb el número 1021 i presentada pel Grup Parlamentari Mixt.

Intervé per exposar la Proposta de resolució, el Sr. Pere López Agràs.

Teniu la paraula.

El Sr. Pere López:

Gràcies Sr. síndic.

Els consellers socialdemòcrates del Grup Parlamentari Mixt formulem la següent Proposta de resolució.

L'article 72.3, la Constitució recull el principi de transparència com a pilar de l'acció de l'Administració pública.

Per tal de garantir aquest principi i convertir-lo en motor democràtic de participació política i d'eficiència econòmica es fa necessària la creació d'una llei de transparència i d'un servei públic que la faci efectiva.

Una llei de transparència que en garanteixi l'aplicació d'aquest principi al conjunt de l'activitat pública; és a dir, a tots els cossos de l'Administració general, comunal i les societats parapúbliques i participades, inclosos els prestadors de serveis o agents privats implicats en la realització de polítiques públiques, partits polítics i associacions subvencionades.

Aquesta llei ha de regular la publicitat de l'activitat pública i el dret d'accés dels ciutadans a la informació pública.

Dins del primer àmbit la llei ha d'establir què és la informació pública, de manera que s'esvaeixen dubtes respecte el caràcter d'aquesta informació. En segon lloc es garanteix que aquesta informació, pel seu caràcter públic, s'ha de conèixer. I en tercer lloc es regula la creació de l'òrgan que l'ha de fer conèixer: en aquest cas, el Portal de Transparència, un entorn d'accés a la informació pública.

La llei haurà de comptar també amb un règim sancionador que s'aplicaria en cas d'incompliment de les obligacions establertes.

Per tant es proposa que s'acordi:

S'encomana al Govern l'elaboració d'una llei de transparència que garanteixi el dret d'accés dels ciutadans a la informació pública definint la informació que ha de ser pública per una banda i creant un entorn de consulta per als ciutadans de l'altra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Bé acabada la presentació de les diferents propostes de resolució i per tal que els grups parlamentaris disposin del temps necessari per valorar-les i, si s'escau, també, per transaccionar-les, se suspèn la sessió per una durada d'una hora aproximadament abans de sotmetre aquestes propostes a votació.

Sr. Pere López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Si em permet, només voldríem fer la consideració per part dels tres consellers que integrem, els socialdemòcrates, el Grup Parlamentari Mixt, que al nostre entendre, algunes de les propostes de resolució que ha presentat el Grup Demòcrata no han estat objecte de debat al llarg del debat d'orientació política. I ens ha sorprès, doncs, algunes de les propostes sobre temes que no han estat tractats en el debat d'orientació.

No qüestiono en cap cas la seva admissió a tràmit però sí que dificultarà enormement la seva presa en consideració, per la qual el Grup Parlamentari Demòcrata no ha tingut l'avinentsa de plantejar-les i ens hem trobat amb una sèrie de qüestions, a hores d'ara de les que no n'hem pogut debatre al llarg del debat d'orientació política.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Suspenem la sessió.

Només dir-los-hi que hi ha aquesta hora i mitja perquè els grups puguin parlar entre ells, puguin valorar les propostes de resolució fetes pels altres grups, les puguin negociar, si s'escau, o transaccionar per veure si es pot arribar a una proposta de resolució que tingui un suport més ampli. Després reprendríem la sessió, i en la represa de la sessió es demanaria en primer lloc als grups parlamentaris que ho desitgin de manifestar la seva posició respecte a les proposicions de resolució presentades pels altres grups, i després a continuació seguint el mateix ordre en què han estat exposades, és a dir l'ordre d'admissió per part de la Sindicatura, doncs, es procediria a presentar, o jo demanaria si el text que se sotmet a votació és el mateix que ja figurava inicialment a la proposta de resolució, o si en canvi hi ha hagut un motiu de transacció, i aleshores

demanaria que es llegís quin és el text final que se sotmet a votació.

I procediríem així, una darrera l'altra.

Suspenem, doncs, la sessió fins que hagueu pogut fer aquesta feina.

(Se suspèn la sessió.

(Són les 18.00h)

(Es reprèn la sessió)

(Són les 19.47h)

El Sr. síndic general:

Es reprèn la sessió.

Demana en primer lloc que els grups parlamentaris que ho desitgin vulguin indicar la seva posició respecte a les propostes de resolució presentades pels altres grups.

Pel Grup Parlamentari Mixt, per SDP.

La Sra. Sílvia Eloïsa Bonet:

De les dos propostes de resolució que hem presentat hem arribat a transaccionar tant una com l'altra.

El Sr. síndic general:

Li demanaria quin seria el seu posicionament respecte a les propostes de resolució presentades pels altres grups.

La Sra. Sílvia Eloïsa Bonet:

A la 1011 nosaltres li donaríem suport, a la 1012 també, a la 1013 amb la transacció proposada també, a la 1014 amb la transacció proposada també li donaríem suport, a la 1015 amb la transacció que s'ha proposat també, a la 1016 amb la transacció proposada també, a la 1017 li donaríem suport, a la 1018 li donaríem suport, a la 1019 amb la transacció li donaríem suport, a la 1020 li donaríem suport i a la 1021 també li donaríem suport.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Els hi demanaria ara als representants del Partit Socialdemòcrata.

Sr. Pere López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Bé, hi ha algunes propostes que han sigut objecte de transacció i per tant, no sé si sense conèixer el

contingut, però en tot cas, nosaltres amb el contingut transaccionat a la 1011 hi donaríem suport, a la 1012 hi donaríem suport tal com està, a la 1013 també hi donaríem suport.

A la 1014, amb alguna transacció que entenem que hi ha hagut, també hi donaríem suport.

A la 1015 tot hi reiterar-nos que és una qüestió que no ha estat suficientment exposada al llarg del debat i que s'han introduït tota una sèrie d'elements tant amb l'exposició com la Proposta de resolució, que ens semblen prou complexes i que no han estat prou explicats ni prou debatuts. Com que només es compromet a estudiar-ho doncs no hi fa res que s'estudii, i per tant hi donaríem suport.

La 1016, reiterant novament que aquesta reforma del SAAS, que queda absolutament etèria i sense detallar doncs tampoc ha estat exposada al llarg del debat d'orientació i per tant, no hi podem donar suport perquè no entenem el contingut de la proposta que se'ns està efectuant per manca de concreció i per manca d'haver-ho exposat al llarg del debat, i en aquest cas ens absteníem.

Donaríem suport a la 1017 i a la 1018.

La 1019, una mica en la línia de les altres propostes de resolució, també entenem que és una qüestió que no ha estat exposada en el si del debat d'avui, que entenem que és una qüestió molt complexa. A més ens preocupa, han exposat temes vinculats a l'urbanisme al voltant dels entorns de protecció dels béns d'interès comunal. I un altre cop per falta de concreció i d'explicació de la proposta, per tant, no entenem què hi ha al darrera d'aquestes agilitzacions i procediments més simplificats. En aquest cas hi votariem en contra.

I sobre les dues proposicions presentades per nosaltres, que totes dues han estat transaccionades, hi votariem favorablement.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Pel Grup Parlamentari Liberal, Sr. Jordi Gallardo.

El Sr. Jordi Gallardo:

Sí gràcies Sr. síndic.

Bé per la nostra part, ho farem molt ràpid i molt fàcil perquè donarem suport a totes. Algunes perquè les acceptem i les votarem tal i com s'han presentat, sense necessitat de cap tipus de transacció. I en els altres casos mercès a les transaccions que s'han dut a terme.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Per part del Grup Demòcrata, Sr. Baró.

El Sr. Ladislau Baró:

Gràcies Sr. síndic.

Bé nosaltres, a la 1011 no hi donarem suport. Havíem presentat una transacció que no ha estat acceptada.

El mateix passa amb la 1012. Votarem que no per aquesta mateixa raó.

La 1013 que és fruit d'una transacció, sí que la votarem.

La 1014 que és fruit d'una transacció, sí que la votarem.

La 1015 que és fruit d'una transacció, sí que la votarem.

La 1016 que és fruit d'una transacció, també la votarem.

La 1017 la votem íntegrament, no hi ha transacció.

La 1018 la votem íntegrament, no hi ha transacció.

La 1019 sí que la votarem, i és producte d'una transacció.

La 1020 no la votem.

I la 1021 sí que la votem, i no hi ha hagut transacció.

Sr. síndic, si em permet, nosaltres a l'hora de llegir les resolucions en alguns casos voldríem fer una explicació de vot. És això possible?

El Sr. síndic general:

Sí és possible.

El Sr. Ladislau Baró:

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Bé doncs a continuació, i segons l'ordre de presentació de les propostes de resolució, demanaria primerament als autors de les propostes que indiquin quin és el text que se sotmet finalment a votació i posteriorment procediríem a la seva votació.

Començarem per la primera Proposta de resolució, que és la registrada amb el número 1011.

Li demanaria al seu defensor si vol passar a la tribuna i li demanaria tot seguit si el text que se sotmet a aprovació és el presentat o si hi ha alguna modificació.

Intervé per defensar la proposta, el Sr. Ferran Costa.

El Sr. Ferran Costa:

Gràcies Sr. síndic.

Si em permet abans de procedir a la lectura del text com queda després d'haver-lo transaccionat, en aquest cas el Grup Mixt, sí que m'agradaria esmentar que primer les dificultats de transaccionar un text a diferents bandes i amb un termini tan breu de temps, no és cosa fàcil d'entrada. En tot cas sí que hem fet l'intent de proposar una transacció o transaccions de la nostra proposta de resolució a tots els grups parlamentaris presents en aquesta Cambra, inclús per bé que fa un moment el Sr. Ladislau Baró ens ha indicat que no donaria suport a la nostra proposta de resolució, nosaltres hem entès i també amb connivència havent-ho parlat després amb els altres integrants del Grup Mixt en el Grup Socialdemòcrata com els representants de SDP de recollir també una de les observacions que havia fet el Sr. Baró en els inicis de les negociacions en aquestes transaccions.

Dit això, el text final de la nostra Proposta de resolució quedaria de la següent manera:

1- Es requereix al Govern a facilitar tota la documentació que sigui necessària perquè els consellers generals accedeixin amb la major brevetat a tota aquella documentació que es trobi a l'abast de tots els organismes públics de caire nacional.

2- S'insta al Govern perquè impulsi una iniciativa legislativa sobre el secret d'Estat que inclogui en qualsevol cas un mecanisme perquè el Consell General pugui estar assabentat de qualsevol afer i en qualsevol moment.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció o manifestació...

Si no, procediríem de seguida a la votació.

A la vista de les intervencions, doncs s'obra un breu termini de temps per votar.

(Votacions)

Sra. secretària si vol procedir a donar lectura del resultat si us plau.

La Sra. Maria Martisella:

Vots a favor 13, vots en contra 15.

El Sr. síndic general:

Bé a la vista del resultat, no s'aprova la Proposta de resolució.

Sí Sr. Ladislau Baró, teniu la paraula.

El Sr. Ladislau Baró:

Sí gràcies Sr. síndic.

Com ha dit el Sr. Costa hem estat en una breu però efectiva negociació perquè com a mínim ha sigut clara. Amb el plantejament que s'ha intentat transaccionar, la nostra proposta anava dirigida a precisar de manera més clara, en el sentit que la documentació pública que ha de ser sotmesa o que pugui arribar a l'abast dels consellers no ha d'estar subjecta a criteris de confidencialitat que puguin estar establerts en el nostre ordenament jurídic o que puguin venir derivats dels compromisos contrets de la nostra presència amb organismes internacionals. Nosaltres entenem que aquest és un element bàsic de cara a la credibilitat d'aquests organismes i d'altra banda, també pensem que és un element bàsic assumir les restriccions que el nostre ordenament jurídic, ja sigui amb lleis internes o amb tractats internacionals estableix. Per tant ens sembla que era un plantejament perfectament assumible. Lamentem que no s'hagi volgut acceptar perquè a més anava perfectament dins dels principis de funcionament de qualsevol Estat de dret i modern. I d'altra banda, el que sí que volem afirmar és que nosaltres estem d'acord de tirar endavant, i ho hem dit al matí i ho vam dir també en el si de la Comissió Especial, estem interessats en tirar endavant la llei de secrets oficials. Això és tot Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Passaríem doncs a la segona Proposta de resolució. Que és la registrada amb el número 1012.

Intervé també pel Grup Parlamentari Liberal, el conseller Sr. Josep Majoral. I demanaria tot seguit si el text que se sotmet a aprovació és el presentat o si hi ha alguna modificació.

El Sr. Josep Majoral:

Gràcies Sr. síndic.

Abans de procedir a la seva lectura Sr. síndic si em permet de fer una mica d'explicació de com ha anat en el si de la reunió.

Doncs bé, el Grup Demòcrata sí que volia transaccionar aquesta proposta de resolució. La seva transacció anava en el sentit d'impedir d'alguna manera que el Consell, comuns i Govern ens assentéssim al mateix temps en una taula. El Grup Liberal entén que és cabdal poder-nos assentar tots junts i treballar un afer d'aquest calat, per tant, la

proposició que fem no es modifica i passo a la seva lectura.

S'insta al Govern a convocar una representació del Consell General on hi siguin presents representants de tots els grups parlamentaris en totes aquelles reunions amb els comuns en què s'analitzin les possibles reformes o modificacions en relació de la Llei qualificada de delimitació de competències dels comuns del 4 de novembre de 1993 i de la Llei qualificada de transferències als comuns de la mateixa data.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna intervenció...

Bé, si no hi ha intervencions, obriríem també i vist el manifestat anteriorment un breu termini de temps per votar.

(Votacions)

El Sr. síndic general:

Sra. secretària, si voleu procedir a donar lectura dels resultats si us plau.

La Sra. Maria Martisella:

Sí, vots a favor, 13; vots en contra, 15.

El Sr. síndic general:

Bé, a la vista del resultat no s'aprova la Proposta de resolució.

Sí, per explicació de vot, Sr. Carles Enseñat.

El Sr. Carles Enseñat:

Gràcies Sr. síndic.

A la Proposta que havíem intentat en aquest cas compartir amb el Grup Liberal no anava, com ha dit el Sr. Majoral, en cap cas a impedir que el Govern, els comuns i els grups parlamentaris diversos d'aquesta Cambra es fiquessin en la mateixa sala sinó tot el contrari, el que entenem que la vostra proposta sí que intenta fer una curatela o una tutela d'un Govern incapaç que nosaltres com a majoria que li donem suport doncs pensem que en cap cas ho és i intenta que l'acompanyin fins i tot no solament una negociació sinó fins tot una anàlisi de tot tipus de modificacions que puguin comportar aquesta Llei.

Per tant, crec que l'elecció que va haver-hi en el Consell General el proppassat mes de març ho va deixar bastant clar que hi ha una majoria

parlamentària que dóna suport a un govern que s'ha triat justament perquè creiem que és el més capacitada i creiem que aquesta capacitat li dóna i li atorga com a poder executiu d'aquest país aquesta força de negociació enfront els comuns i que nosaltres com a Parlament, en tot cas, podem fer-hi esmenes, podem treballar-les en el si de la comissió i, en tot cas, també podem votar en contra d'aquestes lleis.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passaríem doncs, tot seguit a la tercera proposta que és la registrada amb el número 1013.

Pel Grup Mixt, intervindria per defensar-la la consellera Sílvia Bonet i demanaria si el text que se sotmet a aprovació és el presentat o si hi ha alguna modificació.

La Sra. Sílvia Eloïsa Bonet:

Gràcies Sr. síndic.

El PS ha modificat en el penúltim paràgraf de l'exposició on quedaria finalment "Atès que es considera indispensable la creació de la comissió per assegurar el compliment de la Llei i establir les estratègies necessàries per potenciar la prevenció, la sensibilització i la detecció de la violència de gènere, i totes les altres funcions que la pròpia Llei li encomana."

I l'Acord queda tal i com estava especificat originalment. Ho llegeixo, Sr. síndic?

Encomanar al Govern: "Que desenvolupi les accions necessàries per a la creació de la Comissió Nacional de Prevenció de la Violència de Gènere i Domèstica durant l'any 2016."

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna intervenció...

Bé, si no hi ha cap intervenció i a la vista del manifestat prèviament, si no hi ha objeccions tampoc, proposo l'aprovació per assentiment de la proposta.

S'aprova la Proposta de resolució.

Passem a la quarta Proposta de resolució presentada que és la registrada amb el número 1014. El text que s'ha presentat demanaria a la Sra. consellera, Sra. Sílvia Bonet del Grup Mixt, si el text que es sotmet a aprovació és el presentat o si hi ha alguna modificació.

La Sra. Sílvia Eloïsa Bonet:

Sí, Gràcies Sr. síndic.

Hi ha hagut modificacions en el penúltim paràgraf de l'exposició que quedaria com segueix: "Atès que es considera indispensable la regulació de la matèria per oferir seguretat jurídica a les empreses que es dediquin a la biotecnologia."

I la Proposta de resolució queda com segueix que també s'ha modificat lleugerament: "Encomanar al Govern: Que es signi el Conveni Europeu sobre Biomedicina i Drets Humans del Consell d'Europa (altrament anomenat Conveni d'Oviedo) i dels seus Protocols addicionals que cregui convenient sense obviar especialment el que tracta del Clonatge Reproductiu."

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Si no hi ha cap intervenció més, i si no hi ha objeccions, vist el manifestat anteriorment, proposo també l'aprovació per assentiment de la Proposta.

Passaríem a la cinquena Proposta, la registrada amb el número 1015 i demanaria a la consellera, Sra. Meritxell Mateu pel Grup Parlamentari Demòcrata, si el text que es sotmet a aprovació és el presentat o si hi ha alguna modificació.

La Sra. Meritxell Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

Sí, hi ha hagut una transacció que hem fet amb el Grup Liberal i el Grup Mixt-Socialdemocràcia i Progrés.

Abans de llegir-la volia només fer una petita remarca al Grup Socialista i és que si se'n van a la pàgina 6 del discurs que va fer ahir el cap de Govern veuran que hi ha un paràgraf en el qual nosaltres ens hem inspirat per fer aquesta regulació on diu: "Caldrà adaptar el nostres mecanismes de regulació, seguir ampliant els recursos humans i materials dels organismes de supervisió i obrir la reflexió sobre com podem garantir el nostre sistema financer i accés als mecanismes de liquiditat de les institucions internacionals". La qual cosa pensem que la Proposta de resolució que hem fet s'acull perfectament al debat que hi ha hagut aquests dos dies.

I ara amb la transacció ha quedat com segueix: S'encomana al Govern "Que estudiï la conveniència, d'una banda, de creació d'un banc central andorrà i, d'altra banda, de l'adhesió del Principat d'Andorra a l'FMI (Fons Monetari Internacional) i al BPI (Banc de pagaments internacional) per tal de donar una cobertura de riscos financera a nivell internacional i gaudir d'una

supervisió bancària internacional, a fi d'aportar una major seguretat i reduir els riscos sistèmics.”.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Bé, si no hi ha cap intervenció i tampoc cap objecció, i a la vista del manifestat anteriorment, proposo l'aprovació per assentiment de la Proposta.

S'aprova la Proposta de resolució.

Passem a la sisena proposta que és la registrada amb el número 1016 i demanaria a la consellera, Sra. Conxita Marsol, si el text que se sotmet a aprovació és el presentat o si hi ha alguna modificació.

La Sra. Conxita Marsol:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Sí, hi ha una modificació en aquest text que és fruit d'una transacció acordada amb el Grup Mixt-Socialdemocràcia i Progrés però que afecta a la Proposta de resolució.

Si li sembla, Sr. síndic, abans de llegir com queda, sí que voldria fer una petita menció respecte a la intenció de vot que ens ha anunciat el Sr. Pere López que li demanaria que la reconsiderés amb el seu argument de què aquesta Proposta no neix del discurs del cap de Govern o del Debat d'orientació que ha tingut lloc aquí. Jo considero i entenc que sí que té cabuda. Si anem a les pàgines 30 i 31 que es refereix al Pla de salut hi ha diferents intervencions, diu: *“Calen plans i mesures per frenar la despesa sanitària”, “És inajornable un nou model sanitari”*; a la pàgina 31, *“D'altra banda, la situació crítica de la branca ‘malaltia’ i l'augment exponencial de la despesa sanitària fan que no puguem esperar a tenir el Pla aprovat per començar a agafar decisions”*.

Jo crec que tot aquest apartat sí que dona peu i té cabuda la Proposta de resolució que finalment han transigit amb el Grup Mixt-Socialdemocràcia i Progrés que, a continuació procediré a llegir.

S'encomana al Govern: *“Que treballi amb caràcter prioritari per introduir la necessària reforma del SAAS (Servei Andorrà d'Atenció Sanitària), modificant la seva llei de creació i funcionament i reforçant que el Ministeri de Salut exerceixi el seu rol com a màxima autoritat sanitària del país, en benefici de la sostenibilitat i de la qualitat del sistema.”.*

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Sr. Pere López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Ho faig ara en lloc de la justificació del vot i després d'escoltar la Sra. Marsol que no li he sentit la paraula “SAAS”. Ha dit tota una sèrie de paràgrafs i la intervenció del cap de Govern però en cap moment ha dit la paraula SAAS ni he llegit la reforma del SAAS però, no entrarem sobre aquesta qüestió.

En tot cas, nosaltres podem compartir que cal reformar el SAAS i entenem que votar aquesta Proposta de resolució sense quines són les línies d'aquesta reforma que no s'expliquen ni en la Proposta de resolució ni en cap dels moments del debat polític, ni en la intervenció del cap de Govern, ni en la intervenció del president del Grup Parlamentari Demòcrata doncs, no ho podem fer i, com deia anteriorment, ens abstindrem.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Bé, si no hi ha cap altra intervenció i a la vista de les intervencions obriríem un breu termini de temps per votar.

(Hi ha un silenci)

Sra. secretària si vol procedir a donar lectura dels resultats, si us plau...

El Sr. síndic general:

Sí. Vots a favor: 25, abstencions: 3.

El Sr. síndic general:

Bé a la vista del resultat, s'aprova la Proposta de resolució.

Passem a la setena Proposta de resolució, és la registrada amb el número 1017.

Li demanaria a la consellera Sofia Garrallà si el text que se sotmet a aprovació és el presentat o si hi ha alguna modificació.

La Sra. Sofia Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

El text presentat quedaria tal com ha estat presentat, no hi ha hagut cap modificació al respecte.

Per tant, la Proposta de resolució quedaria con segueix:

S'encomana al Govern que segueixi endegant les accions necessàries per dotar el Cos de Policia dels mitjans humans i materials necessaris per fer front als nous reptes en matèria de criminalitat i, en concret, en matèria de lluita contra el blanqueig, per seguir mantenint les altes cotes de seguretat ciutadana que ens caracteritzen com a país i garantir l'efectivitat de les reformes normatives ja acomplertes per lluitar contra la criminalitat organitzada.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Bé, si no hi ha cap intervenció i a la vista del que s'ha manifestat anteriorment, i si no hi ha objeccions tampoc, proposo l'aprovació per assentiment de la Proposta.

S'aprova la Proposta de resolució.

Passem a la vuitena Proposta presentada, la registrada amb el número 1018, i demanaria al conseller Sr. Miquel Aleix si el text que se sotmet a votació és el presentat o si hi ha alguna modificació.

El Sr. Miquel Aleix:

Gràcies Sr. síndic.

Miri el text que proposem de la Proposta de resolució és el mateix al que he donat lectura amb anterioritat. I aquest text l'únic que fa és demanar un acompliment d'una disposició transitòria d'una llei que ja vam votar en aquesta Cambra i que donava un termini al Govern per fer-ho, i doncs, refermem amb aquesta proposta de resolució que dins d'aquests terminis es faci la modificació de la Llei de la funció pública.

I si vol passaré a donar lectura de tal com quedaria el text que és el mateix que havia dit anteriorment.

Proposta de resolució,

S'encomana al Govern, tenint en compte la disposició final cinquena de la Llei 23/2014, del 30 d'octubre, qualificada de creació i de regulació del pla de pensions de la funció pública que diu "S'encomana al Govern per a què promogui la reforma integral de la funció pública en el termini màxim de dos anys a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei", treballi per assolir dita reforma en el termini màxim d'un any, per tal de complir amb aquest mandat.

Així és com quedaria Sr. síndic la proposta de resolució.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Bé a la vista de les intervencions anteriors proposo, si no hi ha objeccions tampoc, l'aprovació per assentiment de la Proposta.

S'aprova la Proposta de resolució.

Passaríem tot seguit a la novena Proposta, que és la registrada amb el número 1019, i demanaria a la consellera Sra. Meritxell Palmitjavila si el text que se sotmet a aprovació és el presentat o si hi ha alguna modificació.

La Sra. Meritxell Palmitjavila:

Gràcies Sr. síndic.

A veure, en primer lloc i per al·lusions també, els dubtes que tenien el Partit Socialdemòcrata, doncs, semblava que no feiem referència a la proposta de resolució que fèiem, doncs, només precisar que a la pàgina 34 sí que podreu veure, diu tal qual el discurs del cap de Govern: "i en aquest període de sessions el Govern farà arribar al Consell amb concertació amb els comuns un Projecte de llei de modificació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme i del Codi de l'Administració per donar compliment a dos punts de l'acord, la cessió gratuïta del sòl titularitat dels comuns per a projectes d'interès nacional, i plans sectorials d'incidència supracomunal i la cessió del sòl titularitat dels comuns per desenvolupar una política energètica nacional."

Dit això també faria referència a la pàgina 21 quan parla de la funció pública, i també citaré en el aspecte en què es refereix i sustenta la proposta de resolució, diu i està parlant de la reforma de la funció pública: "per això aquesta reforma ha de tenir un segon sentit, el de la simplificació dels tràmits i de la burocràcia."

D'alguna manera, nosaltres, la proposta de resolució que fem va destinada a aquests dos punts, i quedaria, doncs, amb una transacció feta amb col·laboració amb els liberals, amb el Grup Liberal, i quedaria de la manera següent la Proposta:

S'encomana al Govern que treballi per introduir les modificacions escaients, derivades de l'aplicació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme del 29 de desembre del 2000, per tal de simplificar els procediments i agilitzar els tràmits administratius i posar l'Administració més al servei del ciutadà, així com elaborar els reglaments pendents que s'escaiguin.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Bé, a la vista de les intervencions, algú desitja intervenir prèviament a la votació...

Sr. Pere López.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Bé, com hem manifestat anteriorment votarem en contra d'aquesta Proposta de resolució, una mica en els termes que comentava. Més enllà dels esforços que fan els consellers del Grup Demòcrata per trobar alguna referència que pugui tenir alguna similitud amb el que es proposa, nosaltres no hi hem trobat aquesta explicació en relació als procediments i als tràmits en relació a la llei d'urbanisme.

I ho deia anteriorment, ens preocupen especialment algunes qüestions vinculades als entorns de protecció. I per tant, com que no se'ns han explicat ni en el moment de presentar aquesta Proposta de resolució ni en el debat que hem tingut en aquesta sala, ja sigui en el discurs del cap de Govern i en les intervencions del president del Grup Parlamentari Demòcrata, aquestes reformes i tenint certs dubtes sobre quines conseqüències poden comportar, doncs, hi votarem en contra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció...

Bé, si no hi ha més intervencions...

Sr. Joan Carles Camp teniu la paraula.

El Sr. Joan Carles Camp:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Bé, nosaltres tot el que sigui agilitar i facilitar tots els tràmits administratius davant del ciutadà hi estem d'acord. No podia ser d'altra manera, el sector de la construcció és un dels sectors més perjudicats per aquesta crisi, que malgrat hi hagi alguns brots verds, la veritat és que no els acabem de veure. Per tant, estem d'acord en agilitar tot això, però sabem que si no s'aplicava tot el tema dels reglaments hi havien molts projectes o molts plans especials que podien quedar aturats perquè aquests reglaments no hi fossin, és per això que hem proposat aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció...

Bé, si no hi ha més intervencions i vist el sentit de les mateixes, obriríem un breu termini de temps per votar.

(Votació)

Sra. secretària si voleu procedir a donar lectura dels resultats, si us plau.

La Sra. Maria Martisella:

25 vots a favor; 3 vots en contra.

El Sr. síndic general:

Bé, a la vista del resultat s'aprova la Proposta de resolució.

Passem a la següent Proposta, a la desena Proposta que és la registrada amb el número 1020.

Demanaria al conseller Gerard Alís, del Grup Parlamentari Mixt, si el text que se sotmet a votació és el presentat o si hi hauria alguna modificació.

El Sr. Gerard Alís:

Gràcies Sr. síndic.

L'objectiu d'aquesta proposta com la seva motivació ho deia era donar estricte compliment a les disposicions de la Carta Social Europea. Hem pogut arribar a una transacció amb els membres del Grup Liberal i també amb els membres de Socialdemocràcia i Progrés del Grup Mixt, que fan més còmoda la posterior relació.

Desafortunadament no hem pogut arribar a cap acord de transacció amb el grup de Demòcrates per Andorra. La discussió es trobava en la immediatesa de la mesura de l'augment del salari mínim que proposaven. I això, segons se'ns ha argumentat degut a les implicacions directes que aquest augment podria tenir sobre les pensions i les prestacions socials.

Passaré a donar lectura al contingut de la proposta que se sotmet a votació, però no puc abans constatar que amb l'argumentació donada pel grup Demòcrates per Andorra i el sentit del vot exposat, tenim una clara resposta a les recents peticions fetes per la gent gran en relació a l'augment de les pensions.

El text diria:

Encomanar al Govern que procedeixi a adoptar les disposicions necessàries per tal d'augmentar el salari mínim aplicable al Principat d'Andorra fins al 50%

del salari mitjà amb efectes a partir del 1 de gener del 2016 i que reguli el càlcul del salari mitjà de manera que es puguin complir les disposicions de la Carta Social Europea.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Alguna intervenció per part dels grups...

Bé, si no hi ha intervencions per part dels grups...

Sr. Bardina.

El Sr. Josep Anton Bardina:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, més que res, dir que hi ha hagut ara una presentació d'una proposta i d'una rectificació de la Proposta de resolució que nosaltres no sabíem.

És a dir, nosaltres hem anat a negociar amb el Grup Parlamentari Socialdemòcrata, hi ha hagut una no entesa d'un concepte d'augmentar i de marcar un *timing* i, a partir d'aquí, com que no hem arribat a un acord no se'ns ha proposat que ells haguessin renegociat amb el Grup Liberal una nova opció que nosaltres no la coneixíem.

Per tant, si la proposta era del Sr. Gerard Alís, enteníem que ens havíem d'almenys d'informar que hi havia aquesta nova proposició negociada amb el Partit Liberal. No érem coneixedors de com havia quedat amb la transacció que havien pactat amb el Partit Liberal.

El Sr. síndic general:

Jo els demanaria...

Sr. Alís teniu la paraula.

El Sr. Gerard Alís:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Bé, el fet és que la proposta de transacció que ens ha fet DA era establir un punt en una frase i era inamovible. Per tant, és veritat que no hem proposat la segona part de modificació.

En tot cas, amb efectes l'1 de desembre del 2016 és inamovible, per tant, ja no hem anat més enllà. Però, si ho volen reconsiderar podem tornar-ne a parlar.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Sr. Bardina.

El Sr. Josep Anton Bardina:

Demanaríem Sr. síndic si hi ha possibilitat de parar un moment el Consell perquè puguem parlar amb el grup parlamentari, perquè és una proposta que el grup no coneixia.

El Sr. síndic general:

D'acord.

Se suspèn la sessió fins les vuit i mitja.

(Són les 20.21h)

Es reprèn la sessió

(Són les 20.38h)

El Sr. síndic general:

Bé, reprenem la sessió.

Bé, no sé si heu pogut parlar els diferents grups, els diferents consellers.

No sé si algú voldria fer una primera intervenció...

Sr. Bardina, potser o Sr. Alís.

Sr. Alís.

El Sr. Gerard Alís:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Bé, només volia dir primer que potser hi ha hagut un malentès en la manera de procedir que ha fet aquesta interrupció i ho lamentem si ha sigut així. En tot cas, havíem entès que no hi havia possibilitat de transaccionar.

En tot cas, ara hem intentat un altre cop transaccionar inclús de flexibilitzar una mica la data que havíem posat però no ha estat possible, per tant, mantinc la resolució que he llegit. No sé si he de tornar a donar lectura o directament votar.

El Sr. síndic general:

Penso que no cal. Ja s'ha llegit.

Sr. Bardina no sé si voleu manifestar alguna cosa.

El Sr. Josep Anton Bardina:

Sí, només per aclarir Sr. síndic. Moltes gràcies.

Efectivament la meua intervenció ha estat deguda a què el text que s'ha presentat per aprovació de la Cambra no era el resultat que nosaltres teníem i, per tant, agraeixo al Partit Socialdemòcrata que ens hagi explicat quina havia estat la seva transacció amb el Partit Liberal per veure si finalment era una transacció que ens convenia acceptar, o no.

I ja m'avanço com ha avançat el Sr. Alís, la votació del Grup Parlamentari Demòcrata serà que no.

Gràcies.

(Són les 20.41h)

El Sr. síndic general:

Alguna altra intervenció...

Bé, si no hi ha més intervencions i a la vista del manifestat, s'obre un breu termini de temps per votar.

(Hi ha un silenci)

Sra. secretària si voleu procedir a donar lectura dels resultats, si us plau.

La Sra. Maria Martisella:

Sí. 13 vots a favor, 15 vots en contra.

El Sr. síndic general:

Bé doncs, a la vista dels resultats, no s'aprova la Proposta de resolució.

Passem a l'onzena Proposta que és la registrada amb el número 1021.

Li demanaria al conseller, Sr. Pere López si el text que se sotmet a aprovació és el presentat o si hi ha alguna modificació...

Sr. Pere López teniu la paraula.

El Sr. Pere López:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Hi ha hagut una petita transacció amb tots els grups parlamentaris que s'ha afegit als grups parlamentaris just a continuació del Govern.

Passo a llegir el text definitiu que s'admet a aprovació: S'encomana al Govern i als grups parlamentaris *"L'elaboració d'una Llei de transparència que garanteixi el dret d'accés dels ciutadans a la informació pública definint la informació que ha de ser pública per una banda i creant un entorn de consulta per part dels ciutadans de l'altra."*

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Alguna intervenció per part dels grups...

Bé, si no hi ha intervencions i si no hi ha objeccions tampoc, us proposo l'aprovació per assentiment de la Proposta.

S'aprova la Proposta de resolució.

No havent-hi més assumptes a tractar i havent-se esgotat tots els punts d'aquest debat d'orientació política, s'aixeca la sessió.

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 1,20 €
Subscripcions: Tel. 877877